La cincisprezece ani Lulu - elevă disciplinată a unei şcoli catolice de fete - îşi începe viaţa sexuală călăuzită de Pablo, bun prieten al fratelui ei mai mare şi pe care, de altfel, îl iubea în taină. Drumurile lor se despart, dar, după o vreme, studenta Lulu îl va reîntâlni pe Pablo, acum un respectat profesor de literatură. Mereu copilă inocentă în relaţia cu el, oricât de departe ar merge pe calea explorărilor sexuale, Lulu va fi iniţiată neîncetat de bărbatul matur care îi înfăţişează posibilităţi erotice nebănuite. Până când, după ani buni de căsnicie,
îndrăzneţe, traversate fără complexe, Lulu va trece, încurajată de Pablo, de o limită căreia nici nu-i bănuise existenţa. Acesta este momentul revoltei: Lulu fuge pentru a-şi găsi independenţa. Controlul asupra propriei vieţi şi-l va dobândi mediat, recurgând la „păsări de noapte" ciudate şi punând în scenă elaborate acuplări improbabile, însă tentaţia acestei puteri nou dobândite este imensă şi, într-un Madrid insolit, care îşi dezvăluie faţa ascunsă, străduţele rău famate unde îşi fac veacul transscxualii, prostituatele, traficanţii de droguri şi de carne vie, dorinţele devin periculoase...

Colecţie coordonată de DENISA COMANESCU

ALMUDENA GRANDES

Vârstele lui Lulu

Traducere din spaniolă de MIHAI ELIN
HUMANITAS

Coperta colecţiei de GABI DUMITRU
Redactor
RALUCA POPESCU
ALMUDENA GRANDES
LAS E D ADES DELULU

First published in Spanish language
by Tusquets Editores, Barcelona, 1989

Ilustraţia copertei:
Vladimir Zamfirescu, *Pomana* (ulei pe pânză, 100x70 cm, 2003).
Colecţia Eugen Suciu. Foto: Nicu Ilfoveanu
EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere l, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. 021/311 23 30,
fax 021/313 50 35, C.P.C.E. - CP 14, Bucureşti
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.librariilehumanitas.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GRANDES, ALMUDENA
Vârstele lui Lulii / Almudena Grandes; trad.: Mihai Elin. - Bucureşti: Humanitas, 2007 ISBN 978-973-50-l515-2
I. Elin, Mihai (trad.) 821.134.2-31=135.1

Prolog După cincisprezece ani

Am început să scriu *Vârstele lui Lulu* în octombrie 1987. Aveam douăzeci şi şapte de ani şi, din câte îmi aminteam, dintotdeauna îmi dorisem să fiu scriitoare, deşi în perioada aceea, după ce începusem zeci de romane fără a fi niciodată în stare să trec de capitolul al doilea, credinţa mea se cam clătina. Presupun că munca din care îmi câştigam existenţa pe atunci era unul din principalele motive ale disperării mele. Dar mai ştiu şi că, dacă n-aş fi făcut-o de-a lungul acelor ani, n-aş fi putut să încep niciodată să scriu.
Din 1982, lucram ca scriitor la comandă - ceea ce în argou editorial se cheamă „muncă de negru", „de negresă" în cazul meu - pentru diferite edituri specializate îndeosebi în manuale, broşuri şi lucrări de consultare şi/sau de popularizare, într-o ambianţă foarte asemănătoare celei care, în 1989, avea să

se convertească în intriga celui de-al patrulea roman al meu, *Atlas de geografie umană.* Nu aveam contract fix şi depindeam de comenzile pe care le puteam prinde de ici, de colo. Munca mea consta în redactarea de texte - legende ale fotografiilor, definiţii de termeni pentru enciclopedii, scurte prezentări şi clape de copertă, articole suplimentare, tabele sinoptice, medalioane şi rezumate - despre tot felul de subiecte, dar întotdeauna având dimensiunea şi tonul pe care mi le indica editorul cărţii. Uneori ştiam câte ceva despre tema în legătură cu care scriam iar alteori, în majoritatea cazurilor, habar n-aveam, dar era acelaşi lucru. Dădeam cu laba - copiam, adică, schimbând niţel lexicul şi sintaxa textului original - la tot ce puteam, iar când
nu puteam, inventam. In acea perioadă dificilă, creativitatea mea a atins un nivel destul de ridicat, care totuşi, spre meritul meu, nu mi-a afectat niciodată disciplina muncii. De altminteri, nici textele mele nu erau supuse unui control de calitate deosebit de riguros, şi nici unul dintre autorii presupuşi că le-ar fi scris - pentru că eu nu le semnam aproape niciodată - nu s-a plâns niciodată de invenţiile mele, dacă le-or fi citit vreodată, lucru de care mă îndoiesc.
Scrisul la comandă a făcut din mine o scriitoare, dar mi-a şi inspirat o condescendenţă periculoasă faţă de mine însămi. Pe de-o parte, mi-a permis să fac o ucenicie în această profesie şi m-a familiarizat cu disciplina zilnică a scrisului, însă, pe de altă parte, a făcut să scadă în propriii mei ochi valoarea a ceea ce eram nevoită să consider ca fiind producţia mea scrisă. Eu munceam în acord, atâtea file predam, atâtea file încasam, iar preţul muncii mele - o medie de o mie cinci sute de pesetas pentru fiecare pagină de treizeci de rânduri a câte şaizeci de semne - nu era chiar un stimulent. Şi, cu toate astea, atunci când deja începeam să cred că scrisul la comandă era unicul orizont la care aveam acces de pe tastatura unui calculator, s-a petrecut ceva ce a pus în mişcare un mecanism intim, tainic, care întotdeauna a scos din mine tot ce era mai bun, dar şi tot ce era mai rău.
In 1987 începusem să lucrez, într-o combinaţie aparte de cumul de joburi şi un job unic, pentru grupul editorial Anaya. Dimineţile alergam la edificiul impozant din strada Josefa Valcârcel şi coordonam o colecţie de ghiduri turistice. Bineînţeles că nu semnasem un contract, niciodată nu am semnat aşa ceva, însă de data asta aveam un birou doar al meu, detaliu care mi-a dat multe iluzii timp de câteva săptămâni şi care mi-a permis, de-a lungul multor altora, să scriu în golurile ivite în programul de lucru o bună parte din *Vârstele lui Lulu,* într-un caiet pe care încă îl păstrez. Când îmi terminam norma matinală, mă duceam acasă, unde redactam după-amiază notele explicative la fotogra-
fiile din cărţile colecţiei Biblioteca Iberoamericană, marele demers editorial al grupului, dedicat festivităţilor din 1992[1], care se apropiau. Ca să folosesc cuvintele din acea perioadă, Biblioteca era a mea. Eu mă ocupasem cu scrierea legendelor fotografiilor tuturor volumelor şi aveam de gând să fac acest lucru în continuare şi să coordonez în acelaşi timp şi ghidurile, pentru că aveam nevoie de bani. Mă vâ-râsem într-un împrumut ipotecar criminal, unul din acele împrumuturi din anii '80, şi de-abia puteam plăti ratele, aşa că am încercat, dar n-am putut. Atunci când a devenit evident că nu mai făceam faţă, şeful meu a angajat încă o femeie redactor pentru a împărţi sarcinile. Era gazetară ca pregătire, dacă nu mă înşel, şi era măritată cu un şef din conducerea grupului, amănunt care, desigur, nu i-a atras prea multă popularitate în echipă. Oricum, era simpatică şi, din fericire, foarte înceată, poate pentru că nu-i prea păsa de bani, astfel că imediat a lăsat în seama mea jumătate din lucrările care-i fuseseră atribuite. Ne înţelegeam bine, astfel că a apărut în biroul meu într-o dimineaţă cu o sticlă de vin într-o mână şi cu nişte pahare din plastic în cealaltă.

Dacă ar trebui să mă definesc singură printr-o virtute, n-aş şti pe care s-o aleg. Nici una dintre virtuţile mele, multe sau puţine, nu ar putea concura cu defectul meu, cu principalul meu păcat, pe care nu aş sta nici o clipă pe gânduri să-l numesc pentru a mă defini. Sunt trufaşă. Atât de din cale-afară, atât de exagerat de trufaşă, încât acestei slăbiciuni îi datorez mare parte din tăria mea. Trufia se află la originea ambiţiei şi tenacităţii mele, trufia mă eliberează de patimi atât de literare ca vanitatea sau invidia - care te pot încerca doar atunci când consideri că şi ceilalţi se află la aceeaşi înălţime ca tine - şi tot trufia a fost răspunzătoare de cea mai mare parte dintre necazurile, decepţiile,
l Este vorba de sărbătorirea a 500 de ani de la descoperirea Americii. (N. tr.)
eşecurile şi situaţiile ridicole de care am avut parte în viaţă. Nu există cădere mai cumplită decât căderea unei persoane trufaşe, şi nici stupoare mai mare decât cea încercată de o astfel de persoană căzând. Dar nici nu există, sau cel puţin nu ştiu eu, un stimul atât de feroce ca acela care încleştează dinţii unei persoane trufaşe disperate.
Biata femeie, care nu avea nici o vină, m-a invitat la un pahar de vin pentru a sărbători faptul că primisem o menţiune la un concurs de povestiri - cred că era Puşculiţa de Aur, dar nu sunt prea sigură, probabil patronat de Renfe[1] - al cărui premiu întâi, spre marea mea ruşine, rămăsese neacordat. Iar ea era entuziasmată si dorea să sărbătorească acest lucru, şi avea tot dreptul, toate motivele din lume ca s-o facă. Dar aici mă aflam eu - EU -, care eram scriitoarea casei, cea care într-o bună zi avea să scrie, cea care anunţa mereu când făcea cafeaua că era pe punctul de a începe un roman. Eu, umilită de o amărâtă de menţiune a unui premiu neacordat, eu, condamnată să văd şi să aud expresiile de admiraţie ale unei străine, eu, cu un zâmbet mai fals decât sărutul lui Iuda şi cu dinţii încleştaţi de începuseră să mă doară fălcile. Atunci, ca în atâtea alte daţi în viaţa mea, am strigat cu buzele strânse, am strigat în sinea mea şi în acelaşi timp adresându-mă lumii, am strigat fără să mi se clintească un singur muşchi al feţei, dar cu muşchii din suflet striviţi într-un pumn.
Luaţi aminte, asta am strigat atunci. Şi de data aceea a fost adevărat.
De data aceea au luat aminte.
Aveam o cutie mare plină cu începuturi de roman, în cutia aceea erau de toate, proiecte de romane de spionaj, poliţiste, psihologice, clasice, moderne, spirituale, foarte triste, epice, comice, tragice, şi un vraf de versiuni din ceea
l Căile ferate spaniole. (N. tr.)
ce avea să devină începutul celui de al doilea roman al meu, *Te vei numi Vineri,* care a apărut în 1991. în cutioiul acela asupra căruia m-am aruncat ca o apucată, păstrând încă în cerul gurii un gust amar de vin roşu, mai aveam şi şase file care erau mărturia unei iubiri juvenile, teribile şi necondiţionate pentru Boris Vian. Poate de aceea foile respective au fost şi singurele pe care am fost în stare să le citesc fără a simţi nevoia de a le rupe imediat, în după-amiaza aceea mi-am scufundat toate corăbiile, în seara aceea, primul episod al uceniciei mele literare a coborât în stradă în sacul de gunoi. Au fost scutite doar cele şase file şi versiunea cea mai puţin îngrozitoare a întâlnirii care, în faţa grilajului de la Grădina Botanică, unea destinele unui băiat foarte urât şi al unei fete de la ţară vânzătoare de pandantive de alamă, ţinute într-o mapă care, ziua, o făcea să treacă drept studentă de la Belle Arte. Astfel, întocmai cum un cântăreţ de flamenco îşi alege pe loc stilul de interpretare, m-am hotărât să încep să scriu „în stilul lui Boris Vian". Sau mai precis în stilul lui Ver-non Sullivan, pseudonimul sub care scriitorul francez s-a ascuns atunci când a publicat *Voi scuipa pe mormintele voastre,* o carte care m-a impresionat puternic şi care mă impresionează şi astăzi, de fiecare dată când mă gândesc că sărmanul Boris a murit la treizeci şi nouă de ani, fără probleme de sănătate vizibile, la numai

două ore după ce participase la o vizionare privată a versiunii cinematografice a romanului său. *Voi scuipa...* m-a fascinat prin radicalism şi prin ambiguitate morală, condiţie problematică a unui roman brutal în primul rând prin intenţia autorului, dar mai ales pentru că el e conştient că publicul va fi scandalizat de cu totul altceva decât ceea ce l-a scandalizat pe el, dar chiar şi aşa, deşi bănuieşte că nu ar sluji la nimic, alege să încheie povestea eroului său - un negru cu pielea albă, inteligent şi ranchiunos, care violează si ucide frumuseţi americane blonde din Sud, un ţinut pseudoaristocratic şi plin de fumuri -, în momentul când cadavrul acestuia ajunge în satul natal,
spunând despre consăteni că „l-au spânzurat totuşi, pentru că era negru".
Nu am îndrăznit să merg atât de departe şi am ales un model mai modest şi mai la îndemână, inspirat direct din *Femeile nu-si dau seama,* un alt roman al lui Boris / Vernon Vian / Sullivan, unde protagonist este un puştan băgăreţ şi detectiv amator care se deghizează pentru a rezolva un caz şi în cele din urmă cade în ghearele unei bande de fete rele, lesbiene certate cu legea. Ca şi restul operelor din serie, *Femeile...* oscilează între genul negru şi cel erotic, fără a renunţa la bestialitatea programatică pe care autorul a formu-lat-o pentru prima dată în *Voi scuipa pe mormintele voastre.* Acesta avea să devină programul meu şi sursa acelor şase pagini care au schimbat pentru totdeauna relaţia mea cu ceea ce scrisesem. Singurul lucru pe care trebuia să-l fac era să inversez tema din romanul lui Boris. Părea uşor, dar nu era.
Am luat o femeie de treizeci de ani, de familie bună, măritată dar, din motive evidente, nu prea respectabilă, şi am plasat-o în mijlocul homosexualilor de joasă extracţie. Până aici, totul a mers bine. Părea o temă originală şi chiar era, părea un început strălucit şi poate că aşa şi era, doar că trebuia să recunosc din start că nu mă ducea nicăieri. Ulterior am înţeles că problema nu era unde ajungea eroina mea, ci de unde venea ea, ce fel de viaţă şi ce poveste o aduseseră într-un loc atât de extravagant ca acela în care pretindeam eu că am întâlnit-o. Atunci am fost nevoită să-mi pun întrebări despre ea. Iar ceea ce am investigat m-a interesat mai mult decât proiectul meu iniţial. Doar atunci, la luni de zile după ce crezusem că începeam să lucrez la un roman, am abandonat un ipotetic *Bărbaţii nu-si dau seama* şi am început să scriu cu adevărat *Vârstele lui Lulu.*
Astăzi, după cincisprezece ani, nu regret că am făcut-o.
Mi se pare important să lămuresc acest lucru deoarece
de multă vreme observ că întrebarea „Ce anume regretă
10
Almudena Grandes ?" se repetă cu o frecvenţă suspectă -cu mult superioară în orice caz celei din interviurile luate colegelor mele - în chestionarele la care răspund. De aceea, înainte de orice, vreau să fie foarte clar că *Vârstele lui Ltilii* îmi place în continuare, că o consider şi acum o carte bună, cu siguranţă cea mai bună pe care aş fi putut s-o încep în 1987, şi că, mai presus de orice, îmi inspiră o imensă gratitudine. Puţine cărţi au făcut atât de mult pentru autorii lor cum a făcut romanul acesta pentru mine, oferindu-mi prilejul de a duce viaţa pe care mi-am dorit-o dintotdeauna. Ediţia de faţă revăzută, mi-ar plăcea să cred că definitivă, a acestui roman este aşadar un rod al iubirii, nu al regretului.
Nu obişnuiesc să-mi recitesc romanele după ce le-am publicat, dar în ultimii ani a trebuit să le revizitez cu oarecare frecvenţă, pentru a răspunde la întrebările, uneori extrem de precise, primite pe mail de la studenţii doctoranzi care au avut generozitatea să facă lucrări despre opera mea. în momentul acesta, ocupată aproape tot timpul cu scrierea altor cărţi, care deja îmi par foarte depărtate de prima, răsfoind *Vârstele lui Lulu,* mi-am dat

seama că romanul era prost scris. La începutul anului 2004, când editorul meu, Antonio Lopez Lamadrid, mi-a amintit că trecuseră deja cincisprezece ani din 1989 şi că ar trebui să reînnoim primul contract pe care l-am semnat fiindcă romanul continua să se vândă, am avut prilejul nemaipomenit de a evita, o dată pentru totdeauna, acele fraze conţinând cinci adverbe de mod terminate în sufixul *-mente* care mă făceau să scrâşnesc din dinţi de fiecare dată când reciteam cartea. Aceasta este justificarea unui proces prin care am intenţionat să limpezesc textul fără a rescrie romanul, adică să corectez fără să trişez.
Trebuie să recunosc, în orice caz, că tentaţiile nu au lipsit. Dacă nu aş fi fost atât de convinsă că trebuie să fiu loială faţă de propria mea muncă, aş fi luat măsuri mult mai

drastice faţă de unele episoade, personaje şi dialoguri care acum îmi par insuportabil de naive. Cu toate că, aproape prin definiţie, primele romane sunt naive. Prin urmare, Chelo este în continuare bisexuală în felul acela pitoresc al ei, iar Lulu tânjeşte nici mai mult nici mai puţin decât să vizioneze *Miracol la Milano* - un film pe care eu îl ador, oricum - pentru a-şi plănui întoarcerea eşuată acasă, înainte de a întâlni o prostituată care dârdâie de frig în poarta casei Encarnei etc. E adevărat că am suprimat unele fragmente, în general foarte scurte, şi am adăugat altele, mai ales pentru ca romanul să reflecte amănunte pe care eu le-am cunoscut dintotdeauna, dar pe care nu am reuşit să le explic prima oară, sau pentru a da o consistenţă romanescă unor situaţii, însă trebuie să precizez că asta s-a întâmplat doar în mod excepţional când am simţit că nu mai suport anumite exprimări preţioase ori de prost gust.
Criteriile generale pe care le-am adoptat după ce am citit romanul cu atenţie sunt puţine şi precise. Am suprimat zeci de puncte şi alineate, întrucât fragmentau excesiv şi inutil textul - de fapt, nici nu am fost nevoită să adaug vreun cuvânt pentru ca paragrafele rezultate să aibă coerenţă interioară - şi probabil vreo sută de adverbe de mod, chiar dacă mi-ar face plăcere să declar, pentru a mă disculpa, că extraordinara mea înclinaţie pentru aceste cuvinte era proporţională cu serviciile pe care mi le aduseseră de-a lungul anilor de scris la comandă. Unul dintre primele trucuri pe care le-am învăţat din această îndeletnicire este că o duzină de adverbe de mod terminate în *-mente* bine plasate valorau l 500 de pesetas în plus, căci astfel reuşeam să lăbărţez pe încă o pagină textul.
Acum Lulii plânge mai puţin - „dar fata asta e o plân-găcioasă", mi-a spus Oscar Ladoire, un vechi prieten care a citit romanul înainte să fie publicat, „tot timpul plânge... Cred că între stadionul lui Real Madrid şi statuia lui Nep-tun nu e o distanţă suficientă ca să facă tot ce face şi să mai

aibă timp să şi plângă, pe deasupra" -, îşi descrie stările sufleteşti cu un vocabular mai puţin monoton - „de ce trebuie să repete tot timpul că e fericită?", m-a întrebat Francisco Javier Satue în ziua când l-am cunoscut, după ce mi-a luat un interviu la Radio Nacional, în cadrul căruia a îndrăznit să spună, înaintea tuturor, că îi plăcuse foarte mult romanul, „« fericit » este un adjectiv complicat, absolut extraordinar. Dacă se repetă, îşi pierde din valoare, în loc s-o câştige" - şi îl mai scuteşte pe cititor de câte o nerozie, care reflecta totuşi naivitatea, entuziasmul şi lipsa de experienţă ale scriitoarei care l-a creat şi care cincisprezece ani mai târziu încă se mai înduioşează în faţa unor amănunte cum ar fi îngrijorarea personajului său în

legătură cu cantitatea de cafea care îi scapă pe jos în timp ce încearcă să umple o cafetieră cu degetele tremurând de dor şi de nerăbdare. „Făcutul acelor cafele avea să mă coste o avere", citesc acum, şi îmi aduc aminte de epoca în care eram preocupată de risipa de cafea şi sunt uluită de tot ceea ce ni s-a întâmplat amândurora, lui Lulii şi mie, de atunci şi până astăzi.

Ely reprezintă un caz aparte. Ani la rând m-am simţit vinovată faţă de ea deoarece nu o tratasem aşa cum merita şi, lucru şi mai deconcertant, nu am fost în stare să-mi explic din ce cauză, în timp ce scriam cartea, am avut mare grijă s-o despoi de orice găteală sordidă, comică sau patetică, pentru a o transforma într-o prietenă afectuoasă, loială, deosebită desigur, dar de asemenea, şi mai ales, normală. Acesta este tipul de transgresare dus-întors care mă interesa, şi totuşi, chiar dacă eu cred că rezultatul a reflectat într-o măsură acceptabilă intenţiile mele, nu m-am putut abţine să nu o tratez la masculin. Nu mi-am putut explica acest lucru timp de mulţi ani după publicarea romanului, e un mister pe care numai acum am reuşit să-l rezolv, imediat ce m-am confruntat cu textul ca si cum tocmai l-aş fi terminat. Atunci am descoperit cât de complicat e să scrii despre un transsexual - însuşi articolul indică

asta — la feminin şi în ce măsură această dificultate creşte atunci când se petrece într-un roman erotic. Feminizarea literară definitivă a lui Ely a fost aspectul cel mai obositor şi mai anevoios de care m-am lovit în cursul acestui proces, şi chiar am ajuns să cred că poate comiteam o eroare înhămându-mă la o asemenea treabă. Acum sunt satisfăcută că am dus-o la capăt. Mai pot adăuga doar că sper că şi ea a fost la fel de satisfăcută.

Despre *Vârstele lui Lulu* atâta lume a spus atâtea lucruri, încât nu pot rezista ispitei de a-mi exprima şi eu părerea, cu toate că aş îndrăzni să afirm că trecerea timpului, şi prin urmare stingerea ecoului iniţial care a avut consecinţe copieşitoare şi atât de complexe încât uneori a fost pe punctul de a mă zdrobi, a modificat considerabil receptarea acestui roman. Cu alte cuvinte, aş spune că de ani de zile am impresia că eu sunt cea care lucrează pentru *Lulu,* după ce, la momentul apariţiei, ea a fost cea care a lucrat pentru mine cu atâta eficienţă. Aşadar acum, când nu mai are sens să considerăm acel roman ca fiind un fenomen abrupt, izolat şi suspect, cred că opiniile mele despre propria mea lucrare vor fi înţelese mai bine.

Sunt sigură că destinul acestui roman se datorează, în primul rând, primirii pe care i-a rezervat-o o generaţie de cititori spanioli care coincide mai mult sau mai puţin cu a mea. Dincolo de reacţiile adverse care s-au concretizat în cruciada pe care un periodic madrilen conservator a declan-şat-o împotriva umilei mele persoane - „nu-ţi poţi imagina cât te invidiez", îmi spunea Juanjo Millâs de fiecare dată când ne întâlneam în perioada aceea -, dincolo de scandalul pe care anumiţi lideri de opinie de la posturile de radio au încercat să-l creeze fără prea mult succes, cititorii au privit povestea lui Pablo şi a lui Lulu ca pe o cronică sentimentală a generaţiei lor, o cronică radicală şi uneori chiar exasperată, dar şi universală. Cred că lectura aceasta de generaţie a

amplificat hotărâtor impactul romanului, care a ajuns în mâinile multor persoane care nu citeau şi nici nu au început mai apoi să citească literatură erotică. Motivele pentru care romanul continuă să ajungă la cititori mult mai tineri, adolescenţi ai secolului XXI, sunt mult mai greu de explicat, eu una nu prea mă simt în stare să le desluşesc, dar, dacă pentru ei nu e valabilă lectura de generaţie, dincolo de micile bătălii politico-festive despre care părinţii lor le pot povesti duminica după-masă, şi mai puţin valabilă e lectura

de scandal, acum, într-o epocă pe care unii o consideră non-istorie.
Romanul nici nu s-a citit în acelaşi fel în toate ţările unde a fost publicat. Dacă în America de Sud şi în sudul Europei, din motive evidente, el a suscitat fenomene mai mult sau mai puţin analoge celui spaniol, în alte locuri, mai cu seamă în ţările scandinave, şi într-o anumită măsură si în Olanda sau Germania, *Vârstele lui Lulu* şi eu însămi ne-am transformat într-un produs surprinzător, aproape exotic. Pentru mine nici nu mai conta dacă aceia care-mi luau interviuri şi mă întrebau dacă eram insultată pe stradă de concetăţeni sau dacă fiul meu avusese probleme la şcoală îşi vor fi petrecut cândva concediul de vară în Tenerife, Ibi-za, Sitges, Denia, Torremolinos, Tarifa ori Isla Cristina. Le reaminteam că Marele Zid chinezesc nu se afla în Spania, iar ei mă priveau perplecşi.
Perplexitatea se transformase, pe de altă parte, în elementul principal al relaţiilor mele cu lumea exterioară. Niciodată nu am trăit o perioadă atât de confuză, nici nu am fost nevoită să fac faţă unei supradoze atât de brutale de experienţe insolite. Succesul a venit prea devreme şi a fost atât de greu de înţeles încât, în loc de aplomb, mi-a adus o enormă nesiguranţă, o paradoxală şi extraordinară - literalmente vorbind — lipsă de încredere în mine. însă, chiar asumându-şi consecinţele unei asemenea situaţii, memoria mea refuză să admită că aş fi rostit vreodată multe dintre

declaraţiile explozive ce mi s-au pus în seamă la acea vreme. Cum nu are rost ca acest prolog să fie mai lung decât cartea, mă voi mulţumi să dezmint categoric şi fără drept de apel două dintre ele. Credeţi-mă, niciodată nu am afirmat că marchizul de Sade este scriitorul meu preferat şi cu atât mai puţin nu am spus niciodată că *Vârstele lui Lulu,* cartea mea, ar fi un basm. Această afirmaţie, care a făcut să curgă râuri de cerneală de cealaltă parte a Oceanului, în pofida faptului că provenea dintr-o publicaţie deloc riguroasă - faptul că în universităţile spaniole nu sunt luate în calcul revistele feminine când se elaborează bibliografiile este îmbucurător -, a fost scoasă din context de un gazetar care m-a intervievat şi căruia i-am spus că pasiunea înflăcărată şi necondiţionată care i-a unit pe Pablo şi pe Lulu timp de cincisprezece am, fără să slăbească vreo clipă, nu pare un fapt real, ci mai degrabă o întâmplare dintr-un basm. Atât şi nimic mai mult, doar că în 1989 eu credeam cu adevărat că o poveste de dragoste nu poate să dureze atât, pe când astăzi, din fericire pentru mine, ştiu că mă înşelam.
Nu cred în reincarnare şi nici că e cu putinţă să fi fost vreodată bărbat. Criticii de ambele sexe care mi-au reproşat de-a lungul anilor că sexualitatea personajelor mele ar fi închipuită şi un simplu reflex al dorinţelor tradiţionale masculine - adică personajul e conceput ţinând seama de fantasmele bărbaţilor -, au avut, probabil, o experienţă diferită de a mea şi s-au reincarnat deja de nenumărate ori, fapt ce le permite să discearnă riguros fanteziile şi dorinţele specifice fiecărui sex în parte, deşi, în aparenţă, au avut prilejul să cunoască doar unul dintre ele. Oricum, s-ar cuveni să ne împărtăşească şi nouă avatarurile spiritului lor. îmi amintesc chiar de o afirmaţie a unei ziariste care, cu prilejul apariţiei unui alt roman al meu, nu mai ştiu dacă *Malena* sau *Atlas...*, a scris în suplimentul unui ziar că „noi, femeile, nu ne recunoaştem în *Vârstele lui Lulu'.* Aşa, fără anestezie. Eu nu ştiu ce sau cine *sunt femeile,* dar, în măsura în care am doi

cromozomi X, am ciclu şi am jucat şotron când eram copil, cred că am oarecum dreptul să spun că eu, cel puţin, nu mă recunosc în această nerecunoaştere.
Dincolo de jocurile de cuvinte, se cuvine să menţionăm caracterul profund

reacţionar şi machist al celor care, poate fără a fi conştienţi de consecinţele opiniilor lor, împing discriminarea tradiţională a femeilor până în cel mai îndepărtat hotar al conştiinţei. Pentru că dorinţele sau fantasmele bărbaţilor pot fi şi au şi fost descrise, de altfel, cu ajutorul a jumătate din adjectivele ce apar în orice dicţionar, însă nici una nu a meritat niciodată reproşul definitiv al denaturării. Astfel, bărbaţii pot ceda unor impulsuri sexuale criminale, brutale, inumane, dar niciodată, după câte ştiu eu, sexualitatea masculină nu s-a considerat inadecvată cu ea însăşi, nici măcar în mediul culturii homosexuale.
Cu toate acestea, o luare de poziţie feminină ce contravine normelor nebuloase care nici nu au fost formulate vreodată cu precizie — dincolo de ideea că penetrarea este în sine o practică suspectă -, nu merită nici măcar consolarea incorectitudinii politice. Ea este inadecvată, falsă, imposibilă, şi prin aceasta, ca să nu o mai lungim, deoarece nuanţele deranjează, masculină.
Eu cred că literatura nu are de-a face cu răspunsurile, ci cu întrebările. Un scriitor bun nu este cel care încearcă să lumineze umanitatea, răspunzând la marile întrebări universale ce-i frământă pe semenii lui, ci acela care-şi pune întrebări lui însuşi şi i le transmite prin cărţile sale cititorului, pentru a-i împărtăşi acestuia poate nu ceea ce are el mai bun, ci ceea ce are el mai esenţial. Din punctul acesta de vedere, certitudinile sunt mult mai puţin valoroase decât îndoielile, iar contradicţiile reprezintă mai mult un imbold decât o dificultate. Adevărurile mari cât roata carului trebuie căutate în alte cărţi.
Poate că dovada cea mai bună că textele mele nu sunt valoroase prin aceasta este interpretarea paradoxală a finalului din *Vârstele lui Lulii, m* care

multe din vocile de ambele genuri care înainte reproşaseră falsitatea masculină şi intrinsecă a sexualităţii personajului meu, ajung să-mi reproşeze şi deznodământul optimist, burghez şi fericit în mod convenţional al soţiei rătăcite care se întoarce cu soţul ei la căminul conjugal. Până în momentul acela, păreau să aibă foarte clar în minte hotarul dintre Bine şi Rău, o linie groasă - foarte groasă - care se întemeia pe convingerea că Pablo nu e decât un prototip de ma-cho mediteraneean şi de sadic lipsit de scrupule, iar Lulu, un soi de masochistă nătângă şi supusă, neştiutoare de lanţurile care o apasă şi sclavă a unor dorinţe intolerabile prin echivocurile lor, dar se uită brusc totul. Aici simt nevoia unor adversari de anvergură, cum ar fi curia catolică, fără să merg mai departe. Cel puţin iezuiţilor le-a fost mereu foarte limpede că, dacă un personaj este incarnarea Răului şi învinge în luptă, finalul poveştii este neapărat pervers. Amin.
Dar *Vârstele lui Lulu* datorează mult mai mult altor cititori, care, deşi nu le-a fost uşor, au sprijinit hotărâtor acestui roman problematic şi plin de stângăcii, ce ameninţa să aibă tot atâţia adversari printre progresişti ca şi printre reacţionari. Vreau să îi menţionez aici.
îmi amintesc şi îmi voi aminti mereu de Juan Garcîa Hortelano, care era deja unul din romancierii mei preferaţi atunci când în calitate de membru al juriului celei de a Xl-a ediţii a Zâmbetului Vertical, mi-a apărat romanul cu entuziasm, deşi încă nu ştia că el însuşi apare în carte ca figurant. Marele scriitor, consacrat şi hârşit în toate cele, care se opreşte s-o privească pe Lulu lângă poarta stadionului, este el. M-a întrebat asta, i-am mărturisit, şi a rămas pri-vindu-mă cu un zâmbet straniu, ca şi cum ideea, care îi plăcea, i-ar fi trecut la un moment dat prin minte.
Vârstele lui Lulu conta deja pe o aliată radicală în acel juriu. Beatriz de Moura, directoarea literară de la Tusquets

şi editoarea mea de-o viaţă, mă invitase să asist la decernarea premiului

pentru a mă cunoaşte, fiindcă romanul îi plăcuse atât de mult încât era decisă să-l publice, fie că aş fi câştigat, fie că nu. Mai apoi am auzit de câteva ori de la alţi editori că astfel de dovezi de încredere şi generozitate nu aveau nici o valoare, pentru că oricine ar fi pariat pe un roman ca acela. Şi ei şi noi ştim că nu acesta este adevărul, şi vreau să depun mărturie despre acest lucru.

Niciodată nu-i voi putea mulţumi îndeajuns lui Daniel Fernândez pentru îndrăzneala de care a dat dovadă semnând singura cronică pozitivă - mai mult decât pozitivă -care mi-a întâmpinat romanul într-un cerc important, aşa cum era cel de la suplimentul literar al ziarului *El Pais.* Şi, chiar dacă îl fac să roşească, deoarece se îmbujorează întotdeauna când îi spun asta, nu pot uita nici faptul că tot el a fost singurul care, peste un an, mi-a votat în acelaşi periodic romanul în cadrul unei anchete despre cărţile cele mai semnificative din ultimii ani.

L-am menţionat deja pe Javier Satue. Acum doresc să-i aduc mulţumiri lui Jorge Edwards, care i-a dedicat lui *Lulii* un amplu articol, tot în *El Pais,* dar în secţiunea „Opinii", care e mult mai vizibilă, atunci când eu eram atât de lipsită de experienţă încât nici nu-mi dădeam seama de valoarea unui astfel de text. Şi vreau să-l menţionez de asemenea pe prietenul meu, pe fratele meu Eduardo Mendicutti, care a scris o prefaţă copieşitoare atât prin generozitatea, cât şi prin inteligenţa sa, pentru una din ediţiile populare de care s-a bucurat acest roman. Lista celor cărora le sunt recunoscătoare include nume ca Luis Antonio de Villena, Mărio Vargas Llosa, Jose Manuel Caballero Bonald, Guillermo Cabrera Infante sau Luis Landero, care mi-au elogiat cartea în interviuri sau care în cadrul unor prezentări sau al unor cocteiluri literare au acreditat ideea că merita osteneala de a fi citită, însă, chiar dacă poate părea o insolenţă, de nimic nu sunt atât de mândră ca de un comentariu anonim

19

pe care îl pot reproduce cuvânt cu cuvânt, fiindcă după ce l-am citit l-am înrămat, şi care mi-a ţinut tovărăşie de-a lungul tuturor acestor ani agăţat pe un perete în biroul meu.

E vorba de o scurtă prezentare a unei ediţii de buzunar a *Annei Karenina,* publicată fără semnătură în *Abc Literario* din 26 mai 1990, într-o rubrică intituiată „Vitrină".

„Nu e un semn de inactualitate să acorzi atenţie unei noi ediţii a nemuritorului roman al lui Lev Tolstoi, precedat de o scurtă dar substanţială prefaţă semnată de Juan Lopez Morillas. Ne aflăm în faţa unuia dintre marile romane despre dorinţă şi moarte. Pasiunea Annei Karenina pentru contele Vronski este infinit mai puternică şi mai încărcată de viaţă decât acele pseudoromane lipsite de imaginaţie şi colcăind de fătuce Lulu, în care stilul este doar canalul de scurgere al unor ageamii « moderni » fofilaţi în circuitele literaturii.

A recomanda lectura *Annei Karenina* înseamnă, în acelaşi timp, a spune nu lecturii, fie ea şi accidentale, a unor texte ce nu sunt literatură, ci ghiduri de conduită, dar pe dos, şi care, totuşi, îşi găsesc sprijin în edituri serioase, care creează colecţii pentru a oferi ceea ce odinioară se vindea doar la anumite chioşcuri în cuvenitele învelitori de plastic."

Evident, *Anna Karenina,* roman nemuritor, nu merita asta. Evident, nemuritorul său autor o merită cu atât mai puţin, însă nu cred că vreun alt scriitor din lume se poate lăuda că numele lui Lev Tolstoi, nici mai mult, nici mai puţin, a fost folosit ca armă împotriva primului său roman. Nici că se

putea o mai bună scrisoare de recomandare.
Almudena Grandes Madrid, l iulie 2004
Presupun că poate să pară ciudat, dar imaginea aceea, acea imagine inocentă, s-a dovedit până la urmă factorul hotărâtor, cu impactul cel mai violent.
Chipurile lor frumoase îl flancau pe actorul principal, pe care încă nu l-am putut identifica, atât de mare era tulburarea pe care mi-o produsese încâlceala aceea de trupuri. Carnea perfectă, strălucitoare părea că se afundă satisfăcută în ea însăşi fără a arăta urma vreunei răni, subiect şi obiect al unei plăceri totale, desăvârşite, autonome, diferită de ceea ce sugerează acele anusuri meschine, încreţite, în permanenţă contractate într-o grimasă dureroasă şi iremediabilă, atât de triste, mi-a trecut atunci prin minte.
Se priveau surâzători şi priveau crupa care li se oferea. Pe margini, pielea era întinsă şi trandafirie, fragedă, strălucitoare şi pură. Mai înainte, cineva răsese întreaga suprafaţă cu multă grijă.
Era prima dată în viaţa mea când vedeam un asemenea spectacol. Un bărbat, un bărbat înalt şi musculos, un bărbat frumos, stând în patru labe pe o masă, cu curul îndreptat în sus, cu coapsele depărtate, în aşteptare. Lipsit de apărare, speriat ca un câine părăsit, un animăluţ rugător, tremurând, dispus să ofere plăcere cu orice preţ. Un câine prăbuşit, ce-şi ascundea faţa, nu o femeie.
Văzusem zeci de femei stând în aceeaşi poziţie. Mă văzusem şi pe mine uneori.
Acela a fost momentul când am dorit pentru prima oară să mă aflu acolo, de cealaltă parte a ecranului, să-l ating, să-l

cercetez cu privirea, să-l oblig să-şi ridice faţa şi să-l privesc în ochi, să-i curăţ bărbia şi să-l ung cu propriile lui bale. Am dorit să fi avut măcar o dată o pereche de pantofi din aceia oribili de lac, cu talpă groasă, de care poartă curvele cele mai ieftine, nişte catalige imunde, impracticabile, ca să mă pot legăna pe tocurile lor foarte înalte şi ascuţite, arme atât de vulgare, şi să mă apropii încet de el, să-l penetrez cu unul din ele, să-l rănesc şi să-l fac să ţipe, şi să-mi placă asta, să-l dau jos de pe masă şi să-l îmbrâncesc cât colo, sfâşiind, pătrunzând mai adânc în acea carne imacuiată, tulburătoare, atât de nouă pentru mine.
Ea mi-a luat-o înainte. Si-a întredeschis buzele şi a scos limba. A închis ochii şi a început să lucreze. Mereu din profil, asemenea unei fecioare egiptene, parcurgea meticulos cu vârful limbii mica insulă trandafirie care înconjura abisul dorit, îi lingea marginile, aluneca înăuntru, se introducea în sfârşit în el. La început partenerul ei s-a mulţumit s-o privească zâmbind amabil, indulgent, însă curând a imitat-o. Şi el a deschis gura şi a închis ochii, mângâind cu limba pielea aceea întinsă, hotarul abisului, în acelaşi timp, cu mâna liberă, singura mână afiată în cadrul camerei, a lovit cu palma crupa necunoscutului, care a început să se mişte înainte şi înapoi, păstrând un ritm constant ce părea că se supune unui îndemn tainic. Orificiul, îmbibat cu salivă, s-a contractat de mai multe ori.
Din când în când limbile lor se întâlneau, şi atunci se opreau o clipă, se încurcau între ele şi se lingeau una pe alta, pentru a se desprinde imediat şi a reveni fiecare la îndeletnicirea dintâi. Ea îşi lăsa degetele, cu unghii foarte lungi vopsite în roşu-închis, culoarea sângelui uscat, să alunece fără grabă de sus în jos, trasând pe piele dâre uşoare, palide, care îi delimitau teritoriul. El, în vremea asta, frământa carnea albă cu mâna, o ciupea şi trăgea de ea, lăsând urme pe piele. Limbile li se mişcau fără răgaz. Brusc, camera video i-a abandonat, lăsându-mă şi pe mine de izbelişte.

După prima tresărire, după uluirea şi bucuria nestăpânită, încercasem senzaţia inefabilă a unei schimbări în trupul meu. Eram foarte tulburată, însă înţelegeam.

Era adorabil aşa, micşorat acolo, fâstâcit, cu faţa ascunsă, îl doream. Doream să-l posed. Era o senzaţie nemaiîntâlnită. Eu nu sunt, nu pot fi bărbat. Nici măcar nu vreau să fiu bărbat. Gândurile îmi erau tulburi, confuze, însă, cu toate astea, înţelegeam, nu mă puteam abţine să nu înţeleg.
Apoi, chiar în clipa ce a urmat metamorfozei, obişnuita senzaţie de rău, de frig umed, un plescăit neplăcut, pielea de găină, tocmai ies dintr-o cadă cu apă călduţă, greţos de călduţă, iar dalele sunt îngheţate, şi nu există prosop, nu pot să mă şterg, trebuie să stau zgribulită în picioare, fre-cându-mi tot trupul cu mâinile, cu buricele degetelor aspre, încreţite ca boabele de năut din bine-cunoscuta mâncare, inevitabila mâncare din zilele de sâmbătă. Neputinţă. Aş vrea să mă întorc în uterul matern, să mă îmbib de lichidul acela întremător, să mă ghemuiesc si să dorm, să dorm ani la rând.
Mereu a fost aşa, aceeaşi premoniţie neplăcută a căinţei. De când ţin minte, mereu acelaşi lucru, chiar dacă atunci, cu mulţi ani în urmă, sufeream mai mult. Să mă îndop cu ciocoiată, să mă ciondănesc cu fraţii mei, să mint, să rămân corijentă la matematică, să sting lumina, să desfac cu mâna stângă, cu degete nerăbdătoare, labiile ascunse si să frec lucrul acela al cărui nume încă nu-l cunosc cu buricul degetului arătător al mâinii drepte, pentru a descrie cercuri uşoare şi infinite capabile să provoace sciziunea. Mă divid, o spadă nedesluşită mă străbate şi coapsele mele se despart pentru totdeauna, îmi dau drumul, mă deschid, mă scindez în două fiinţe complete. Ca o amibă. Elementară, fericită şi plină de bale. Insă, atunci când devin iarăşi una, o singură fiinţă superioară, dalele sunt reci ca gheaţa şi nu am cu ce să-mi şterg picăturile alea de apă călduţă şi scârboasă care mă fac să plâng.
23
Atunci bărbatul necunoscut s-a întors şi odată cu întoarcerea lui trupul meu s-a preschimbat din nou într-un loc fierbinte, confortabil. Acum îl aveam în faţă, în toată splendoarea lui. Partenerii îi stăteau în continuare alături, dar nu se mai ocupau de el. S-au privit un moment, la fel de zâmbitori ca mai înainte, şi apoi au început să se sărute sălbatic, nestăpânit, lucru neobişnuit într-un film porno, înainte îi văzusem vorbind, schimbând între ei gesturi şi mârâituri din când în când, ca şi cum în realitate se cunoşteau bine. Poate că aşa şi era, nu ştiu. în orice caz, sărutul, surprinzătorul, sincerul lor sărut, s-a întrerupt brusc, aşa cum începuse. S-au întors din nou la formaţia iniţială, şi din nou ea a fost cea care a luat iniţiativa.
Deodată, pe neaşteptate, privindu-şi în ochi partenerul, şi-a introdus un deget ascuţit în bărbatul necunoscut, care de data asta nu a părut să fi perceput schimbarea de situaţie. Unghiile erau atât de lungi şi atât de ascuţite încât păreau gheare, aproape respingătoare. Am presupus că l-a rănit, precis îi făcea rău când, deşi corpul lui înghiţise fără să se tânguie tot degetul, ea s-a apucat din nou să apese, să-şi răsucească mâna de jur împrejurul intrării, în timp ce îl dojenea în glumă pe celălalt bărbat, care o privea cu o expresie amuzată. Ca şi cum ar fi fost satisfăcută de această reacţie, ea a petrecut o vreme sporovăind şi gesticulând ca un copil însufleţit de o surpriză. Şi-a strâns buzele făcând un bo-tişor rugător, şi-a înclinat căpşorul blond şi mititel într-o parte, a lăsat să i se vadă vârful ascuţit al limbii şi, fără să se întoarcă măcar ca să privească în direcţia lui, i-a vârât în cur necunoscutului încă un deget. Atunci a început să-şi mişte mâna mai repede, mai energic, şi braţul a început să-i tremure, tot corpul trepida în acelaşi ritm, în timp ce chipul ei căpăta o expresie din ce în ce mai explicită şi mai feminină, cu buzele strânse într-un rictus brutal, ridicol. Apoi l-a penetrat pe necunoscut cu un al treilea deget. A fost ceva înnebunitor.
24
Nu am fost în stare să încerc nici o senzaţie vecină cu compasiunea, deşi nu-mi

dădea pace gândul că totul trebuie să fi fost foarte dureros pentru el. Primeşte o pedeapsă, m-am gândit, e supus unei pedepse la fel de arbitrare ca şi răsplata pe care o primise mai înainte. Era drept. Acea durere uşoară, o durere atât de ambiguă, în schimbul acelei neasemuite frumuseţi. Vederea acelui necunoscut, penetrat în cele din urmă, îmi înceţoşa mintea.

Doar mai târziu, după ce m-am liniştit, am eliminat încântătoarea ipoteza a pedepsei si a suferinţei. Mi-am amintit de toate micile mele torturi voluntare, cele la care probabil se dedau toţi copiii, dar la care eu nu am putut renunţa. Să strângi un elastic în jurul unui deget şi să-l înfăşori iar şi iar până când pielea ţi se înnegreşte şi carnea începe să te frigă. Să-ţi înfigi unghiile deodată în palmă, să apeşi degetele cu toată forţa şi să contempli apoi urmele, semiluni mici şi neregulate de culoare roşiatică. Si cea mai tare, să-ţi introduci o unghie în şanţul îngust ce separă doi dinţi şi să presezi în sus, către gingie. Durerea e instantanee. Plăcerea este imediată.

Necunoscutul a început să se mişte din nou. Cu siguranţă se contorsiona de plăcere.

Atunci celălalt, bărbatul cu părul bălai şi cu un vultur albastru tatuat pe antebraţ, a renunţat la postura lui pasivă, de spectator. S-a ridicat în picioare şi şi-a aşezat mâna stângă pe trupul bărbatului necunoscut, al cărui chip, ascuns între doi umeri enormi, nu-l puteam încă vedea, în mâna dreaptă ţinea strâns o sculă impunătoare. Schimbarea de situaţie a afectat-o si pe femeie, care si-a scos foarte încet cele trei degete, i-a aruncat o ultimă privire bărbatului blond, a cărui erecţie era acum completă, şi a dispărut prin dreapta, deplasându-se în genunchi ca o penitentă. Cei doi bărbaţi au rămas singuri, şi abia atunci mi-am dat seama că necunoscutul avea să fie sodomizat.

Am simţit o bucurie stranie, sodomie, a sodomiza, două dintre cuvintele mele preferate, eufemisme frustrate, cu mult

25

mai neliniştitoare, mai revelatoare decât expresiile grosolane pe care le înlocuiesc cu superioritate, a sodomiza, verb solid, coroziv, care dă fiori pe şira spinării. Nu am văzut niciodată doi bărbaţi regulându-se, bărbaţilor le place să vadă două femei regulându-se, mie nu-mi plac femeile, niciodată nu m-am gândit că voi putea să văd cum se regulează doi bărbaţi, dar atunci am simţit o bucurie stranie şi mi-am amintit cât de mult îmi plăcea să rostesc cuvântul acesta, sodomie, şi să-l scriu, sodomie, pentru că sonoritatea lui mă ducea cu gândul la o virilitate pură, o virilitate animală şi primordială. Atât necunoscutul cât şi amantul ce îi stătea alături, sodomiţi, erau fără îndoială elevi de liceu. Trupuri fără cusur, cu muşchi elastici, acum încordaţi, cu pielea lucioasă, impecabil bronzată, playboy tineri şi frumoşi de pe plajele din California. Carne perfectă. Nu exista nimic feminin în ei.

Bărbatul blond s-a plasat exact în spatele necunoscutului. Ritmul mâinii sale drepte sporea dimensiunile uriaşe ale sexului său, enorm, roşu şi lucios, rigid. Venele groase şi întunecate, torturate de pielea prea strânsă, păreau că stau să explodeze, presentiment minunat, el însă se mângâia cu mult calm, bine înfipt pe picioare, urmărind atent, cu ochi senini, mişcarea mâinii, cu chipul serios, chiar sobru, în timp ce partenerul său de distribuţie aştepta în continuare, încremenit în patru labe pe masă.

Şi eu aşteptam. M-am temut o clipă că până la urmă totul avea să se limiteze la asta, o pantomimă ridicolă, încă vreo două mişcări ale mâinii şi blondul avea să ejaculeze pe corpul necunoscutului, în afara lui, împroşcându-i pielea cu jeturi de spermă de o mie de ori inutilă, refuzând acea carne delicioasă, obsesivă, obiectul meschinei mele iniţieri, dacă se poate numi aşa o aiureală atât de imprecisă, care acum ameninţa să se termine înainte de a fi început.

Ignorând aşteptarea mea chinuitoare, bărbatul blond se masturba cu mişcări încete, ocupându-se doar de sine. In acelaşi timp,
26
mâna sa liberă mângâia fără prea mult interes fesele necunoscutului. Brusc, fără să arate absolut nici o tulburare, o ridică şi o lăsă să cadă cu putere. Plesnitura a răsunat ca un pocnet de bici. Acela era un nou semn, consemnul aşteptat. Totul avea să se petreacă iarăşi foarte repede. Bărbatul blond a întredeschis buzele. Zâmbea din nou.
Necunoscutul se cutremura sub loviturile violente care răsunau în urechile mele precum vacarmul biblic al trâmbiţelor Ierihonului. Pielea i se înroşea, coapsele i se încovoiau, trupul său tare şi neted de atlet, lucrat pe toate părţile în tot felul de aparate diabolice de întreţinere a musculaturii, se agita acum neputincios. Curul îi tremura precum coapsele unei fete bătrâne în noaptea nunţii. Volumul bandei sonore, un potpuriu înfiorător de teme arhicunoscute pentru pian, a scăzut încetul cu încetul până ce a încetat, înlocuit de zgomotul loviturilor. Necunoscutul respira greu. Bărbatul blond nu-şi pierduse calmul. Unul dintre ei a scos un strigăt şi apoi s-au depărtat unul de celălalt.
De data asta intervalul a fost foarte scurt şi surprinzător. Chipul bărbatului necunoscut a umplut brusc tot ecranul. Era frumos, mai chipeş decât călăul său, brunet, cu ochii căprui, cu sprâncenele si cu buzele perfect desenate, aproape feminine, cu fălcile, în schimb, late şi puternice. Se dezvăluia taina, necunoscutul înceta să mai fie necunoscut, începea să se nască si, prin urmare, avea nevoie de un nume. L-am numit Lester.
I se potrivea numele de Lester, nume de licean britanic, adolescentul frumos martirizat de varga perversă a unui învăţător uscăţiv, preot neruşinat şi nevolnic, care savura dinainte orice abatere a micuţului nostru, obligându-l să rămână după ore pentru a-l apleca peste un pupitru, a-i da jos pantalonii şi a revărsa peste curul lui alb şi tare un potop de lovituri meschine de varga, în timp ce sula jalnică, scuiată doar pe jumătate, îi tresaltă în pantaloni. Portret-robot al sodomitului desăvârşit, Lester, la vârsta adultă simţind
27
nostalgia riturilor din copilărie, a căutat un nou învăţător, un bărbat blond, mai puternic decât el, care să-l înveţe cum devine treaba.
Şi iată-l pe Lester. Avea obrajii fardaţi, purpurii. Asuda. Firicelele de sudoare îi desenaseră pe faţă dâre ciudate, aidoma celor lăsate de lacrimi. Nu privea nicăieri. Aştepta în continuare.
Când camera s-a întors la bărbatul blond, acesta a înaintat din nou, acum însă cu blândeţe, cu mâna liberă, care s-a aşezat pe pielea înroşită, a mângâiat-o o clipă şi a apăsat apoi pe carne, carnea desăvârşit şi încântător de tumefiată, pentru a-şi croi drum cu degetul mare. Gaura mi s-a părut enormă. S-a aplecat în faţă, Lester s-a năruit şi mai mult, cu capul înclinat într-o parte, cu obrazul lipit de tăblie, şi nervii mei au cedat.
Telecomanda se afla pe masă. Am luat-o şi am dat caseta înapoi. M-am întors la început, când femeia era lângă ei. Intenţionam să reiau scena pas cu pas, căutând să-mi păstrez capul limpede şi să înţeleg totul cum trebuie, serioasă şi atentă ca întotdeauna când îmi impun ceva care mă depăşeşte. Aş fi vrut să-i cunosc, dar am renunţat la timp. La urma urmei, nu erau decât nişte actori, se regulau pe bani, orice încercare de a-i iscodi pe dinăuntru pornind de aici s-ar dovedi zadarnică. Nu avea rost să mai dau filmul înapoi.
Si iată-i acum pe amândoi, două siluete distincte, separate. Brusc, cu o uşurinţă uluitoare, complet străin de mine, de convulsiile mele, bărbatul blond a intrat, literalmente a intrat, în copilul cel mare, şi-a pus o mână în şold, cu cealaltă l-a înşfăcat de păr - asta m-a încântat, fireşte, Lester, eşti un

câine - şi a început să se mişte înăuntrul lui.
îi priveam şi nu eram în stare să-mi prelucrez propriile senzaţii, încetul cu încetul bărbatul blond a încetat să mai fie blond, părul lui a devenit negru, în mintea mea, înspicat cu fire albe, aspre, a căpătat brusc vreo câţiva ani în plus,
28
şi acum avea un nume, dar eu nu îndrăzneam să-l rostesc, nici măcar nu îndrăzneam să mă gândesc la el. Camera a focalizat pe chipul lui Lester. Asuda şi mai mult, acum, cu ochii aproape închişi, cu buzele strânse. Se descurca foarte bine.
Repetam fără încetare, în tăcere: Eşti un'copil rău, Lester. Nu trebuia să faci ce-ai făcut. Eşti îngrozitor. L-ai supărat pe tăticu' rău de tot de data asta. Bietul tăticu'! Atât de tânăr încă, atât de viguros, toată viaţa a îngrijit cu dragoste gazonul, şi tu l-ai distrus pe tot într-un minut. Anul ăsta n-ai să te mai duci la Eton şi tăticu' te va pedepsi, te şi pedepseşte deja. Uită-te la el, uită-te la tine în oglinda cea mare din sufragerie, Lester. Sunt sigură că el n-ar fi vrut să facă asta, dar e atât de scrupulos, atât de riguros. Meriţi pedeapsa, ai căutat-o cu lumânarea atunci când ai făcut gropi în grădină cu strecurătoarea chinezească din bucătărie ca să-ţi construieşti tâmpenia aia de teren de golf. Tăticu' are să te penetreze cu chestia aia chinezească, Lester, are să-ţi vâre-n cur tubul ăla mare perforat din aluminiu şi are să-l scoată şiroind de sânge. Nici nu-ţi imaginezi, însă orice lucru are şi partea lui bună, nu-i aşa ? Chestia aia va face o asemenea gaură încât, atunci când tăticu' are să te asalteze cu puia ca să mai îndrepte măcar în parte răul ireparabil pe care l-ai produs pajiştii, nici măcar n-ai să-ţi dai seama, şi ăsta e un avantaj, îţi spun eu, care ştiu din experienţă, frăţioare, dragul meu Lester...
Evenimentele de pe ecran m-au readus la realitate. Bărbatul blond, iarăşi blond, tocmai ejacula. Atunci când primul jet de spermă a încetat să mai ţâşnească, semn incontestabil că nu era vorba de fraudă, l-a penetrat din nou pe cel care acum, în ciuda tuturor celor petrecute, rămânea în continuare un necunoscut.
Trupul îmi ardea, însă.
Un fir greu de salivă străvezie îmi atârna de pe buza de jos.
29

A fost o zi dezastruoasă, stranie, o zi aparte de la bun început, şi nu doar datorită căldurii, acea căldură uscată, africană, atât de neobişnuită la sfârşit de septembrie.
Cumnata mea m-a sunat la prima oră. Voia să ştie dacă aveam un pic de timp pentru ea şi mi-a spus în treacăt că lui Pablo îi mergea foarte bine cu noua lui fată, aşa a nu-mit-o, fata lui, pe aia, un soi de muză spălăcită foarte jună cu care se combinase la Menendez Pelayo. în vara aceea, prima pe care nu o petreceam împreună de la întoarcerea din Statele Unite, se prezentase la toate întâlnirile mondene, doar erau două luni de pauză între prelegerile pe care le avea de ţinut, în timp ce fiica noastră îşi petrecea vacanţa cu părinţii mei, la munte. Eu nu avusesem concediu, începusem să lucrez de puţină vreme, dar mă repezeam la Miraflores la sfârşiturile de săptămână şi acolo am aranjat să vină s-o ia pe fetiţă din când în când, întotdeauna în zilele de lucru. Nu l-am mai văzut până când m-am întâlnit cu el în poarta grădiniţei lui Ines, în prima zi de şcoală. Fiica lui a fost atât de bucuroasă că venise, încât el i-a promis că săptămâna aceea avea s-o ia de la grădiniţă în fiecare

du-pă-amiază, şi s-a ţinut de promisiune, dar niciodată nu o aducea până acasă la mine din parc. O lăsa la locuinţa lui Marcelo, afiată foarte aproape de a mea, cu cinci minute înainte ca eu să ajung acolo. Ines o cunoştea deja pe roşcată, îi făcuse o impresie foarte bună, spunea că era foarte simpatică, iar acum Milagros mă suna ca să-rm reamintească acest lucru. Nu era cel mai plăcut mod de a începe ziua.
30
Lucram la o agenţie de servicii editoriale care nu mergea din cale-afară de bine. Susana mă angajase acolo din prietenie, nu pentru că ar fi avut cu adevărat nevoie de personal. Milagros, din câte mi-am dat seama, avea nevoie de timpul nostru mai mult decât aveam noi nevoie de banii ei, dar i-am răspuns că eram foarte ocupaţi şi că nu puteam să ne ocupăm de încă o carte. Şi uite aşa mi-am asigurat încă o zi în care aveam să mă simt prost şi imediat s-au complicat şi celelalte lucruri. Nu am putut găsi o dactilografă disponibilă, tehnoredacţia nu a predat la timp pozitivele reclamei germanilor şi unul dintre clienţii noştri cei mai constanţi a anulat o comandă destul de importantă. Mi-am petrecut toată dimineaţa lipită de telefon în zadar. Locul meu de muncă atârna de un fir de păr, şi nu am sunat-o pe cumnată-mea ca s-o implor să ne trimită comanda ei refuzată deoarece eram sigură că deja o acceptase cineva de la vreo altă firmă concurentă. Afacerile în domeniu nu prea prosperau, şi cu greu s-ar fi găsit o altă editoare atât de imbecilă ca mine.
Pe la prânz am primit un telefon de la grădiniţa lui Ines. Educatoarea dorea să se întâlnească într-o după-amiază cu mine ca să stăm de vorbă despre fiica mea. în mai îi făcusem o vizită, îi explicasem că Pablo şi cu mine aveam să ne despărţim, îi cerusem s-o ţină sub observaţie pe fetiţă, iar la sfârşitul anului şcolar ea mă asigurase că o găsea normală, că se comporta ca de obicei. Acum lucrurile stăteau altfel. Se mai întâmplă, nu-i aşa ? mi-a spus, sunt copii care reacţionează mai devreme şi alţii mai târziu, dar consider că Ines e cam absentă, abătută, tristă, nu vă neliniştiţi, nu e nimic grav, dar ar trebui să staţi un pic cu ochii pe ea, la urma urmei are doar patru ani. Când am pus receptorul în furcă, eram atât de deprimată, încât am hotărât să-mi calc pe inimă, Pablo îşi pusese însă robotul telefonic în funcţiune. Mă gândisem să luăm masa împreună sub pretextul discutării problemelor lui Ines şi cu scopul nemărturisit de
31
a verifica în ce măsură îmi pierdusem puterea asupra lui, dar nu am îndrăznit să-i las nici un mesaj. Mai târziu, ca şi cum toate celelalte n-ar fi fost de ajuns, seara devreme, a sunat Chelo.
Se simţea mai rău decât mine, având una din acele depresii umede care îi declanşează secreţiile, lacrimi, curgere a nasului, bale, limbă umfiată, silabe ininteligibile, sunete viscerale sordide care se pot auzi nu se ştie cum pe fir, victima se bucură, îşi savurează ultima lamentaţie pe piatra sacrificiilor, cu sabia atârnând deasupra gâtului ei delicat, gata să ducă la îndeplinire actul de dreptate, nedreptatea supremă.
De data asta mi-a spus ceva în legătură cu concursul de atestat, aproape că s-ar putea numi concursul „ei", după atâta amar de ani, şi i-am trântit telefonul. Nu o suport, nu-i suport accesele de isterie. Nu sunt o persoană sensibilă, după cât se pare. M-am obişnuit să trăiesc cu iluzia asta.
încă îmi amintesc, de parcă totul s-ar petrece aievea acum.
Când m-am întors de la şcoală, fratele meu Marcelo stătea în pat, iar Pablo, care era prietenul lui cel mai bun când m-am născut eu, şedea la picioarele lui. Avea douăzeci şi şapte de ani, era profesor de filologie hispanică la Complu-tense şi

tocmai îşi publicase prima carte de poeme, care avusese cronici foarte bune, deşi nu atât de multe ca acelea pe care periodicele le-au dedicat ediţiei sale critice din *Cântare spirituală*[1].

în orice caz, asta încă nu mă impresiona, poate pentru că nu se asemăna prin nimic cu poeţii care apăreau în manualul meu de literatură. Era înalt, solid, şi deja avea câteva

l *Cântico espiritual,* lucrare a teologului şi poetului Juan de Yepes (1542-l591), sanctificat în 1726 sub numele de Sfântul loan al Crucii. (N. tr.)

fire de păr alb. îl cunoşteam de când mă ştiam şi îl iubeam între-un fel vag şi comod, fără speranţă.

în seara aceea, un cântăreţ la modă avea să susţină la Madrid un recital îndelung aşteptat, un adevărat eveniment pentru oropsita opoziţie democratică. Pablo insista că trebuiau să meargă, iar Marcelo îl asculta cu o faţă chinuită, cu ochii închişi, ca şi cum n-ar fi avut putere nici să-şi ridice pleoapele, cred că e cea mai urâtă mahmureală din viaţa mea, a zis el în sfârşit, cea mai urâtă, fie-ţi milă de mine... Atunci m-am oferit eu, era deja un fel de reflex. Mi-am compus o expresie îngrijorată, mi-am strâns pumnii şi, cu ochii strălucind, am repetat ca un papagal că aş fi încântată, aş fi încântată, aş fi încântată, într-adevăr aş fi încântată să merg cu tine, Pablo, dacă Marcelo nu poate ieşi, merg eu, şi astfel nu ai aruncat banii degeaba pe bilet... Niciodată nu dăduse rezultate, însă de data asta m-a măsurat din priviri şi i-a cerut fratelui meu părerea. Marcelo, cu o faţă care, spre surprinderea mea, exprima mai degrabă suspiciune, a chibzuit un moment, i-a amintit ce vârstă aveam şi apoi i-a spus să facă ce vrea. Pablo s-a întors din nou şi m-a privit. Eu eram liniştită pentru că ştiam că avea să mă refuze. Nu a făcut-o.

S-a ridicat, m-a apucat de braţ şi a început să mă zorească. Dacă nu plecam imediat aveam să întârziem, şi nu prea erau speranţe ca recitalul să dureze mai mult de zece minute. Dacă pierdeam începutul, ajungeam acolo doar ca să auzim sirenele maşinilor de poliţie. Am încercat să mai trag de timp. Nu avusesem când să mă schimb, aveam pe mine uniforma de şcoală, şi numai puloverul era nou, de mărime potrivită. Deja eram cea mai înaltă dintre toate surorile. Fusta o moştenisem de la Isabel şi îmi era foarte scurtă, cu o palmă mai sus de genunchi. Bluza era de la Amelia, tot moştenită, stătea să crape pe mine. Când am început şcoala, mama nu s-a arătat dispusă să irosească bani, în definitiv, eram în ultimul an. Ciorapii erau tociţi, elasticul se

întinsese şi nu puteam face doi paşi fără să-mi alunece la glezne. Pantofii erau oribili, cu o talpă de cauciuc din aceea care pare slănină fiartă groasă de două degete. Si toate, cu excepţia trenciului verde, care aparţinuse iniţial unuia dintre fraţi, aveau o culoare maro îngrozitoare. Atunci când te naşti a şaptea din nouă fraţi, mai ales când ultimii doi sunt gemeni, nu apuci să îmbraci nici uniforma de nouă, de aceea l-am rugat să mă lase să-mi schimb hainele, i-am promis că nu aveam să întârzii deloc, dar degeaba. Nu era dispus să mai aştepte nici un minut, cu toate că era timp berechet.

- Eşti foarte drăguţă aşa.

Când ieşeam pe uşă, Marcelo m-a chemat şi mi-a spus că era mai bine ca Pablo să fie primul şi că, între timp, să-i spun ceva Ameliei, că mă duc să învăţ acasă la Chelo, sau vreo altă poveste de genul ăsta. Nu am înţeles rostul sfatului, însă Pablo părea să-l fi înţeles, s-a oprit uitându-se la el şi i-a spus ceva şi mai ciudat.

- Haide, Marcelo, drept cine mă iei ? Frate-meu a râs şi nu a mai zis nimic.

El a ieşit primul. Când am coborât, mă aştepta în holul de jos. Mai era mai puţin de o lună până la Crăciun. Era frig. Trenciul era mai lung decât fusta şi marginea aspră îmi rodea coapsele la mers, dar asta nu mă deranja atât de mult ca aspectul lui masculin, grosolan, urât, mai potrivit unui elev de doisprezece ani care joacă fotbal în curtea şcolii decât unei domnişoare care merge la un

concert, încercând să-l mai aranjez, mi-am încheiat primul nasture şi mi-am ridicat gluga, dar privindu-mă cu coada ochiului în mica oglindă încastrată în faţada unei băcănii, am văzut că nu mă avantaja deloc. Mi-am dat seama de asemenea că nu mi se mai zărea nici un pic din uniformă. Se putea crede că nu purtam deloc îmbrăcăminte pe sub trenci.
Pablo avea un Seat 1500 cumpărat de ocazie, destul de hârbuit, dar, la urma urmei, era maşină. Eram foarte emoţionată, ieşeam cu el pentru prima oară, ieşeam seara în oraş

prima oară şi ieşeam pentru prima oară cu un tip care avea maşină.
Drumul a fost lung. Bulevardul Castellana era blocat din loc în loc, el însă nu şi-a pierdut nici un moment calmul. Si nici nu a încetat să vorbească, pe un ton tot timpul maliţios, bârfitor, spunându-mi bancuri, întâmplări incredibile, exagerând, genul de conversaţie cu care înainte obişnuia s-o dezarmeze pe mama de fiecare dată când venea acasă şi se întâlnea cu Marcelo care era pedepsit să nu iasă din casă. Atunci m-am gândit că mă trata ca pe un copil. L-am surprins de vreo două ori pnvindu-mi picioarele şi n-am ştiut ce să mai cred.
După ce am parcat, destul de departe de stadion, s-a întors spre mine şi a început să mă instruiască. Nu trebuia să mă dezlipesc de el pentru nimic în lume. Dacă apărea poliţia, nu aveam de ce să intru în panică. Dacă se lăsa cu bum-băceală, nu trebuia să ţip sau să plâng. Dacă era cazul să fugim, trebuia să-i întind mâna şi s-o tăiem urgent, fără să crâcnim. Ii promisese lui Marcelo să mă aducă întreagă acasă. Dramatiza în mod deliberat, pentru a mă aţâţa cu perspectiva riscului şi a fugii şi, în încheiere, m-a întrebat dacă voi fi în stare să mă port ca o fetiţă bună şi ascultătoare. I-am răspuns că da, foarte serioasă, deoarece crezusem totul. El s-a apropiat de mine şi m-a sărutat de două ori, prima dată abia atingându-mi cu buzele obrazul stâng, apoi aproape pe ureche. Intre timp, a profitat de năuceala mea de puş-tancă afiată în pericol ca să-mi pună o mână pe coapsă. Se pricepea să pipăie cu eleganţă femeile.
La poarta de acces a început ritualul saluturilor, al sărutărilor şi al complimentelor. Mă simţeam ridicolă între atâţia adulţi, cu trenciul meu verde şi cu ciorapii căzuţi la glezne. Pablo părea absorbit de succesul lui, aşa că mi-am eliberat braţul şi am încercat să rămân mai în urmă. Dar, în ciuda aparenţelor, mă supraveghea îndeaproape. M-a înşfăcat de încheietura mâinii şi m-a silit să rămân lângă el.

Apoi, tot fără să mă privească, m-a apucat de mână, dar nu aşa cum obişnuiesc îndrăgostiţii, împletmdu-şi degetele, ci mi-a strâns încheietura între arătător şi degetul mare, aşa cum sunt ţinuţi copiii mici la trecerile pe zebră. Niciodată nu m-a luat de mâna altfel.
Un bărbat mai în vârstă cu o figură mucalită, un scriitor consacrat care se detaşa în mulţime prin expresia lui plictisită, ca şi cum de fapt îi păsa prea puţin de eveniment, a fost singurul care mi-a remarcat prezenţa. M-a privit mult timp, zâmbind. Când am trecut pe lângă el, a zâmbit şi mai tare, s-a întors spre noi, vorbind cu glasul foarte scăzut:
- Ia te uită, Pablito...! Pablo a scos un hohot de râs.
- I-ai plăcut. Ştii cine e ? Da, ştiam.
Lumea începea să se mişte în şir şi ne-am grăbit să ne aşezăm la coadă. Puţin după aceea, a început debandada. Tipii de la poartă, serviciul de ordine, au blocat intrarea şi s-au pornit să zbiere că acolo nu intra nimeni fără să plătească. Cei care provocaseră conflictul, un grup de cincispre-zece-douăzeci de adolescenţi, au răspuns că nu aveau chef nici să plătească, nici să se mişte de acolo. Am stat aşa o vreme, până când cineva din spate a început să împingă. Prima şarjă m-a smuls de la locul meu. Acum mă aflam în spatele lui Pablo, cu

nasul în ceafa lui. Cei din spate au început din nou să ţipe, ca şi cum ar fi vrut să-şi ia avânt, şi s-a dezlănţuit o a doua avalanşă. Cei şase nasturi ai trenciului meu, un soi de bastonaşe din plastic maron cu vinişoare albe care încercau să imite bagaua, i s-au înfipt în spinare.
L-am întrebat dacă îl durea. Mi-a răspuns că da, un pic. Mi-am descheiat trenciul. Mulţimea mă încălzise. Din spate continuau să împingă. Aerul devenise dens, mirosea a oameni. Pablo m-a apucat de încheieturile mâinilor şi m-a silit să-l iau în braţe. Era nevoit să-mi simtă trupul lipit de al lui, răsuflarea mea în ceafă. Mi-era bine. Simţeam că
36
mulţimea aceea îmi asigura o anume impunitate. Nu îndrăzneam să-l sărut, dar am început să mă frec de el. O făceam numai pentru mine, ca să am ceva din seara aceea de care să-mi amintesc, eram sigură că el nici nu băga de seamă. Mă mişcăm încet, lipindu-mă şi dezlipindu-mă de el, înfigându-mă cu sânii în spinarea lui şi muşcând minuscule fragmente din puloverul lui de culoare grena până când asprimea lânii mi-a strepezit dinţii. Atunci, tumultul s-a risipit într-o clipă, întocmai aşa cum luase fiinţă. Se făcuse din nou frig. M-am desprins de Pablo, cât am putut de rapid. Iar el a început să se poarte ciudat.
Mai întâi s-a uitat la ceas, l-a privit un timp, ca şi cum avea nevoie să-şi aţintească ochii pe el pentru a se putea gândi la altceva. Apoi s-a depărtat de coadă şi a început să meargă în direcţia opusă, foarte hotărât.
-Hai.
L-am urmat, fără să înţeleg prea bine ce se întâmplase.
— Fumezi iarbă ?
Tonul vocii i se schimbase, nu-l mai recunoşteam. Am rămas tăcută fiindcă nu ştiam ce să spun.
- Răspunde-mi.
Da, fumam, dar nu i-am spus. Nu mai aveam încredere în el. Am făcut semn din cap că nu, foarte serioasă, iar el a zâmbit, ca şi cum ar fi ştiut că tocmai îl minţisem. Apoi, fără să se oprească din mers, a scos o porţie de iarbă din buzunar, a încălzit-o şi mi-a întins o ţigară. N-am îndrăznit să-l întreb ce voia să fac cu ea. Mi-am trecut limba peste hârtie, am desfăcut-o şi am golit tutunul în palmă. Atunci s-a oprit un moment ca să ia tutunul şi să răsucească ţigara cu iarbă. A aprins-o, a tras două fumuri şi mi-a oferit-o, eu însă am rămas pe loc şi am negat iarăşi din cap.
— Pentru Dumnezeu, Lulu, nu te mai purta ca o proastă.
El, Chelo şi tata erau singurele persoane care îmi mai spuneau aşa. Marcele obişnuia să-mi zică Raţa, Răţuşca, pentru că eram, şi sunt şi acum, foarte neîndemânatică.
37
în cele din urmă am luat ţigara, am tras din ea de câteva ori şi i-am dat-o înapoi. Continuam să mergem, fumând, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. După un timp am îndrăznit să-l întreb.
- De ce nu am intrat ? El a zâmbit din nou.
- Chiar îţi place tipul ?
- Nu... am spus eu adevărul doar pe jumătate, în realitate, atunci nu ştiam nici măcar că interpretează cântecele în catalană.
- Nici mie nu-mi place. Aşa că... pentru ce să fi intrat ? Am trecut pe lângă maşina lui, dar el a continuat să meargă înainte.
— Unde mergem ?
Nu mi-a răspuns. Am luat-o pe o străduţă. La câţiva paşi de la colţul străzii se afla o copertină roşie cu litere aurii. Pablo a deschis uşa. înainte de a intra am remarcat doi dafini veştejiţi care flancau intrarea şi lumina gălbuie pe care o

răspândea lampa de gaz prinsă în zid. înăuntru era întuneric.
- Fii atentă, Raţo! Sunt nişte trepte. Cu toate astea, am fost cât pe-aci să cad.
Pablo a dat la o parte o draperie grea de piele şi am intrat într-un bar. Am încremenit de ruşine. Cei mai mulţi dintre bărbaţi purtau cravată. Vârsta medie a femeilor era probabil spre treizeci de ani. Măsuţele joase, extrem de mici, în jurul cărora şedeau, aproape toţi în cupluri, erau acoperite cu feţe de masă în tonuri cărămizii. Lumina era scăzută şi muzica era dată foarte încet. Părul mi se desfăcuse din coadă şi-mi cădea peste faţă. Mă rodea faptul că eram în uniformă. Mereu aveam impresia că mă priveau toţi, dar de data asta chiar aşa era. Toţi mă priveau.
Ne-am aşezat la bar. Taburetul era înalt şi rotund, foarte mic. Pliurile fustei mi s-au răsfirat peste coapse. Acum părea şi mai scurtă. Mi-am pus picior peste picior şi a fost mai rău, dar nu am îndrăznit să mai fac vreo mişcare.
38
Pablo vorbea cu barmanul, care mă privea cu coada ochiului.
- Ce vrei să bei ? (Am stat să mă gândesc, de fapt nu ştiam.) Doar n-ai să-mi spui că eşti şi abstinentă...
Barmanul a râs şi m-am simţit prost. Mi-am îngroşat vocea şi am cerut un gin tonic. Pablo i s-a adresat barmanului, zâmbind:
— O cheamă Lulu...
- O, i se potriveşte...
— De fapt mă numesc Măria Luisa, m-am simţit eu obligată să dau explicaţii.
- Lulu, salută-l pe domnul.
Pablo abia de mai putea vorbi, râdea în hohote, eu nu pricepeam nimic.
— Mi-e foame.
Nici că puteam spune ceva mai nimerit. Mi-era foame. Mi s-a pus în faţă o farfurioară cu cartofi prăjiţi şi am început să înfulec. El m-a dojenit imediat, deşi zâmbetul lui dezminţea rigoarea convenţională, aproape proverbială, a cuvintelor sale:
— Domnişoarele educate nu mănâncă atât de repede.
Părea din nou amabil şi vesel, dar tonul cu care îmi vorbea continua să fie diferit. Mă trata cu un amestec deconcertant de fermitate şi curtoazie, el, care nu fusese niciodată ferm cu mine, şi cu atât mai puţin curtenitor.
- Da, dar mi-e foame.
— Şi domnişoarele educate mai lasă întotdeauna ceva în farfurie.
-Da...
Bea gin cu gheaţă. Si-a golit paharul şi a mai cerut unul. Eu îl terminasem pe al meu şi am făcut un gest cum că mai voiam şi eu unul.
- Tu, din clipa asta, nu mai bei nimic, înainte să pot deschide gura ca să protestez, a repetat cu fermitate: Nu mai bei nimic.
39
La plecare, barmanul şi-a luat rămas-bun de la mine cu multă ceremonie.
- Eşti o fetiţă încântătoare, Lulu.
Pablo a început iarăşi să râdă. Mă cam săturasem de aceste mici zâmbete enigmatice, mă săturasem să fiu tratată ca un mieluşel alb cu o funditţă roz la gât, mă săturasem să nu am nici un control asupra situaţiei. Nu că n-aş fi fost capabilă să-mi imaginez scenarii posibile, dar le eliminam dinainte fiindcă mi se păreau neverosimile, era neverosimil ca el să vrea cu adevărat să-şi piardă timpul cu mine, nu pricepeam de ce se încăpăţâna să-şi piardă timpul cu mine, pentru că îl pierdea.
Afară era foarte frig. El şi-a petrecut un braţ pe după umerii mei, un gest pe care n-am vrut să-l interpretez, surprinsă şi fâstâcită cum eram, şi am mers în tăcere până la maşină, dar în timp ce deschidea portiera i-am pus iarăşi o întrebare, a fost o noapte plină de întrebări.

— Mă duci acasă ?
- Vrei să te duc acasă ?
Adevărul este că voiam, voiam să mă bag în pat şi să dorm. -Nu.
- Foarte bine.
în maşină, totuşi, s-a oprit o clipă să mă privească. Apoi, cu o mişcare bine sincronizată, pe care părea s-o fi exersat de multe ori, mi-a vârât mâna stângă între coapse şi limba în gură, iar eu mi-am desfăcut picioarele şi mi-am deschis gura şi am căutat să-i răspund aşa cum puteam, aşa cum mă pricepeam, adică nu prea bine.
— Te-ai udat toată...
Glasul lui, cuvintele, care exprimau mai degrabă satisfacţie decât surprindere, sunau foarte depărtate. Limba lui era fierbinte şi mirosea a gin. Mi-a lins toată faţa, bărbia şi gâtul, şi atunci am decis să nu mai gândesc, pentru prima oară să nu mai gândesc, avea să gândească el pentru mine.
40
Am încercat să mă las în voia lui, să-mi dau capul pe spate, dar nu mi-a permis. Mi-a cerut să deschid ochii. S-a răsucit cu totul peste mine şi şi-a vârât piciorul stâng între picioarele mele, înghesuindu-mă de sus, obligându-mă să mă lipesc de blugii lui. Simţeam că dogoresc, simţeam că mi se inflamează sexul, se inflama din ce în ce mai tare, părea că se închide singur, tocmai din cauza inflamării, devenea roşu, din ce în ce mai roşu, se învineţea, iar pielea începea să lucească, să fie lipicioasă, unsuroasă, sexul mi se umfla datorită unui lucru ce nu era plăcere, nu avea nimic de-a face cu plăcerea facilă, cu vechea plăcere bine-cunoscută, nu semăna cu plăcerea aceea, era mai mult o senzaţie enervantă, insuportabilă, nouă, chiar neplăcută, la care cu toate acestea nu puteai renunţa.
Mi-a descheiat bluza, dar nu mi-a scos sutienul. S-a mărginit să-l tragă în jos, până sub sâni, pe care i-a mângâiat cu nişte mâini care mi s-au părut enorme. Imediat m-a muşcat de un sfârc, numai de unul, o singură dată, l-a strâns între dinţi destul de tare ca să mă doară şi în acelaşi timp şi-a luat mâinile de pe mine, deşi apăsarea coapsei lui devenea tot mai puternică. Atunci am auzit sunetul incon-fundabil al unui fermoar. Mi-a apucat mâna dreaptă, mi-a aşezat-o în jurul pulei şi mi-a mişcat-o în sus şi-n jos de două-trei ori.
în noaptea aceea, puia lui mi s-a părut şi ea a fi enormă, magnifică, unică, supraomenească, şi am continuat mişcarea singură. Brusc, m-am simţit sigură pe mine. Masturbarea era unul din puţinele lucruri la care mă pricepeam. Cu o vară în urmă, la cinema, o practicasem destul de mult cu iubitul meu, un băiat de treabă, de vârsta mea, care nu a fost niciodată în stare să-mi stârnească vreo emoţie. Ceea ce simţeam în momentul acela era ceva cu totul diferit. Eram tulburată, buimăcită, excitată, încântată, puţin speriată, de asemenea. De aceea mă străduiam să mă concentrez, să fac bine treaba, el însă m-a corijat numaidecât.
41
— De ce îţi mişti mâna atât de repede ? Dacă o mai ţii aşa, termin imediat.
N-am înţeles observaţia. Eu credeam că trebuia să-mi mişc mâna foarte repede. Credeam că dorea să termine şi că aveam să mergem spre casă. Credeam că aşa era firesc, însă, dintr-o intuiţie ciudată, nu am spus nimic.
Mâna lui mi s-a încleştat de încheietură pentru a-i imprima un ritm nou, un ritm lent, leneş, şi a condus-o în jos, acum îi strivesc testiculele, şi încă o dată în sus, acum simt capătul pielii între degete, aşa, foarte încet. Am stat aşa o bună bucată de timp. Eu îmi priveam mâna, eram fascinată, el mă privea şi zâmbea. Intre timp dispăruseră neliniştile, violenţa iniţială. Acum totul părea foarte blând, foarte potolit. Sexul meu continua să fie inflamat, se deschidea şi se închidea.
— Am avut întotdeauna încredere în tine, mi-a spus cu un glas duios.

Bucata aceea de carne alunecoasă şi înroşită devenise vedeta serii. El nu mă mai pipăia, nu-mi făcea nimic. Se miş-case foarte încet, pentru a nu mă stânjeni, până ce ajunsese la loc, în poziţia iniţială. Ocupa din nou locul şoferului, cu corpul înclinat în faţă, cu braţele atârnând la spate. Când a avut să-mi mai spună ceva, s-a mărginit să-şi mişte capul pentru a-şi apropia gura de urechea mea.
-Ai..'.?
Nu şi-a terminat fraza, a tăcut gânditor, ca şi cum ar fi dorit să-şi aleagă cuvintele.
— I-ai mai luat cuiva puia în gură până acum ?
Am încetat să-mi mai mişc mâna, mi-am ridicat capul şi l-am privit drept în ochi.
-Nu.
De data asta nu minţeam şi el şi-a dat seama.
N-a spus nimic, continua să zâmbească. A întins mâna şi a răsucit cheia în contact. Motorul s-a pus în mişcare. Geamurile erau aburite. Afară trebuie sa se fi lăsat gerul, un văl
42
de abur se ridica de pe capotă. S-a rezemat din nou pe speteaza scaunului, m-a privit, şi mi-am dat seama că lumea se prăbuşea, se prăbuşea peste mine.
— Mi-e silă.
- înţeleg.
Şi-a pus piciorul pe pedala de acceleraţie şi a apăsat de două-trei ori. Mai rămânea doar să intre în marşarier şi am fi plecat de acolo şi totul s-ar fi terminat. Atunci mi-am muşcat limba. Am obiceiul să-mi muşc limba cu o fracţiune de secundă înainte de a lua o decizie importantă.
Mi-am lăsat capul în jos, am închis ochii, am deschis gura şi am hotărât că, în definitiv, nu strica să mă asigur mai întâi.
- N-ai să urinezi, nu-i aşa ?
întrebarea mea l-a amuzat foarte tare, aşa cum l-au amuzat în noaptea aia aproape toate vorbele mele, aproape toate gesturile mele.
— Nu, dacă tu nu vrei. Am făcut o mutră serioasă.
— Nu vreau.
— Ştiu, prostuţo, era doar o glumă.
Zâmbetul lui nu m-a liniştit din cale-afară, însă nu mai puteam da înapoi, aşa că m-am aplecat din nou, am închis ochii, am deschis gura şi mi-am scos limba. Era mai bine să încep cu vârful limbii, mi se părea mai puţin insuportabil s-o ling.
Pablo s-a arcuit şi mai mult, s-a întins ca un cotoi şi mi-a pus o mână pe creştet. I-am apucat puia cu mâna dreaptă şi am început de la rădăcină, mi-am apăsat limba pe piele şi am ţinut-o un moment nemişcată. Apoi am început să urc, foarte încet. Nu scosesem prea mult limba din gură, astfel că, pe măsură ce urcam, i-o atingeam cu nasul, venea la rând limba şi apoi buza de jos urmărea dâra propriei mele salive. Când am ajuns la vârf, m-am întors în jos, către rădăcină, pentru a urca din nou foarte încet.
Pablo gemea. Firele de păr mă gâdilau sub bărbie.
43
Apoi am îndrăznit să mă ocup de cap.
Era dulce. Toate pulele cu care am avut de-a face în viaţa mea erau dulci, ceea ce nu înseamnă că erau şi bune la gust. Era dulce şi fierbinte, se umezea imediat, dar una peste alta, spre surprinderea mea, era mai puţin scârboasă decât îmi închipuisem la început, iar eu mă simţeam din ce în ce mai în largul meu, mai sigură pe mine, ideea că el era expus, că era de-ajuns să strâng o clipă din fălci şi să-mi înfig dinţii pentru a-l nenoroci, mă reconforta.
îi parcurgeam despicătura cu vârful limbii, coboram pe ceea ce părea un soi de cusătură invizibilă până la marginea groasă de carne şi mă opream chiar dedesubtul acesteia, pentru a-i urmări conturul. Făceam totul foarte încet -în

împrejurări ca asta nu a fost niciodată nevoie să mi se spună un lucru de două ori - şi începeam să cred că o făceam foarte bine.
în mod obiectiv, nu obţineam nici o plăcere din îndeletnicirea aceea, decât poate contactul cu o carne nouă, a cărei natură limba mea o percepea cu mult mai multă precizie decât o făcuseră mâinile mele până atunci. In mod obiectiv, nu obţineam nici o plăcere din îndeletnicirea aceea, dar eram din ce în ce mai excitată, într-un colţişor din creierul meu, destul de îndepărtat ca să nu deranjeze, dar destul de apropiat pentru a se face simţit, pâlpâiau vârsta mea fragedă, mai aveam şase ani până la douăzeci şi unu - vârsta majoratului era stabilită pe-atunci la douăzeci şi unu de ani, mi-era totuna, la urma urmei nu vota nimeni -, drama de la lacul de acumulare, când mi-am pierdut cunoştinţa în apă şi Pablo mi-a salvat viaţa, amintiri din verile copilăriei mele, fratele meu şi cu el pipăind două fete la leagănul din grădină în timp ce eu îi spionam, şi cuvintele mamei, vorbind cu prietenele ei, Pablo face parte din familie, mi-e ca un fiu...
Marcelo, acasă, credea probabil că ne prosteam încă la spectacolul unui tip haios. Eu mă străduiam să nu uit că mă

aflam într-o maşină, în plină stradă, sugând puia unui prieten de familie, şi pluteam pe talazurile unei plăceri intense. Mă vedeam pe mine însămi cu cinstea pierdută, era delicios, îmi reveneau în minte obişnuitele avertismente - băieţii doar se distrează cu fetele de soiul ăsta, nu se căsătoresc cu ele -, şi eram de asemenea conştientă de relaţia aparte care începuse între noi. Dincolo de sărutările şi de gesturile necesare pentru a mă cuceri, el fusese de o pasivitate aproape totală. Şezând în scaun, în poziţie normală şi complet îmbrăcat, se lăsa în voia mea. Eu, întinsă peste marginea scaunului, pe jumătate dezbrăcată, ghemuită într-o poziţie incomodă, acceptam fără nici o dificultate acea stare de lucruri.
Mama obişnuia să spună că m-ar fi lăsat să mă duc cu el până la capătul lumii, iar eu tocmai începeam să văd asta.
Pe când mă întrebam dacă eram de-acum destul de familiarizată cu ea pentru a o lua în gură, el a hotărât din nou pentru mine. Mâna care mi se odihnea pe creştet a apăsat brusc în jos. M-a luat prin surprindere şi mi-a vârât în gură o bucată bună. Mi-am retras buzele cât am putut de rapid însă mâna lui era tot acolo, neclintită, apăsând cu putere. Am repetat jocul de cinci-şase ori. Era amuzant să încerci să te opui.
Aveam gura plină. Simţeam micile protuberante ale venelor, accidentele imperceptibile ale pielii grunjoase, care urca şi cobora ascultând de impulsurile mâinii mele, era dulce la gust şi avea gust de sudoare, vârful mă lovea în cerul gurii, am încercat să mi-o vâr în gură toată şi a trebuit să-mi stăpânesc de vreo două opri impulsul de a voma. Pablo a slăbit strânsoarea, şi-a strecurat mâna pe sub părul meu şi şi-a strâns pumnul puţin deasupra cefei, apucând un smoc mare de păr aproape de la rădăcină, îl apăsa şi trăgea de el, ghidându-mă tot timpul. Nodurile degetelor lui îmi împungeau capul. Mă durea, dar nu am făcut nimic ca să scap. îmi plăcea.
Acum se mişca şi el, foarte încet, intra şi ieşea din gura mea.

— Am ştiut tot timpul că eşti o fetiţă perversă, Lulu -vorbea rar, molfăind cuvintele, ca şi cum ar fi fost beat -, m-am gândit mult la tine în ultima vreme, dar n-am crezut niciodată că va fi atât de uşor...
Sexul meu a resimţit şocul imediat, avea să sfârşească prin a exploda dacă se mai umfla în ritmul ăsta.
îmi ţineam ochii închişi şi eram cu totul absorbită de ceea ce făceam. Mă aplecasem atât de mult în faţă încât mă aflam aproape culcată pe o parte peste scaun, cu picioarele strânse, cu manivela de la geam împungându-mă în coapsă,

căutând să potrivesc ritmul mâinii cu cel al gurii, o provocare atât de intensă pentru încetineala mea înnăscută încât a fost nevoie de un oarecare timp ca să-mi dau seama de schimbarea profundă a situaţiei.
Pentru că în momentul acela ne deplasam.
La început am presupus că nu era decât o senzaţie subiectivă, în seara aceea se petrecuseră o groază de lucruri, însă brusc maşina s-a umplut de lumină, am deschis ochii, am privit în sus, iar acolo se aflau toate felinarele de pe Castellana, care-mi răneau ochii. Mai întâi, stupoare. Cum de putusem să mişc maneta schimbătorului de viteze fără să-mi dau seama ? Numai că sub mine nu se afla nici o manetă a schimbătorului, mi-a luat un oarecare timp ca să-mi amintesc că la maşina aceea maneta era plasată lângă volan. Teroare, aşadar. Panică.
Am sărit ca împinsă de un resort nevăzut. Când am reuşit să mă aşez pe scaunul din dreapta, mi-am dat seama că eram pe jumătate dezbrăcată. M-am acoperit cum am putut, cu puloverul şi cu mâinile, căpătând o poză patetică de femeie ultragiată, cu o clipă înainte ca Pablo să pună frână. Am rămas nemişcaţi pe banda din mijloc, în scârţâitul strident de cauciucuri al unui autobuz care ne-a evitat prin dreapta. Pe când trecea pe alături, l-am putut zări pe şofer, care gesticula cu un deget la tâmplă. Părerea mea nu era prea diferită de a lui.
46
— Ce faci ? am întrebat foarte speriată. Putea să ne omoare.
- Fac ce faci şi tu.
— Nu poţi să te opreşti aşa, în mijlocul drumului...
- Nici tu nu puteai, şi te-ai oprit.
Brusc mi-am dat seama de faptul că nu mai părea un adult, îşi pierduse tot aplombul şi se transformase într-un adolescent contrariat, îmbufnat. Planul său dăduse greş şi era înduioşător să-l vezi acum, cu prohabul descheiat şi cu figura serioasă, privind ofensat în zare. Pentru prima oară în viaţa mea, pentru prima şi ultima oară în viaţa mea cu el, am simţit că eram femeie, că eiam o femeie majoră. Era o senzaţie plăcută, dar nu puteam s-o prelungesc. Pa-blo era furios.
Am încercat să mă calmez pentru a evalua situaţia. M-am răsucit către geamul portierei şi am constatat că şoferii care defilau pe lângă mine erau de-abia nişte torsuri, cu trupurile retezate ceva mai jos de umeri. Eram în dubiu.
- Te duc acasă. lartă-mă, sunt beat. Dintr-odată mi-a venit să plâng.
Mirajul se spulberase. Vocea lui era gravă şi senină, vocea unui adult care îşi cere iertare fără să regrete, iartă-mă, sunt beat, o formulă de politeţe pentru o fetişcană care, la urma urmelor, nu a fost la înălţimea aşteptărilor. M-a privit o clipă, zâmbindu-mi, dar era vorba de un zâmbet formal, amabil, lipsit de orice complicitate, un zâmbet de adult condescendent, un prieten de familie, de-o viaţă, sincer mâhnit că a călcat pe-alături.
M-am micşorat dintr-odată, mă făceam tot mai mică. Eram foarte nervoasă. Acum mergeam destul de repede, casa mea nu era atât de departe, la urma urmei, casa mea nu era departe, asta era tot ce reuşeam să înţeleg, mă blocasem, nu mai puteam gândi dar trebuia s-o fac, trebuia să gândesc rapid, timpul îmi scăpa, mi se scurgea printre degete, iar lucrul ăsta era important, era important.
47
M-am întors să-l privesc. La un moment dat îşi încheiase fermoarul fără să-l observ. Nici el nu a anticipat următoarea mea mişcare. M-am prăbuşit peste el, m-am lăsat să cad cu tot trupul spre stânga şi am început să-i umblu la pantaloni, eram însă nervoasă, foarte nervoasă, şi mâinile mi se încurcau

între ele, parcă n-ar fi jucat în aceeaşi echipă. Am izbutit să-i desfac cureaua şi m-am pocnit în obraz cu catarama. Mi-a venit din nou să plâng, însă de furie, pentru că nu reuşeam să fac treaba mai rapid. I-am descheiat nasturele, i-am tras fermoarul şi i-am scos-o, era mică, nici o legătură cu splendoarea impunătoare pe care o avusese cu doar câteva clipe înainte, şi mi-am băgat-o în gură şi acum îmi încăpea în întregime, şi am început să fac tot ceea ce ştiam şi mai mult, voiam să mă pun bine cu ea cu orice preţ, dar ea nu creştea, afurisita nu creştea şi astfel, cu ea mică şi flască, totul era şi mai dificil.
O ţineam în gură, o ţineam iarăşi în gură şi o sugeam, şi brusc m-am gândit că acum îmi plăcea, şi imediat am alungat ideea, nu era asta, de fapt nu-mi plăcea, numai că trebuia să crească, trebuia să crească la loc, o scoteam din când în când din gură şi o lingeam aşa cum făcusem şi mai înainte, o parcurgeam toată cu limba, o umpleam de salivă, de la vârf şi până la rădăcină şi iarăşi până la vârf, şi mi-o vâram iar în gură, o scuturam între buze, şi o sorbeam, şi-mi mişcăm limba în gură, numai limba, ca şi cum aş fi supt sângele unei răni inexistente, şi apoi, pe dinafară, în timp ce o ţineam ferm cu mâna, o cercetam dincolo de rădăcină şi pătrundeam mai departe în spaţiul strâmt dintre stofă şi carne, până ce mi se umplea gura de păr, ca să o iau apoi de la capăt...
Primul lucru pe care l-am observat a fost că începuserăm să ne mişcăm mult mai încet şi că ne mişcăm tot timpul dintr-o parte în alta, schimbând banda. Apoi i-am simţit din nou mâna pe creştet. Numai într-un târziu mi-am dat seama că i se sculase din nou, că eu eram cea care i-o sculase din nou.

Ne-am oprit. Un semafor. Nu am îndrăznit să-mi ridic capul, dar am întredeschis ochii ca să încerc să-mi dau seama unde ne aflam. Un pod metalic trecea peste stradă, perpendicular pe direcţia în care ne deplasam.
Sunt madrilenă. Cunosc bulevardul Castellana pe de rost.
Fantasticul Moş Crăciun de neon de la magazinul El Corte Ingles ne făcea, probabil, cu mâna. Am luat-o în gură şi am început să mă mişc deasupra ei, de sus în jos, păstrând un ritm mecanic, bun pentru gândit. Mai aveam de făcut o bună bucată de drum, oricum. Acela era traseul obligatoriu pentru a ajunge acasă la mine, dar şi pentru a ajunge acasă la el.
Din momentul acela am căutat să calculez fiecare metru pe care-l făceam, orbeşte, iar strada nu mai era stradă, nu se vedea lume şi dacă era lume nu avea importanţă, era doar o distanţă, distanţa era unicul lucru important acum.
Primul semn de recunoaştere a fost zgomotul fântânii, şi începusem să cred că nu voi mai ajunge să-l aud niciodată, ne mişcăm atât de încet încât acea imensă măgăoaie cenuşie ajunsese să mi se pară de neatins. Am lăsat în urmă zgomotul apei şi ne-am continuat drumul. Prima tresărire de bucurie. Lăsaserăm în dreapta drumul mai scurt, înaintam în linie dreaptă. După câteva minute am tras din nou cu coada ochiului ca să mă asigur că ajunseserăm la statuia lui Co-lumb. Certitudine. Nu mergeam spre casa mea. Surpriză. Nu mergeam nici la locuinţa lui. Unde mă ducea ? Apă. Am lăsat în urmă şi fântâna lui Cibele şi ne-am continuat drumul. Parcă eram în bancul cu tâmpitul care nu ştia să conducă decât în linie dreaptă. Am trecut pe lângă încă o fântână, apă, asta însă avea să fie ultima. Virăm spre stânga, mai cotim de vreo două ori şi botul maşinii, hop!, face un salt. De data asta eram cât pe ce s-o înghit de-adevăratelea.
Motorul s-a oprit, dar eu n-am îndrăznit să fac acelaşi lucru. Pablo m-a apucat de bărbie, m-a sprijinit în timp ce reveneam la verticală, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat. Când

ne-am desprins, s-a tras un moment înapoi pentru a mă privi. N-a spus nimic, dar am bănuit că încerca să ghicească dacă mi-era teamă.
— Asta nu e casa mea, am vrut eu să mă dau isteaţă.
- Nu, a râs el, dar ai mai fost aici.
Când m-am dat jos, am văzut că urcase maşina în diagonală peste bordură, întotdeauna a fost foarte iscusit în privinţa asta.
Casa, o clădire cenuşie şi întunecoasă, veche de un secol, sau pe-aproape, nu-mi spunea nimic. La intrare, o intrare modernistă, frumoasă, era o uşă dublă din lemn, cu vitralii colorate. Mânerul uşii, mare, auriu, terminat printr-un cap de delfin, mi se părea familiar, dar nu am reuşit să-mi dau seama de ce. Pablo mergea înaintea mea. S-a oprit în faţa unei uşi cu o placă aurie în mijloc şi atunci mi-am amintit.
Am intrat în atelierul mamei lui, atelierul de creaţie, cum obişnuia să-l numească ea, o croitoreasă ce se bucura de o oarecare faimă, care ajunsese să prezinte patru sau cinci colecţii pe an, şi care repeta ca un papagal banalităţi despre tensiunea creaţiei, despre responsabilitatea socială a creatorului si despre impactul *pret-a-porter-u|ui* în viaţa urbană contemporană, o imbecilă. Mama îi fusese clientă cu mulţi ani în urmă, înainte de a-şi lua nasul la purtare. O însoţeam uneori la probe şi mă aşezam într-un fotoliu cu un teanc de reviste franţuzeşti, cu manechine superbe purtând pandantive enorme şi pălării luxoase, eram încântată să mă uit pe ele.
El continua să meargă înaintea mea. Trecând pe lângă una din canapelele din coridor a apucat cu vârful degetelor, fără să se oprească, două perne mari, pătrate. La capăt se deschidea o uşă mare cu doi batanţi, sala de probe. A aprins lumina, a aşezat pernele pe podea, a schiţat un gest vag cu mâna făcându-mi semn să intru şi a dispărut.
Fotoliul se afla încă acolo, în acelaşi loc, aş fi jurat că era acelaşi, cu tapiţeria schimbată.

-Lulu...
Nu-mi aminteam oglinzile, cu toate că pereţii erau căptuşiţi cu ele, oglinzi care se răsfrângeau în alte oglinzi care reflectau totodată alte oglinzi, iar în centrul lor stăteam eu, eu cu îngrozitorul meu pulover maro şi cu fusta mea plisată, eu din faţă, eu din spate, din profil, din racursi...
— Lulu! striga acum, de nu ştiu unde.
-Ce-i?...
- Vrei să bei ceva ?
- Nu, mulţumesc.
...Eu, un mieluşel alb cu o fundă roz legată la gât, ca eticheta detergentului căruia îi făceau, căruia încă îi fac publicitate, la televizor.
Pablo s-a întors cu un pahar în mână şi s-a aşezat în fotoliu, uitându-se la mine. Eu ani roşit, dar el nu a observat, nimeni nu observă, sunt foarte oacheşă, şi am rămas mai departe proţăpită în mijlocul sălii, nu mă mişcasem deoarece nu ştiam ce trebuia să fac, încotro să mă duc.
- Fără discuţie, în viaţa mea n-am văzut nişte pantofi atât de oribili.
Nu mi-am coborât privirea fiindcă îi ştiam pe de rost şi bineînţeles că erau oribili.
- Nu vă lasă să purtaţi tocuri la şcoală ?
Păi nu, fireşte că nu, auzi ce prostie, nu puteai să porţi pantofi cu toc într-o şcoală de maici, nici măcar într-a şasea, mai degrabă te-ar fi lăsat să ieşi la fumat în recreaţii.
- Nu, nu e voie, i-am răspuns, sub nici o formă.
- Scoate-ţi-i!

Cuvintele lui sunau ca nişte ordine, asta mi-a plăcut, şi m-am descălţat.

- Vino aici, mi-a zis, şi s-a bătut cu palma peste coapsă. M-am apropiat şi m-am aşezat deasupra lui, vârându-mi
picioarele între trupul lui şi braţele fotoliului. Mai înainte, în mod instinctiv, niciodată n-am reuşit să aflu de ce şi nici nu are importanţă, mi-am ridicat la spate fusta, care i-a rămas

întinsă peste genunchi, în timp ce partea posterioară a coapselor mele era în contact direct cu ţesătura pantalonilor lui. Lucrul ăsta l-a surprins foarte tare.

— De unde ai învăţat asta ?

Faţa lui reflecta din nou un fel de uimire satisfăcută, de fapt, mai multă satisfacţie decât uimire.

— Ce anume ?

Nu înţelegeam, nu mi se părea că am făcut ceva deosebit.

— Să-ţi ridici fusta înainte de a te aşeza pe genunchii unui tip. Nu e un gest firesc.

E posibil să fi avut dreptate, poate că nu era un gest firesc, dar nu ştiam despre ce îmi vorbea.

— Nu ştiu, am spus, nu înţeleg ce vrei să spui.

- N-are importanţă. (Nu avea importanţă. El era mulţumit, zâmbea.) Scoate-ţi puloverul şi acum fii cuminte, nu vorbi, nu râde. Trebuie să dau un telefon.

Mi-am scos mai întâi mâneca stângă, apoi mi l-am tras peste cap, când terminam cu braţul drept am încremenit.

- Marcelo? Salut, eu sunt. (La celălalt capăt trebuie să fi fost frate-meu, nu sunt mulţi Marcelo pe aici.) Nimic, foarte bine...

Mi-a smuls puloverul din mâini, şi-a vârât telefonul între bărbie şi umăr şi a început să-mi desfacă bluza, doar doi nasturi amărâţi, eu nu mă mişcăm, abia de mai respiram, eram paralizată, blocată, fără grai.

- Nu, n-a fost rău, serios, tipul nu face gaură-n cer, ştii tu, dar lumea l-a primit bine, a ţipat, a plâns şi a plecat acasă entuziasmată — a adoptat un ton epic, precum crainicii de la televiziune când transmit un meci al selecţionatei naţionale —, în definitiv, ai pierdut încă o zi măreaţă pentru socialismul spaniol, tovarăşe, încă una, dar să nu ne pierdem avântul...

Puteam auzi hohotele de râs ale fratelui meu, la celălalt capăt al firului. Pablo râdea şi el, nici măcar eu nu ştiu să mint mai bine.

Şi-a petrecut mâinile la spatele meu şi mi-a desfăcut sutienul, era enorm, un model pentru fete din anii şaptezeci, de culoarea pielii, cu linia decolteului dreaptă, cu carouri în relief şi cu trei floricele de pânză la mijloc, a căror contemplare îi dăduse fiori de groază. A acoperit receptorul cu mâna, şi-a vârât un deget pe sub breteluţa de umăr si mi-a vorbit la ureche :

— Fir-ar mă-sa a dracului! Ce se întâmplă, de ce nu le fac blindate ? (Eu râdeam pe muteşte.) Sau poate vor să fie siguri că ajungeţi toate virgine la măritiş ?

Mi-a scos bluza şi sutienul, mutându-şi telefonul din-tr-o mână în alta, sprijinindu-l cu bărbia la nevoie.

— Ah! Lulu... Lulu a fost fapta mea bună pe ziua de azi... (Mă privea şi zâmbea, era foarte frumos, mai frumos ca niciodată, delectându-se cu rolul lui de corupător de minore conştiincios, satisfăcut de sine însuşi.) încă una roşie, tipule, am pus mâna pe încă una roşie, fără curs scurt, fără Gorki si alte cele. A scăpat de sub paza mă-sii, serios - vorbea rar, privind la mine şi subliniind cuvintele, vorbea pentru Marcele şi pentru mine în acelaşi timp, şi-mi trecea paharul peste sfârcuri, lăsând o dâră umedă, subţire, deoarece aveam sfârcurile întărite de la început, deşi răceala îmi provoca o senzaţie contradictorie şi plăcută -, nu-ţi poţi închipui, a ridicat pumnul, a ţipat ca o isterică, venind

încoace a cântat tot timpul *Internaţionala* în maşină, în sfârşit, tot repertoriul, ştii şi tu - m-a privit -, şi n-am văzut niciodată pe cineva dând din gură cu atâta bucurie, era încântată...
Zâmbea, şi i-am zâmbit şi eu, nu-mi mai era teamă şi aveam chef să râd, dar nu aveam voie. Am căutat să grăbesc lucrurile şi mi-am desfăcut prima copcă de la fustă, dar el a făcut semn din cap că nu şi mi-a dat de înţeles că avea să mi-o desfacă mai târziu.
- Fapt e că ne-am întâlnit cu multă lume, am mai şi băut câte ceva, iar acum e beată, de-abia se ţine pe picioare. (Mi-a vârât mâna liberă sub fustă şi a început să-mi

mângâie partea interioară a coapselor cu vârful degetelor.) Nu mă fute la cap, Marcelo! De unde să ştiu eu... (Şi-a strecurat degetul arătător pe sub elastic şi a început să şi-l mişte de sus în jos, foarte încet, parcurgând cu încheietura lui linia inghinală.) Ce tot spui acolo ? Nu am dus-o la băutură, am mers să luăm un păhărel şi s-a îmbătat ea singură, s-a făcut mare, nu ?, dar tu ce-ai crezut ? Doar nu era să târăsc toată noaptea un copil după mine, oricât ţi-ar fi ea de soră. Am mai scăpat-o din ochi, a băut din paharul meu şi din ale celorlalţi, ce ştiu eu... Era foarte înfierbântată, se simţea bine, şi ajungând aici a dat-o în bară, nu se mai ţinea pe picioare. Acum a adormit, am culcat-o şi m-am gândit că poate să rămână aici, dacă n-ai nimic împotrivă, n-am nici un chef s-o duc acum acasă... - vârful degetului lui îmi urmărea foarte încet despicătura sexului, şi cu cealaltă mână, fără să dea drumul telefonului, m-a tras către el, a trebuit să mă sprijin cu mâinile de spătarul fotoliului ca să-mi păstrez echilibrul - ce ? Nu, suntem în Moreto, la atelierul maică-mii, şi nu mă mai freca, Marcelo, ce-ţi veni ? Nu are de ce să-şi facă nimeni griji. Nu a spus ea că se duce să înveţe acasă la o prietenă ? Deci a rămas să doarmă la prietena ei şi gata. în definitiv, nunta era tocmai în Huesca, nu ? Nu cred că maică-ta are antene atât de lungi... Nu, nu ştiu unde e şcoala ei, dar o să-mi spună ea, după câte ştiu are limbă... Nu, Marcelo, îţi jur că nu i-am făcut nimic, nimic, şi nici nu am de gând să-i fac ceva.
S-a mişcat astfel încât sânii mei să-i ajungă exact deasupra feţei. Am presupus că voia să-i mozolească, sau să mă muşte, aşa cum o mai făcuse, în maşină, dar mă înşelam. Şi-a vârât faţa în despicătura dintre ei şi şi-a frecat-o de pielea mea, îi simţeam obrazul, gura, închisă, şi nasul mare, miş-cându-se pe mine, presându-mi carnea, ascunzându-se în ea ca şi cum ar fi fost orb şi neajutorat, ca un nou-născut care nu dispune decât de simţul pipăitului, amăgitorul pipăit al feţei, pentru a recunoaşte sânul mamei sale, şi, când

a vorbit din nou, am remarcat în sfârşit o foarte uşoară schimbare în vocea sa.
- Nu, nu putea să meargă acasă, Merceditas învaţă. Are un examen mâine şi nu voia s-o deranjeze. In afară de asta... — mi-a aruncat o privire complice —, în afară de asta, sunt cu o ţipă... Da, o cunoşti, dar îmi face semn din cap... Nu vrea să ştii cine este... (Pe chipul său a apărut o expresie de oboseală.) Soră-ta? Păi, măi omule, tu nu mai ştii să te gândeşti decât la soră-ta ? Soră-ta doarme beată la două camere mai încolo. O aud sforăind de aici. N-o să afle nimic. (Marcelo trebuie să fi spus ceva nostim, fiindcă a izbucnit în râs.) Dar, frate, serios, nu te mai da atât de sensibil. De ce să-i pese lui Lulu că eu îi pun coarne prietenei mele ? De ce să se simtă rănită ? Chiar dacă îşi închipuie că e îndrăgostită de mine, nu e decât un copil. Doar în romane se culcă bărbaţii cu fetiţe mici, iar ea îşi va da seama, presupun, doar nu e proastă. (M-am îmbujorat şi mai tare, faţa îmi ardea.) Şi apoi... câţi am are? Dacă ne vede, cu atât mai bine pentru ea, are deja vârsta să se masturbeze în voie. (Pentru moment, nu am reacţionat.) Da? Haide, haide...

A deschis gura şi s-a prins de un sfârc al meu, trăgând din când în când cu dinţii de el. Apoi, brusc, s-a desprins de mine, s-a lăsat pe spate şi a rămas uitându-se la mine, cu ochii mari şi cu gura întredeschisă, trecându-şi limba peste dinţi. Degetul lui şi-a schimbat poziţia. A ieşit de sub elastic şi mi s-a aşezat în centrul sexului. Mişcarea lui era acum lipsită de orice echivoc. Nu mă mai freca, mă mângâia. Mă masturba pe deasupra chiloţilor.
- Dar ia spune... ce puii mei este un flaut dulce ? Am simţit că mor de ruşine. N-aş fi crezut niciodată că
Marcelo era capabil să-mi facă aşa ceva, dar a făcut-o. I-a povestit. I-a povestit totul. Pablo mă privea cu o expresie neîncrezătoare. Stătea cu privirea fixată pe fusta mea.
55
— Ce ţară nenorocită, măi frate, ce ruşine! (Asta era ca o rugăciune, Marcelo şi cu el o repetau la tot pasul în legătură cu orice.) Un flaut dulce... Biata Lulu, ce nasol!
în mine se luptau două senzaţii foarte diferite. Eram moartă de ruşine pe de-o parte, incapabilă să-l privesc pe Pablo în ochi, şi pe punctul de a juisa, de a juisa cu mâinile nemişcate, în acelaşi timp, pentru că se pricepea foarte bine la ceea ce-mi făcea, chiar şi prin ţesătură, sau poate tocmai graţie ţesăturii, degetul său apăsa cu intensitatea potrivită, nu mă rănea, nu-mi irita pielea, ca în cazul contactului grosolan, exasperant dar neplăcut, al celorlalţi.
— Cum ai aflat ? Ţi-a povestit ea! Şi al cui era flautul ? Al lui Guillermito! Frumos din partea lui Lulii! înceată, dar sigură...
Fără să se oprească din mângâiat, m-a prins de bărbie şi mi-a ridicat faţa.
- Uită-te la mine, mi-a zis cu o şoaptă abia auzită. L-am privit. Zâmbea, îmi zâmbea. Mi-am coborât din
nou privirea.
- Nu mă miră că ţi s-a sculat, frate, tocmai mi-o scoli şi tu mie prin telefon... Da, e o chestie haioasă, e o experienţă nouă, după atâţia ani. Şi tu ce-ai făcut ? Dacă eram în locul tău, îţi jur că i-aş fi tras-o fără să stau pe gânduri... Sigur, întotdeauna am fost un frate mai rău decât tine, sau mai bun, află tu. în sfârşit, omule, biata Lulii! (Râsete.) Nu-ţi face griji, o duc eu la şcoală mâine, sigur că te sun, imediat.
- Un flaut dulce... (Pusese telefonul în furcă, îmi vorbea mie.) Uită-te la mine. Şi degetul lui s-a oprit.
Nu îndrăzneam să mă uit la el, nici să fac altceva, deşi îi simţeam lipsa între picioare. A aşteptat o reacţie timp de câteva secunde. Apoi, m-a apucat strâns de braţe şi m-a scuturat.
- O bag în mă-sa de treabă! Lulii, uită-te la mine, altfel jur că te îmbrac pe loc şi te duc acasă.
56
Aceeaşi ameninţare, acelaşi rezultat. Mi-am ridicat iarăşi fruntea şi l-am privit. Ieşeam dintr-o cadă de baie plină cu apă caldă, călduţă, şi nu aveam prosop să mă şterg, lui Pa-blo îi străluceau ochii, faţa lui avea o expresie aproape animalică, mă strângea atât de tare că mă durea.
- Cu ce parte ţi l-ai pus, cu muştiucul sau cu capătul de jos?
— Cu partea de sus.
- Şi ţi-a plăcut ?
— Da, mi-a plăcut, deşi era foarte subţire, nu-l prea simţeam, doar muştiucul, în rest nu am remarcat... în orice caz Amelia m-a surprins imediat, nici n-am avut timp să-mi dau seama, ăsta e adevărul, Pablo, îţi jur...
Am început să-l văd ca prin ceaţă. Aveam două lacrimi enorme în colţul ochilor. Atunci el a fost cel care s-a speriat. A schimbat tonul, mi-a mângâiat braţele pe

care mai înainte mi le strânsese ca-n cleşte şi mi-a vorbit, mi-a spus aproape acelaşi lucru pe care mi-l spusese Marcelo în noaptea aceea, când m-am dus să-i povestesc, îngrozită, deoarece camera lui era singurul loc din lume unde puteam să mă duc.
- lartă-mă. Te-am speriat şi nu voiam să te sperii. Haide, nu se întâmplă nimic. E vorba de ceva haios, un flaut dulce, flautul lui Guillermito, încă mai ţin minte, când s-au născut gemenii îi urai, încetaseşi să mai fii cea mică şi îi urai, acum te-ai răzbunat pe el prin flautul lui, doar de asta am râs, serios. Celelalte fete nu au atâta imaginaţie, se mulţumesc cu un deget. Eşti o fată de-acum mare, o fată sănătoasă, exerciţi un drept şi... şi... Nu-mi aduc aminte, feminiştii au o frază pentru cazuri ca ăsta, dar acum nu mi-o amintesc, oricum tot aia e, e bine, e logic... Toată lumea face asta, chiar dacă femeile nu o recunosc. (Mi-a şters lacrimile cu vârful degetelor.) Dacă încetezi cu plânsul, dacă eşti cuminte şi îmi povesteşti totul, am să-ţi cumpăr un vibrator adevărat, doar al tău.
57
— Nu am avut niciodată ceva numai al meu.
- Ştiu, dar eu am să ţi-l fac cadou, ca să te gândeşti la mine când îl foloseşti. Ştiu că nu e o idee foarte originală, dar îmi place. (Ultima observaţie trebuie că a făcut-o pentru el însuşi, pentru că nu am înţeles-o. Oricum, aproape întotdeauna mă gândeam la el când mă masturbam, cu toate că, bineînţeles, nu aveam de gând să i-o spun.) De acord ?
Am încuviinţat din cap, fără să ştiu prea bine în ce privinţă eram de acord. Niciodată nu mai fusesem atât de confuză.
— Ridică-te în picioare.
M-am ridicat şi ne-am sărutat îndelung, frecându-ne unul de altul. Apoi mi-a ridicat marginile fustei pnnzându-le sub centură, lăsându-mi pântecul dezgolit. Oglinzile mi-au arătat o imagine a mea stranie.
— Stai jos şi aşteaptă-mă, vin acum.
S-a îndreptat spre uşă şi atunci, în ciuda faptului că eram năucită, mi-am dat seama că aveam ceva important de spus. L-am chemat şi s-a întors spre mine, sprijinindu-se de tocul uşii.
- Nu m-am culcat niciodată cu vreun tip până acum...
- N-o să ne culcăm, toanto, cel puţin pentru moment. O să ne regulăm, doar atât.
— Vreau să spun că sunt virgină.
— Da ? Nu mai spune...
Mi-a zâmbit şi am zâmbit şi eu odată cu el. Apoi m-a privit un moment şi a dispărut. M-am aşezat şi l-am aşteptat. Eram înfierbântată, în călduri, în sensul clasic al termenului, în călduri. Am zâmbit din nou. îmi venea să-mi trag palme fără să ştiu de ce, după ce am rostit vorba asta, unul din cuvintele cele mai obişnuite din vocabularul meu. în călduri, suna atât de bătrânesc... L-am rostit foarte încet, stu-diindu-mi mişcarea buzelor în oglindă.
— Pablo m-a vârât în călduri.
58
Era amuzant. Am spus-o o dată şi încă o dată, în timp ce-mi dădeam seama că eram frumoasă, în ciuda punctelor negre de pe frunte. Pablo mă vârâse în călduri.
El era acolo, cu o tavă plină de obiecte, privindu-mă cum îmi mişcăm buzele, poate chiar mă auzise, dar nu a spus nimic, a străbătut odaia şi s-a aşezat în faţa mea, cu picioarele încrucişate sub el ca un indian. Am crezut că avea să mă lingă, la urma urmelor îmi datora asta, dar nu a făcut-o. Mi-a scos chiloţii, m-a tras către el, obligându-mă să-mi sprijin curul pe margirea pernei de şezut, şi

mi-a desfăcut picioarele, petrecându-le peste braţele fotoliului.
- Hai, începe, aştept.
— Ce vrei să ştii ?
- Totul, vreau să ştiu totul, a cui a fost ideea, cum te-a surprins Amelia, ce i-ai povestit fratelui tău, totul, haide.
A luat un burete de pe tavă, l-a muiat într-o ceaşcă plină cu apă caldă şi s-a apucat să-l frece de o bucată de săpun, până când a ajuns alb. Eu începusem deja să vorbesc, vorbeam ca un automat, în timp ce îl priveam şi mă întrebam ce avea să se întâmple acum, ce o să se întâmple.
- De acord... doar că nu ştiu ce să-ţi spun. Mie mi-a spus Chelo, dar ideea a fost a Susanei, după câte se pare.
- Cine e Susana? Una înaltă, şatenă, cu părul foarte lung?
— Nu, aia e Chelo.
- A, atunci... Susana cum e ?
A cufundat buretele în ceaşcă până s-a umplut de spumă.
— E scundă, mărunţică, tot şatenă, dar bătând mai mult spre roşcat, trebuie s-o fi văzut şi tu prin casă.
- Sigur, continuă.
Nu puteam crede că era adevărat ceea ce se petrecea, întinsese mâna şi mă săpunea cu buretele. Mă spăla ca pe un copil. Lucrul ăsta m-a descumpănit cu totul.
— Dar... ce faci ?
- Nu e treaba ta, continuă.
59
- E pizda mea şi ce faci cu ea e şi treaba mea. (Vocea mea mi s-a părut ridicolă, iar el nu mi-a răspuns, aşa că am continuat să povestesc.) Păi Susana face de mult asta, după cât se pare, vreau să zic, îşi bagă lucruri, şi atunci i-a povestit lui Chelo că lucrul cel mai bun, care-i plăcea ei cel mai mult, era flautul, şi atunci ne-am hotărât să-l încercăm, deşi adevărul este că mie mi se părea, într-un fel, o porcărie, dar am făcut-o, Chelo până la urmă nu, întotdeauna se dezumflă, şi gata, asta e tot, acum ştii, nu mai am ce să povestesc.
A întins un prosop pe jos, chiar sub mine. Am constatat că mi-era imposibil să nu mă privesc în oglindă, cu părul acela albit, de parcă aş fi fost bătrână.
— Cum te-a surprins Amelia ?
- Păi, cum noi dormim în aceeaşi cameră, ea, eu şi Patricia...
- Patricia, ea şi cu mine... m-a corectat el.
- Patricia, ea şi cu mine, am repetat.
- Foarte bine, mai departe.
- Am crezut că sunt singură în casă, singură măcar o dată în viaţă, bine, era Marcelo, şi Jose şi Vicente erau şi ei, dar se uitau la televizor, şi, cum tocmai se transmitea un meci, m-am gândit... (A scos un brici din buzunarul cămăşii.) Ce vrei să faci cu ăsta?
M-a privit în faţă cu cea mai convingătoare expresie cum că nu se-ntâmplă nimic, deşi m-a apucat de coapse cu ambele mâini pentru orice eventualitate.
- E pentru tine, a răspuns. Am să-ţi rad pizda.
— Nici să n-aud!
Am zvâcnit înainte cu toată puterea, încercam să mă ridic, dar nu puteam, era mult mai puternic decât mine.
- Ba da. (Părea la fel de liniştit ca de obicei.) Am să ţi-o rad, iar tu ai să mă laşi. Singurul lucru pe care-l ai de făcut este să stai liniştită. Nu are să te doară. Sunt expert. Zi mai departe.

— Dar... pentru ce ? Nu înţeleg.

— Pentru că eşti foarte brună, extrem de păroasă pentru cei cincisprezece ani ai tăi. Nu ai o pizdă de fetiţă. Iar mie îmi plac fetiţele cu pizdă de fetiţă, mai ales când le deschid calea desfrâului. Nu te enerva. La urma urmei, chestia asta nu e mai indecentă decât să ţi-o pui cu un flaut de şcolar, dulce, sau cum îi zice...

Am căutat o scuză, o scuză oarecare.

— Dar vorba e că unii din casă au să-şi dea seama şi cum Amelia are să mă vadă, are să mă toarne mamei, iar mama...

— Şi de ce să afle Amelia ? Nu cred că faceţi nu ştiu ce chestii nopţile.

— Nu - mă isterizasem în asemenea hal că nici nu mai aveam când să mă simt ofensată pentru ceea ce tocmai spusese -, dar ea şi cu Patricia mă văd când mă îmbrac şi când mă dezbrac, iar părul se vede prin pânză.

Asta m-a liniştit, am crezut că fusese o pledoarie strălucită.

- A, bun, dar nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta, am să-ţi las pubisul neatins, mă gândesc să-ţi rad doar buzele.

— Care buze ?

- Buzele astea. Şi-a lăsat două degete să alunece de-a lungul lor. Eu crezusem că avea să facă exact contrariul, şi mi s-a părut că alternativa era un lucru chiar mai rău, însă mă hotărâsem să nu mai gândesc, pentru a nu ştiu câta oară, să nu mai gândesc, în ritmul în care ne mişcăm creierul avea să mi se facă varză chiar în noaptea aceea.

— Desfă-o tu cu mâna, te rog... - m-am executat -, şi zi mai departe. Ce-ai făcut când te-a văzut Amelia ?

Am simţit contactul cu lama, rece, şi degetele lui, întin-zându-mi pielea, în timp ce eu continuam să povestesc, să scuip cuvintele ca o mitralieră:

- Păi, să vezi, nu ştiu... Până să-mi dau seama, ea se afla deja acolo, în faţă, strigându-mă pe nume. A ieşit în fugă

din cameră, cu umbrela, trântind uşa... - lama aluneca docilă peste ceea ce tocmai aflasem că se numeau tot buze. Nu simţeam durere, era mai mult ca o mângâiere ciudată, dar nu reuşeam să-mi scot din cap ideea că putea să-i scape mâna. Nu prea îi vedeam faţa, doar părul negru, capul înclinat deasupra mea —... şi am ieşit şi eu alergând după ea. Nu a luat-o spre camera de zi, n-ar fi fost atât de rău, a luat-o direct pe uşa dinspre stradă, cu umbrela, probabil se întorsese doar ca să şi-o ia. Atunci m-am gândit că nu mai aveam pe nimeni în afară de Marcelo, şi am dat fuga să-i povestesc, aveam încă flautul în mână - lama s-a deplasat înspre afară, mi se freca de coapsă -, era în camera lui, avea un teanc de hârtii pe masă şi nu ştiu ce făcea cu ele, a râs, a râs mult, şi mi-a spus să nu-mi fac sânge rău, că avea să-i închidă gura Ameliei, că ea nu avea să mă dea de gol pentru că ar fi însemnat să-l trădeze pe el, şi mi-a vorbit aşa cum ai făcut şi tu adineauri... Credeam că nu ascultă, că mă făcea să vorbesc de nebună, ca atunci când m-au operat de apendicită, ca să mă ţină ocupată cu ceva, dar m-a întrebat ce-mi spusese el cu exactitate.

— Păi asta, că era ceva normal, că toată lumea se masturba şi că nu s-a întâmplat nimic deosebit.

— Mda... (Vocea i-a devenit mai profundă.) Şi nu te-a pipăit ?

Mi-am amintit ceea ce spusese mai înainte în telefon -„eu în locul tău i-aş fi tras-o fără să stau pe gânduri" - şi m-am cutremurat. -Nu...

Trebuie să fi socotit că terminase cu buza mea dreaptă pentru că am simţit atingerea ca de gheaţă a lamei *pe* cea stângă.

- Nu te-a pipăit niciodată ?

— Nu. Tu ce-ai crezut ?

Insinuările lui mi se păreau că ţin de science-fiction.
62
_ Nu ştiu, cum voi vă iubiţi atât de mult...
— Tu o pipăi pe soră-ta ?
Mi-a răspuns printr-un hohot de râs atât de puternic că mi-a fost frică să nu-i tremure mâna.
— Nu, dar nu-mi place soră-mea.
— Şi eu îţi plac ?
Prietenele mele ziceau că nu trebuie niciodată să-l întrebi asta pe un tip, însă nu m-am putut abţine. El s-a tras înapoi şi m-a privit în ochi.
- Da, tu îmi placi - a făcut o pauză - mult. îmi placi mult şi sunt sigur că îi placi şi lui Marcelo şi poate că şi lui taică-tău, cu toate că el nu ar recunoaşte asta niciodată. (A zâmbit.) Eşti o fetiţă deosebită, Lulii, împlinită şi înfierbântată, dar o fetiţă, la urma urmelor. Aproape perfectă. Şi, dacă mă laşi să isprăvesc, perfectă în toate cele.
Acela a fost momentul când, în ciuda caracterului extravagant al situaţiei, iubirea mea pentru Pablo a încetat să mai fie un lucru vag şi comod, atunci am început eu să nădăjduiesc şi să sufăr. Cuvintele lui - eşti o fetiţă deosebită, aproape perfectă - aveau să-mi răsune în urechi ani de zile, aveau să fie vii ani de zile, începând din acel moment, când m-am agăţat de aceste cuvinte ca de o plută de salvare. El s-a aplecat din nou deasupra mea şi a continuat în şoaptă:
- în orice caz, cred că noi ar trebui s-o facem cândva în trei, frate-tău, tu şi cu mine... Ar fi o chestie ca lumea. (Lama s-a deplasat iarăşi spre exterior, de data asta în partea opusă.) Foarte bine, Lulu, cam asta este. A fost atât de îngrozitor ?
- Nu, dar mă usturã tare.
— Ştiu. Mâine te va ustura şi mai tare, dar vei fi mult mai frumoasă. (Se trăsese o clipă înapoi, ca să-şi admire lucrarea, presupun, înainte de a se apleca din nou între picioarele mele.) Frumuseţea este un monstru, o zeitate sângeroasă pe care trebuie s-o potoleşti prin sacrificii neîntrerupte, cum zice mama...
63
— Maică-ta e o vacă, mi-a ţâşnit din adâncul inimii.
— Desigur... - vocea nu i s-a schimbat nici cât negru sub unghie - ...şi acum stai liniştită o clipă, te rog, să nu te mişti pentru nimic în lume. încă puţin şi am terminat.
Puteam să-mi imaginez expresia feţei lui şi fără s-o văd, pentru că, glasul, felul său de a vorbi, gesturile sale, infinita lui siguranţă de sine, îmi erau familiare. Se juca. Se juca, desigur, cu mine, întotdeauna îi plăcuse s-o facă. El mă învăţase multe dintre jocurile pe care le cunoştea şi mă deprinsese să trişez. Eu învăţasem repede, la tabinet eram aproape invincibili. El avea obiceiul să trişeze şi de obicei câştiga.
A luat un prosop, a vârât un colţ în altă ceaşcă şi l-a stors deasupra pubisului meu care, exact cum îmi spusese, rămăsese aproape intact. Apa şiroia pe mine. A repetat operaţia de câteva ori înainte de a începe să mă frece pentru a îndepărta firele de păr care mai rămăseseră lipite. Mi-am dat seama că eu aş fi putut să fac asta mult mai bine şi mai rapid.
— Lasă-mă pe mine. - în nici un caz...
Vorbea tărăgănat, aproape şoptit, era absorbit, parcă pierdut cu totul, cu ochii ţintă la sexul meu.
M-a sărutat de două ori, pe partea interioară a coapsei stângi. Apoi a întins mâna spre tavă, a luat un borcănaş de sticlă de culoarea mierii, l-a deschis şi şi-a vârât două degete, arătătorul şi mijlociul mâinii drepte, înăuntrul lui. Era o cremă, o cremă albă, grasă şi parfumată. A trecut cu degetele peste buzele mele proaspăt rase, depunând conţinutul pe pielea mea. Am simţit încă o dată un fior

rece, era de la frigider. Atunci m-am gândit că mai aveam în faţă aproape o iarnă întreagă şi că părul nu va creşte la loc prea repede. Nu avea să fie foarte plăcut, între timp, Pablo se apucase să strângă liniştit toate obiectele care luaseră parte la operaţie, reaşezându-le pe tavă, pe care a dat-o deoparte. Apoi s-a deplasat şi el spre dreapta mea, desprinzând oglinda pe care o avea în faţă.
64
Sexul meu mi s-a părut o grămăjoară de carne roşie şi bombată. De ambele părţi ale despicăturii centrale se întindeau două dâre lungi albe. Vederea lor mi-a amintit de Pa-tricia, când era bebeluş şi mama o ungea cu o alifie înainte de a-i schimba scutecele.
Pablo mă privea şi zâmbea.
- îţi place cum arăţi ? Eşti o scumpă...
- Nu mi-o întinzi ?
- Nu. Fă tu treaba asta.
Am întins mâna cu palma deschisă, întrebându-mă ce senzaţie voi avea. Vârfurile degetelor mele s-au afundat în cremă, care se muiase acum şi era călduţă, şi au început s-o întindă în sus şi în jos, mişcându-se pe pielea alunecoasă, netedă şi dezgolită, fierbinte, întocmai ca picioarele în timpul verii, după depilarea cu ceară, până ce au făcut să dispară cu totul cele două dungi albe. Apoi nu m-am mai putut opri. Ispita era prea puternică, şi am lăsat ca degetele să-mi alunece înăuntru, o dată, de două ori, peste carnea inflamată şi lipicioasă. Pablo s-a apropiat de mine, mi-a introdus un deget cu delicateţe, l-a scos şi mi l-a dus la gură. în timp ce îl sugeam, l-am auzit murmurând:
— Ascultătoare fată...
Stătea îngenuncheat pe podea, în faţa mea. M-a apucat de mijloc, m-a tras către el şi m-a făcut să cad de pe fotoliu. Şocul a fost scurt, mă manevra cu multă uşurinţă, în ciuda faptului că eram, că sunt, foarte voinică. M-a întors până când am rămas cu genunchii proptiţi în podea, cu obrazul sprijinit pe perna de şezut şi cu mâinile atingând mocheta. Nu-l puteam vedea, dar îl auzeam.
— Mângâie-te până când eşti aproape să termini şi atunci îmi spui.
Niciodată nu mi-aş fi imaginat că avea să fie aşa, niciodată, şi totuşi nu am lăsat să-mi scape nimic. M-am limitat să-i urmez indicaţiile şi să declanşez o avalanşă de senzaţii cunoscute, întrebându-mă când trebuia să mă opresc, până
65
când trupul meu a început să se împartă în două, şi m-am hotărât să vorbesc:
— Termin...
Atunci m-a penetrat, încet, dar decis, fără să se reţină.
După ce mă anunţase, după ce mă avertizase - o să ne regulăm, doar atât -, îmi propusesem să rabd, să rabd tot ce avea să mi se întâmple, fără să crâcnesc, să rabd până la capăt. Dar simţeam că mă rupe. Mă frigea. Tremuram şi asudam, asudam din greu. Mi-era frig. Rezistenţa mea a fost efemeră şi, înainte să-mi pot da seama, îl şi rugam să şi-o scoată, să mă lase măcar o clipă, fiindcă nu mai puteam, nu mai suportam, dar el nu mi-a răspuns, nici nu m-a băgat în seamă. Când a intrat până la capăt, a rămas nemişcat, în mine.
- Nu te opri acum, Lulii, pentru că o să încep să mă mişc şi o să te doară.
Glasul lui mi-a alungat ultimele speranţe. Protestele mele nu aveau să slujească la nimic, dar nici nu puteam să rămân acolo nemişcată, suferind. Nu sunt făcută să suport durerea, cel puţin nu în doze mari. Nu îmi place. Astfel că am hotărât să-i urmez indicaţiile şi de astă dată şi am încercat să recuperez ritmul pierdut. El îmi imprima un ritm diferit, din spate, încleştat de şoldurile mele, intra şi ieşea din mine la intervale regulate, atrăgându-mă şi respingându-mă de-a lungul acelei bare incandescente care nu mai

semăna deloc cu jucăria inofensivă cu arc care îmi umpluse gura cu o oră mai devreme, şi încă mai puţin cu flautul dulce.
Durerea nu dispărea, dar, fără a înceta să fie durere, dobândea trăsături distincte. Era în continuare insuportabilă la intrare, acolo simţeam că plesnesc, era de mirare că nu se auzea cum se rupea pielea întinsă până la transparenţă, înăuntru era altceva. Durerea se dilua în note mai subtile, care se manifestau cu o mai mare intensitate pe măsură ce mă acuplam cu el, mişcându-mă odată cu el, în sens contrar, în timp ce propriile mele manevre începeau să-şi

arate eficienţa. Durerea nu a dispărut, a rămas prezentă tot timpul, zvâcnind acolo până la sfârşit, până când plăcerea s-a desprins de ea, a crescut şi, în cele din urmă, s-a dovedit a fi mai puternică. Când simţeam ultimele spasme şi picioarele mele încetaseră să mai tremure, pentru a amorţi de tot, Pablo s-a prăbuşit peste mine, scoţând un strigăt înăbuşit, ascuţit şi răguşit în acelaşi timp, şi trupul mi s-a umplut de căldură. Am rămas aşa o vreme, fără să ne mişcăm. El îşi ascunsese faţa în ceafa mea, îmi acoperise sânii cu mâinile şi respira adânc. Eu încă nu eram în stare să înţeleg prea bine ce se întâmplase, eram năucită, ca beată, satisfăcută şi cufundată într-o senzaţie nouă, necunoscută, care era şi recunoştinţă, chiar dacă încă nu ştiam asta. încă nu-mi revenisem când Pablo s-a desprins de mine şi l-am auzit mergând prin cameră, însă, încercând să mă mişc, am simţit că mă durea totul. M-am chinuit mult până să mă întorc, ceva semănând cu junghiurile, cu nişte junghiuri înspăimântătoare, mă paraliza de la mijloc în jos.
El m-a ajutat să mă ridic. Când l-am cuprins pe după gât ca să-l sărut, m-a apucat de mijloc, mi-a petrecut picioarele în jurul trupului său şi a început să meargă cu mine în braţe, fără să spună o vorbă.
Am ieşit pe coridor, care era lung şi întunecos, un coridor tipic de casă veche, cu uşi pe o latură. Ultima era întredeschisă. Am intrat, a reuşit să aprindă lumina cu dosul unei mâini şi m-a aşezat pe marginea unui pat mare. Mi-a scos fusta şi ciorapii, zâmbind. Apoi a ridicat plapuma şi m-a vârât sub ea. S-a dezbrăcat de cămaşă, singurul lucru pe care-l avea pe el, şi s-a strecurat lângă mine sub aşternuturi. Acele amănunte clasice, patul şi propria mea goliciune, m-au emoţionat şi m-au alinat totodată. Se terminase cu ciudăţeniile, cel puţin pentru moment.
Acum mă săruta şi mă îmbrăţişa, scoţând sunete ciudate şi amuzante. Mă pieptăna cu mâna, trăgându-mi părul către spate, şi din când în când se oprea o clipă ca să mă

privească. Era delicios, îi simţeam pielea rece şi fermă, pieptul neted - în ciuda opiniei generale, întotdeauna mi-au repugnat bărbaţii păroşi -, şi am intuit pentru prima oară că în cele din urmă acea seară avea să apese asupra mea ca un blestem, că acea întâmplare, întreaga poveste, nu era decât prologul unei eterne şi neîntrerupte ceremonii a posesiei. Profunzimea acelui gând m-a surprins în timp ce ne rostogoleam pe pat, care acum părea a f i o redută caldă şi comodă. Asta m-a readus într-un plan mai puţin transcendental, sugerându-mi că în stradă trebuia să fie un frig îngrozitor, idee agreabilă prin excelenţă, căci eu mă aflam acolo, cuibărită la adăpost.
Amintirea plăcerii alungase urmele durerii într-un colţ îndepărtat al memoriei mele. Mai aproape, nu-mi dădea pace o întrebare ce revenea obsedant.
- Am sângerat mult ?
- Nu ai sângerat deloc. Părea amuzat.
— Eşti sigur ?
Răspunsul lui mă dezamăgise, cu toate că am intuit că el nu înţelegea despre ce

era vorba. -Da.
— Dumnezeule!
Nu sângerasem deloc. Deloc. Lucrul ăsta era un adevărat dezastru. Se petrecuse ceva extrem de important, decisiv, ceva ce nu avea să se mai repete niciodată, şi trupul meu nu catadicsise să marcheze evenimentul prin câteva picături de sânge, un minim gest dramatic. Mă dezamăgise propriul meu trup. Eu îmi imaginasem ceva mai violent, mai potrivit cu latura patetică a chestiunii, o hemoragie în toată regula, un ieşin, ceva, iar eu avusesem doar un orgasm, un orgasm îndelungat şi distinct, chiar dacă dureros într-un fel, dar un orgasm, la urma urmelor.
El, care ştia că într-o zi, nu prea depărtată, aveam să privesc într-un mod foarte diferit bilanţul acelei nopţi, râdea,

continua să râdă de mine şi de data asta, aşa că mi-am ascuns faţa vârând-o în umărul său şi am renunţat să-i mai spun ceea ce gândeam. Atunci a întins mâna spre podea şi a ridicat un pachet de ţigări.
— O ţigăruşă de film franţuzesc ? m-a întrebat, cu un glas încă vesel.
— De ce spui asta ?
- Nu ştiu... în filmele franţuzeşti personajele fumează întotdeauna după ce se regulează.
- Şi de ce spui întotdeauna „a se regula" în loc de „a face dragoste", ca toată lumea?
- Hm, şi cine ţi-a spus că toată lumea zice „a face dragoste" ?
- Păi nu ştiu... dar aşa se spune.
îi acceptasem oferta, bineînţeles. Fumatul, o plăcere în plus, încă un lucru pe care nu se cădea să-l fac.
— Expresia „a face dragoste" este un galicism şi o ţope-nie - adoptase un ton aproape pedagogic -, şi apoi, chiar fiind o expresie de origine străină, în castiliană „a face dragoste" a însemnat întotdeauna „a curta, a trage clopotele", nu „a regula". „A regula" sună puternic, sună bine, şi în plus are o certă valoare sugestivă, duce cu gândul la reglarea de conturi... „A fute" este şi el valoros, cu toate că s-a cam tocit, a ajuns învechit.
— Ca „a fi în călduri" ...
— Exact, ca „a fi în călduri", dar expresia asta îmi place. (Mi-a zâmbit şi am fost sigură că mă auzise, mai înainte.) în concluzie, sexul, adică regulatul, simplul act de a regula, e ceva ce nu trebuie să fie relaţional cu dragostea, de fapt sunt două lucruri total diferite...
Atunci a început cursul de teorie, prima lecţie.
A vorbit de unul singur multă vreme. Eu abia dacă îndrăzneam să-l întrerup, dar mă străduiam să-i ţin minte fiecare cuvânt, ca să-l ţin minte pe el, în capul meu, în timp ce vorbea despre iubire, despre sex, despre poezie, despre

viaţă şi despre moarte, despre ideologie, despre Spania, despre Partid, despre Marcelo, despre vârstă, despre plăcere, despre durere, despre singurătate.
După aceea a stins ultima ţigară şi m-a privit într-un fel straniu, intens, a zâmbit ca şi cum ar fi vrut să facă să dispară de pe chipul său acea intensitate şi mi-a spus ceva de genul „ei, nu mă lua şi tu în seamă".
A dat cearşaful la o parte şi a început să-mi mângâie trupul. Mă uitam la mâna lui, mă uitam la el şi îl găseam frumos, nespus de frumos, nespus de matur şi de învăţat pentru mine. L-aş fi mângâiat, l-aş fi sărutat şi l-aş fi muşcat, l-aş fi zgâriat, nu ştiu de ce, simţeam că trebuia să-i fac ceva să-l doară, să-l atac, să-l distrug, însă mi-era teamă să-l ating. A fost o împreunare suavă, blândă, aproape conjugală, aproape.
îmi cerea tot timpul să deschid ochii şi să mă uit la el, dar nu puteam, mai ales

că sexul începea să mi se inflameze, să se umfle într-un ritm revoltător, impunându-mi obligaţia stupidă de a rămâne singură, singură cu el, pentru a putea să-i observ cu precizie metamorfoza grotescă, în orice caz încercam, încercam să-l privesc, şi deschideam ochii, şi-l regăseam acolo, cu faţa deasupra feţei mele, cu gura întredeschisă, şi îmi vedeam trupul, sfârcurile întărite, imense, şi pântecul meu care tremura, şi pe al lui, vedeam cum i se mişcă puia, cum dispare şi reapare neîncetat dincolo de puţinul meu păr rămas, însă simplul fapt de a vedea, de a privi la ceea ce se întâmplă, înteţea senzaţiile sexului meu, ceea ce mă obliga să închid ochii, şi atunci îi auzeam din nou glasul, uită-te la mine, şi dacă mă încăpăţânam să rămân izoiată simţeam asalturile lui, brusc mult mai violente, care mă răneau din nou, fiindcă nu deschideam ochii, se lăsa să cadă peste mine cu toată greutatea, reînviind durerea, mişcându-se repede şi cu bruscheţe până ce îi dădeam ascultare şi deschideam ochii, şi totul era iarăşi umed, fluid, şi sexul meu răspundea, se deschidea şi se închidea,

se desfăcea, eu mă desfăceam, juisam, simţeam că juisez, şi lăsam să mi se închidă pleoapele fără să-mi dau seama, ca s-o iau din nou de la început. Până ce mi-a permis să-mi ţin ochii închişi şi am juisat, picioarele mi s-au lungit la infinit, capul îmi atârna iarăşi greu, m-am auzit pe mine însămi, depărtată, rostind cuvinte dezlânate pe care mi le puteam aminti doar pe jumătate, şi întregul meu trup s-a redus la un nerv, un singur nerv întins, dar flexibil ca o coardă de chitară, care mă străbătea de la ceafă până la pântec, un nerv care tremura şi se răsucea, absorbind totul în sine.

A fost o împreunare blândă, aproape conjugală, aproape, însă la sfârşit, când eu eram stoarsă şi trupul meu ameninţa să redevină trup, voluminos şi solid, pornind de la acel unic nerv încordat, sătul, el a ieşit din mine, a făcut câţiva paşi înainte în genunchi, s-a sprijinit cu mâna stângă de perete şi mi-a vârât-o în gură. - înghite-o toată-

Nu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să fac faţă la cinci, şase zvâcniri pe care nu le-aş fi putut evita nici dacă aş fi vrut, pentru că mă ţinea imobilizată între picioarele lui, să-mi strâng buzele în jurul cărnii lipicioase, să-i percep gustul şi propriul meu gust, diferit de cel de dinainte, şi să înghit, să înghit chestia aia ca o pomăda vâscoasă, dulce şi acidă totodată, cu un iz uşor neplăcut amintind de medicamentele care amarase copilăria micuţilor, să înghit şi să-mi înăbuş impulsul de a tuşi pe măsură ce-mi avansa prin gâtlej acel fluid dens şi respingător, respingător, cu care niciodată nu m-am obişnuit şi nici n-am să mă obişnuiesc vreodată, în pofida anilor şi a disciplinei ferme pe care o impun bunele intenţii.

Lui îi plăcea totuşi. In timp ce îi ascultam gemetele înăbuşite şi îi însoţeam mişcările pentru a evita greaţa care mă cutremura când rămâneam liniştită, încercam să secret cât mai multă salivă cu putinţă pentru a împinge înăuntru ultima doză, întocmai ca varza de Bruxelles, care are gust de putregai, şi

mă gândeam, mă gândeam că lui îi plăcea, la urma urmei, şi-mi venea în minte una din eternele rugi fierbinţi ale Carmelei, femeia de serviciu pe care mama o dusese la nuntă, o bătrână bisericoasă şi sclerozată, care mirosea urât, o imbecilă pe ducă deja, care se mişca repetând ca o fantomă prin coridor, Domnul a dat, Domnul a luat, cu ziarul în mână, deschis la pagina cu anunţuri matrimoniale şi mortuare şi cu „Slavă Sfântului Duh", Domnul ne dă şi Domnul ne ia, El îmi dă şi El îmi ia, e bine aşa, se încheie ciclul, totul începe şi se termină în acelaşi punct, lui îi place şi este bine aşa.

Prima lecţie de teorie fusese o reuşită deplină.

După aceea am băut, am băut litri întregi de apă, întotdeauna beau apă după aceea, şi nu ajută la nimic, însă e singurul lucru pe care îl poţi face. Eram foarte

obosită şi foarte satisfăcută. M-am întors pe partea cealaltă, mi-era somn. El m-a învelit, s-a întins pe aceeaşi parte ca şi mine, m-a îmbrăţişat, răsuflându-mi în păr şi mi-a spus noapte bună, cu toate că deja stătea să se lumineze de ziuă. Am adormit şi am avut un somn plăcut şi greu, ca după o zi petrecută la munte.
De atunci m-am întrebat de multe ori dacă nu cumva mă simţeam şi vinovată, dar adevărul e că nu-mi aduc aminte de asta.
M-a trezit lumina soarelui, iar el nu mai era lângă mine.
Am preferat să nu-mi imaginez că a dispărut, lăsân-du-mă acolo întinsă, în atelierul maică-sii, unde în mod cert nu se auzeau zgomote, nu părea să lucreze nimeni, şi am încercat să-mi dau seama cât era ceasul. Trebuie să fi fost deja foarte târziu, nu aveam să ajung nici la ora a treia. Atunci am auzit zgomotul unei încuietori vechi şi neunse, cineva deschidea uşa. Putea să fie el, dar putea fi oricine altcineva. Mi-am acoperit capul cu cearşaful şi m-am silit să stau nemişcată, am auzit paşi şi zgomote, nu păreau a fi tocuri înalte, dar nu se ştie niciodată, se apropiau, apoi am simţit o greutate, cineva pusese ceva deasupra mea.
72
__Gogoşile, când se răcesc, nu mai sunt atât de bune...
(Era vocea lui. Mi-am scos capul şi l-am văzut acolo, rezemat în cadrul uşii, zâmbitor.) Ce vrei la micul dejun?
__Cafea cu lapte, am zâmbit şi eu.
Mă întrebam dacă eram în stare să mă răsucesc şi să mă sprijin cu picioarele pe podea, dacă nu cumva aveam să-mi iau zborul de îndată ce-aş fi coborât din pat. Aşa mă simţeam, şi cu toate astea m-am îmbrăcat foarte rapid. Mi-era foame. Nu am scos o vorbă până ce nu am înfulecat şapte gogoşi calde, una dintre mâncărurile mele preferate, în timp ce el mă privea şi insista că nu mai voia, că de obicei mânca numai una.
— Ştii ce ? Mama e ofticată că nouă ne plac mai mult go-goşile decât minciunelele, fiindcă zice că murdăresc mai mult, că sunt mai grase, mai mitocăneşti, înţelegi ? - râdeam singură, amintindu-mi-, zice că o minciunică poţi s-o mănânci cu două degeţele, pentru că foloseşte mereu diminutivul, degeţele, şi dă bine, e elegant, dar să mănânci gogoşi în locuri publice, chiar dacă o faci cu degeţelele...
Nu am mai putut continua, mă înecam, îmi dădeau lacrimile de râs, râdea şi el cu mine.
- Eşti foarte deşteaptă, Lulu...
— Mulţumesc frumos, i-am zis, dar în timp ce-i răspundeam am înţeles că trebuia să mă întorc în lumea reală. Cât e ceasul?
De fapt, nu prea aveam chef să aflu.
— E unu fără douăzeci.
- Unu fără douăzeci- îmi tremurau picioarele, avea să se lase cu un scandal în toată regula -, dar... eu aveam ore astăzi.
— Am hotărât să te scutesc, azi-noapte te-ai purtat foarte bine.
Zâmbea, mi-am dat seama că pentru el chestia aia - şcoala, absenţele, o zi în plus sau în minus - nu avea importanţă.
73
Poate că avea dreptate, poate că, la urma urmei, ceea ce se petrecuse nu era mare lucru, în plus, Chelo avea să-mi sară în ajutor, mereu făcea asta, avea să-i spună mamei că mă trezisem cu o indispoziţie şi cei ai casei hotărâseră să mă mai lase în pat. Din partea dirigintei mă aşteptam la ce era mai rău, dar existau şi riscuri mai mari decât ăsta.
— Ai să-i povesteşti lui Marcelo ?
- Nu, ar muri de gelozie. (A zâmbit ca pentru sine, în-tr-un fel ciudat.) Şi apoi, ceea ce am făcut nu pune capăt subminării temeliilor regimului.

Am ieşit pe stradă. Era o zi superbă, rece şi senină, soarele nu te încălzea, dar îl simţeai alături. L-am rugat să mă lase la poarta şcolii deoarece trebuia s-o văd pe Chelo, ca să punem la cale un alibi înainte de a mă întoarce acasă. El a condus în tăcere tot drumul, nici eu nu aveam chef de vorbă, dar când a oprit la destinaţie, în faţa grilajului, s-a întors spre mine.
- Vreau să-mi promiţi ceva. Vocea îi devenise brusc gravă.
Am încuviinţat din cap, el a făcut o pauză.
- Vreau să-mi promiţi că, orice s-ar întâmpla, ai să ţii minte mereu două lucruri. Spune-mi că ai să faci asta.
Am încuviinţat din nou, eram foarte intrigată, aproape îngrijorată datorită tonului cu care-mi vorbea.
- Primul este că sexul şi dragostea nu au nici o legătură.
— Asta mi-ai mai spus-o azi-noapte.
— Bine. Al doilea este că tot ceea ce s-a întâmplat azi-noapte a fost un act de dragoste. (M-a privit în ochi şi ochii lui erau foarte negri şi strălucitori, cum nu-i mai văzusem niciodată înainte.) De acord ?
M-am oprit să meditez câteva clipe, dar degeaba. Nu ştiam ce voia să spună cu toate astea.
- Nu te înţeleg.
- Nu are importanţă, promite-mi.
— îţi promit.

Atunci a fost din nou Pablo cel de dinainte, cel dintot-deauna. Mi-a zâmbit, m-a sărutat pe frunte, mi-a deschis portiera şi şi-a luat rămas-bun.
— La revedere, Lulu. Să fii cuminte şi să nu creşti. Nu înţelegeam absolut nimic şi m-am simţit din nou
prost, ca un mieluşel alb cu o fundiţă roz în jurul gâtului. Cum nu ştiam ce să spun, până la urmă m-am dat jos fără să spun nimic. Am pornit-o grăbită în direcţia grilajului, fără să mai întorc capul înapoi. Am văzut-o pe Che-lo şi ea m-a văzut pe mine, a stat şi s-a uitat la mine cu surprindere în timp ce maşina lui Pablo se pierdea între sutele de maşini, lăsându-mă pradă celei mai groaznice incertitudini.
— Dar de unde vii ?
Chelo era uimită şi atunci m-am gândit că probabil mi se vedea pe faţă, că mi se schimbase chipul.
Am apucat-o de braţ şi am pornit-o în direcţia casei şi i-am povestit, i-am povestit pe jumătate, omiţând cea mai mare parte a detaliilor, ea mă privea cu nişte ochi de halucinată, încerca să mă întrerupă, eu însă nu-i dădeam voie, nu-i luam în seamă exclamaţiile continue şi povesteam mai departe, am povestit totul până la capăt şi, pe măsură ce vorbeam, dispărea senzaţia aceea neplăcută, mă simţeam din nou mulţumită de mine.
Brusc s-a oprit, mi-a alunecat un picior peste un şănţuleţ şi m-am trezit cu nasul într-o acacia. Tipic pentru mine, nu am reflexe. Apoi a rămas liniştită privindu-mă cu o expresie familiară. Era supărată, supărată pe mine, supărată fără nici un motiv, m-am gândit.
- Dar cum ai făcut-o ?
— Păi ţi-am povestit deja, eu stăteam în patru labe, adică nu chiar în patru labe, fiindcă nu-mi ţineam mâinile sprijinite pe podea...
- Nu vreau să ştiu asta. Nu asta mă interesează, vreau să ştiu cum aţi făcut-o.

- Dar ţi-am povestit deja. Nu te înţeleg.
— Iei pilula ? -Nu...
Am încremenit brusc. Nu luam pilula, bineînţeles, nu

mi se mai întâmplase, nu mă gândisem deloc la complicaţii de genul ăsta în timp ce mă aflam cu el.
- Si-a pus un prezervativ ?
Ochii îi străluceau de o furie inchizitorială.
- Nu, nu ştiu, nu am băgat de seamă, nu îl vedeam...
— Şi nu te interesează ? -Nu.
— Eşti ca o iapă.' (Se monta singură, era tot mai furioasă, pentru că eu stăteam cu faţa impasibilă, nu eram îngrijorată si nici nu dădeam semne că mă voi îngrijora, şi în plus accesele ei de isterie mă îmbolnăveau.) Tu... tu... tu eşti ca un bărbat, îţi faci doar mendrele, fără să te mai gândeşti la nimic. Nu înţelegi că te-a luat de proastă ? E un moş, Lulu, un moş care te-a luat de proastă. Pune-i sare pe coadă acum. Ştii ce spune mama ? Că băieţii se distrează şi atât...
— Ajunge! (Acum eu eram cea furioasă.) Nu trebuia să-ţi povestesc. Nu înţelegi nimic.
— Eu nu înţeleg nimic ? ţipa în mijlocul străzii, lumea se oprea să ne privească. Cea care nu înţelege nimic eşti tu, care te-ai purtat ca o imbecilă, tu, Lulti, iartă-mă că ţi-o spun, fato, dar adevărul e că nu ai nici o fărâmă de sensibilitate...
Am sunat-o, am sunat-o eu înainte de a pleca de la lucru, am sunat-o pentru că e prietena mea, cea mai bună prietenă a mea, şi pentru că o iubesc. Plângea încontinuu, cu sughiţuri, trăgându-şi mucii, si am consolat-o, i-am spus ceea ce voia să audă, că bineînţeles preşedintele tribunalului era un ticălos, că nu avea dreptul să-i schimbe data examenului şi că eram sigură că de data asta avea să treacă examenul, deşi nu era adevărat. Şi eu mă simţeam singură în după-amiaza aceea, şi nu voiam s-o ţin tot aşa, nu voiam
76
să înfrunt riscul de a-l suna în cele din urmă pe Pablo, deoarece cândva avea să deconecteze robotul telefonic şi scuza era mea proaspătă. De aceea, până la urmă, am pus la cale un plan clasic.
Dacă Patricia accepta să rămână să doarmă la mine -contra cost, bineînţeles, toate amănuntele erau puse la - ca să aibă grijă de Ines, noi am fi ieşit să mâncăm n oraş, sa mâncăm ca două grăsane fericite! si apoi am fi băut pana am f, fost capabile să râdem, să râdem din nimic, ca două nebune fericite, şi, dacă ne mai rămâneau for-ţe^am fi încercat să agăţăm într-un bar la modă, să agăţăm la întâmplare, ca două curve fericite, iar mâine avea să fie o alta zi.
Mi-a spus că i se pare o idee foarte bună.
în seara aceea totul ne-a mers anapoda.
De mâncat, am mâncat o grămadă de lucruri otrăvitoare, sute de mii de calorii, şi cu pâine, asta însă nu a reuşit să ne binedispună. Şi de băut, am băut, dar mai mult ne-am posomorât, o beţie tristă şi cenuşie. Chelo nu ştia ce avea să facă de-acum cu viaţa ei dacă se lăsa de examinări, după atâţia ani. Eu îl părăsisem pe Pablo pentru a dispune de a mea, de propria mea viaţă, şi acum nici eu nu ştiam ce să fac cu ea. Mă copleşea din toate părţile. Beam în tăcere, fiecare cu gândurile ei, lui Chelo îi străluceau de-acum ochii. Eu începeam să-mi dau seama că şi ai mei o luaseră pe acelaşi drum când m-am ridicat, lăsând paharul băut pe jumătate, şi am anunţat că plecăm, că aşa era mai bine. Nu-mi place să plâng în locuri publice.
Când am pornit, eram hotărâtă să mă întorc mai târziu, s-o las pe Chelo acasă şi să mă întorc, între timp, se făcuse foarte târziu, dar era plin de lume

pe stradă, oameni care se amuzau în grupuleţe sau luau terasele la rând, privind în toate direcţiile în căutarea unei mese libere, oameni care ieşiseră la un pahar în stradă ca să vadă şi să fie văzuţi, oameni de rând care păreau să se distreze. Era foarte cald încă, părea că vara nu avea să se mai termine niciodată.
Chelo locuia în acelaşi cartier de când eram mici. Am luat-o pe o stradă foarte familiară pentru amândouă, largă, elegantă şi aparent pustie, dar ştiam că ele erau prezente. Erau acolo, pe jumătate ascunse pe sub portaluri, înzorzonate şi clătinându-se pe sandalele lor cu tocuri cui, unele

strânse în minijupe din piele, altele în pantaloni foarte strâmţi din material lucios sau feroce, cu imprimeu de leopard peste înşelătoarele lor burţi netede, cu decolteuri generoase, cu ţâţe perfecte, de invidiat, cu buze foarte roşii, cu gene îngroşate cu rimei colorat şi cu pieptănături infantile. Probabil trecuse moda coamelor de leu şi acum aproape toate purtau codiţe cu elastice şi cu fundiţe colorate, căpşoarele lor fiind înţesate cu agrafe, fluturaşi şi merişoare.
Nu m-am putut stăpâni. Am dat ascultare unui impuls de nestăpânit, am redus viteza şi m-am apropiat de trotuar. Chelo a protestat, dar nu am luat-o în seamă.
Atunci am văzut-o, era către capătul străzii, aproape de intersecţia cu Almagro, îmbrăcată într-un soi de pijama portocalie, cu o curea neagră foarte iată împodobită cu lanţuri şi cu monede aurii, în mijlocul unui grup, sărutându-le pe toate celelalte, cu coama de leu încă intactă, era o clasică.
M-am apropiat de ea, strigând-o pe geamul maşinii, şi ea s-a întors numaidecât, deşi i-a trebuit un oarecare timp ca să mă recunoască, fiindcă de obicei nu conduceam eu, înainte conducea Pablo.
- Lulu! m-a salutat în sfârşit, cu gesturi teatrale. Ce mă bucur să te văd!
în maşina parcată alături, un bărbat doar cu vreo doi-trei ani mai în vârstă ca mine, bine îmbrăcat şi cu alură de cadru de conducere în ascensiune, posibil fericit tată de familie, negocia discret cu doi travestiţi, unul înalt şi corpolent, celălalt mărunţel, cu înfăţişare de copil. M-am uitat la ei cu coada ochiului în timp ce Ely mă săruta sonor pe obraji, înainte de a o saluta şi pe Chelo cu acelaşi entuziasm. Nu arăta prea grozav, era foarte îmbătrânită, mie îmi fusese întotdeauna teamă pentru ea, lui Pablo nu, eu însă presimţeam că avea s-o sfârşească rău.
— Ce faci aici ? (Ultima dată când o văzusem, cu aproape un an în urmă, îmi spusese că urma să plece şi să se stabilească în sud.) Credeam că eşti în Sevilla...

— Ah! Nu-mi mai aduce aminte. (Şi-a dat părul pe spate cu o mână, avea unghiile vopsite în alb-sidefiu, niciodată nu i le văzusem aşa, probabil credea că o întinereau.) Sevillienii sunt mult prea... sevillieni pentru mine. M-am plictisit de ei foarte repede, îmi lipseau capitala, ambianţa, nu ştiu. Pe lângă asta, m-am îndrăgostit iarăşi, n-am ce-i face, în fine, ştii şi tu...
Coborâse tonul pentru a mi se destăinui, sunt îndrăgostită, ca şi cum amănuntul ăsta ar fi fost de natură să explice mutarea ei, sunt îndrăgostită, a spus-o pe un ton blând şi timid, aproape cu fervoare, ce mai vulpe îmi eşti, m-am gândit, atunci când vorbea de amor uita că era în realitate bărbat şi nu putea să nu se vadă ca pe o femeie.
Chelo a felicitat-o zgomotos, adăugând să aibă grijă, că bărbaţii sunt foarte răi. Ely i-a răspuns că mie-mi spui, dar că, oricum am lua-o, nu se putea trăi fără ei. Asta cam aşa era, Chelo era de acord. Eu le ascultam, urmărind de fapt cu înfrigurare târgul care se încheia în stânga mea. M-am gândit că ar fi trebuit să-mi mişc din loc maşina ca să le fac loc să iasă, dar ei s-au instalat toţi trei pe bancheta din spate, clientul la mijloc, şi au început să se pipăie.

— Ascultă! (Puternicul accent de Extremadura al lui Ely m-a obligat să mă întorc spre ea.) L-am văzut pe băiatul tău la televizor, acum vreo două săptămâni, în Sevilla! Apare mereu în public în ultima vreme...
Am încuviinţat din cap, zâmbind. Pablo avea deja patruzeci şi doi de ani, dar pentru Ely el avea să fie mereu băiatul meu, tot aşa cum pentru Milagros spălăcita aia era fata lui Pablo, după cât se părea. De altfel, nu mă miram. Ultima lui carte se bucurase de o primire la fel de bună şi de cititori la fel de puţini ca şi celelalte, dar el ajunsese deodată un autor la modă.
— Dar de ce se-apucă mereu să vorbească de preotul ăla ?
— Care preot ?
Nu înţelegeam, în ultima vreme mă ferisem să-l văd pe Pablo fie şi la televizor, îmi plăcea tare mult, întotdeauna îmi

plăcuse, şi printre participanţii la colocviu, la dezbatere, la program sau la ce era, exista de obicei câte unul atât de tâmpit, atât de greu de cap, atât de uşor de ridiculizat, încât aplombul bărbatului meu, erudiţia şi zâmbetul pe jumătate strâmb, răutăcios, mă obligau să recunosc că încă îmi plăcea, că îl iubeam încă, mult mai mult decât aş fi vrut, iar asta îmi trezea dorinţa insuportabilă de a mă întoarce, mă făcea să tânjesc după fundiţa roz şi după blăniţa albă, moale, pufoasă, pe care le pur-tasem atâta vreme.
— Păi de preotul ăla, de ăla care e mort de atâţia ani, acum nu-mi vine în minte cum îl cheamă, pentru Dumnezeu, precis ştii despre cine e vorba, ăla care se încurcase cu călugăriţa, aia care mi-a plăcut, trebuie să fi fost o femeie pe cinste, călugăriţa, şi foarte deşteaptă.
— Care călugăriţă ?
— Cum care ? Cea cu mugurii, femeie, sfânta din Âvila...
— A! Sfântul loan...
— Ala, Sfântul loan al nu ştiu cui, mereu ajunge să vorbească despre acelaşi lucru, nu ştiu cum de nu se plictiseşte, bineînţeles că deunăzi a fost foarte bine, fiindcă un yankeu a zis că, în realitate, atunci când se făceau zob cu biciul era ca să aibă orgasm, că la sfârşit aveau orgasm, că erau masochişti, pricepi ? (Am încuviinţat din cap, ştiam care era imbecilul despre care îmi vorbea.) Mie mi s-a părut foarte simpatic, a spus chestii foarte haioase, însă băiatul tău s-a înfuriat rău de tot pe el, a fost chiar grosolan, eu eram încântată, tu ştii că îmi place să-l văd pe Pablo furios, devine foarte frumos, şi în plus părul cărunt îi adaugă ceva special, nu ştiu ce, dar îi vine foarte bine.
Vecinul meu era foarte ocupat, îşi strecurase mâinile pe sub rochiile celor doi însoţitori pentru a le scoate la iveală sexele, pe care le-a cântărit un moment în palme dând aprobator din cap în timp ce le contempla. Unul dintre ei - cel mărunţel cu înfăţişare de copil - avea o puia impresionantă. Celălalt, înalt şi provocator, cu look de vedetă de revistă -

boa de pene şi tot tacâmul -, avea un penis mititel, amărât şi sfios, care era fără doar si poate cel mai pricăjit dintre membrele lui. Viaţa e plină de surprize, asta trebuie să fi gândit şi clientul său, care a scos un mic strigăt de uimire si de bucurie înainte de a începe să-i mângâie pe amândoi, fără părtinire, toţi sunt făpturi ale bunului Dumnezeu, la urma urmei, pe fiecare cu o mână, în timp ce ei îi făceau acelaşi lucru, să-rutându-se pe gură tot timpul. Ely m-a întrebat ceva, dar nu am auzit-o. A repetat întrebarea, mai tare. — Dar unde este Pablo ?
- Nu ştiu. Nu mai locuim împreună.
Parcă i s-ar fi deschis pământul la picioare. A rămas tăcută, privindu-mă în ochi, neştiind ce să spună. Apoi, am înţeles că era ceva ce o depăşea, s-a apropiat de mine, ca pentru a-mi împărtăşi un secret.
- Nu cumva şi-a schimbat gusturile, ce zici ?

Am zâmbit, asta era Ely, gata mereu să facă teatru din orice, aproape că am simţit că-i făceam silă.
- Nu, îmi pare rău, dar cred că nu, s-a încurcat cu o roşcată.
— Mai tânără ca tine, desigur.
Eram cât pe ce s-o bag undeva, dar m-am abţinut.
— Da, mai tânără decât mine.
— Aşadar Pablo te-a lăsat pentru o roşcată...
— Nu - m-am străduit să vorbesc rar, cântărindu-mi cuvintele - eu l-am lăsat pe el şi apoi el s-a încurcat cu o roşcată.
Mă înşelasem mai înainte. Acum mă privea mult mai surprinsă, cu capul înclinat, zâmbindu-mi cu ironie.
— Adică tu l-ai lăsat pe Pablo ? îşi cântărea şi ea cuvintele: Şi te aştepţi să cred că tu l-ai lăsat pe Pablo? Haida, Lulu!
— Ia mai du-te s-o iei în cur!
Atât am fost în stare să-i răspund: ia mai du-te s-o iei în cur. Eram furioasă si nu voiam să mă vadă plângând, hai,

lasă, **Lulu!,** îl bag în morţii mă-sii, ia mai du-te s-o iei în cur şi vezi să nu ţi-l rupă de data asta, Ely se uita la mine ca la o nebună, în alte împrejurări mi-ar fi răspuns mulţumesc frumos! sau să te-audă Dumnezeu!, iar eu aş fi izbucnit în râs, însă de data aia şi-a dat seama că era serioasă treaba, ia mai du-te s-o iei în cur, am răbufnit din senin, aproape să ne lovim de cel din spate, slavă Domnului că tocmai îşi luase marfa şi mergea încă încet, în stânga mea începuse mişcarea, cadrul de conducere îmbrăcat în albastru se aşezase peste mărunţel, avea să i-o pună dintr-un moment în altul, celălalt se masturba, îi purtam pică pentru asta, era să pierd partea cea mai interesantă. Chelo mă privea îngrozită.
— Ce-i cu tine ? (Nu i-am răspuns.) De ce te-ai supărat aşa ? La urma urmei, Ely a fost tot timpul îndrăgostită de Pablo, nu ? Cel puţin aşa spune el. Te rog, Lulu, fii atentă! Vrei să murim...
Am căutat-o peste tot, în toate dulapurile, în toate sertarele, în ascunzătorile lui Pablo şi în ale mele, dar nu am reuşit să dau de bluza mea albă înainte de a pleca de acasă.
într-o seară, cam la un an după ce o cunoscuserăm, Pablo a apărut acasă cu Ely. Dăduse autografe la târgul de carte, o obligaţie pe care o detesta, şi o întâlnise, ea se prezentase cu una din cărţile lui în mână şi rămăsese să-i ţină de urât toată seara, întrucât ca de obicei nu s-a apropiat aproape nimeni de stand. Pablo, drept răspiată, a invitat-o la cină, şi ea însăşi a preparat cina. Purta o bluză de satin roz pal, cu bentiţe foarte fine şi cu dantele la decolteu, foarte frumoasă.
- E drăguţă bluza ta.
- Ţi-o dăruiesc - era foarte haioasă, cu unul din şorţurile mele, gătind ravioli -, pe bune, Lulu, păstreaz-o, am mai multe la fel, de culori diferite.
- Are să-mi fie mică, sunt mult mai pieptoasă decât tine...
— Aş, nici vorbă.

— ... dar ai putea să-mi spui de unde ai cumpărat-o, îmi place tare mult.
Aşa că a rămas să mergem la cumpărături, într-o du-pă-amiază. Mai întâi am fost să mâncăm clătitite cu frişca, care îmi plac foarte mult, mărturisesc, şi apoi m-a dus în patru locuri. Doar unul dintre ele era o prăvălie, cu uşă la stradă şi cu reclamă luminoasă, cu dependinţe şi cu tot tacâmul. Celelalte erau trei apartamente, toate destul de aproape de Puerta del Sol[1], iar ultimul era la etajul şase, fără ascensor.
Când am ajuns acolo nu am mai avut nici un chef să urc. Cumpărasem

kilograme întregi de lenjerie intimă şi mă amuzasem mult probând şortuleţe minuscule, din ţesături strălucitoare, cu bonete asortate, corsete din acelea care se încheie la spate şi chiloţi înalţi până în talie, dar complet deschişi în partea de jos. Ely mă ajuta şi îmi dădea sfaturi, asta nu-ţi sade bine, asta da, cumpără-ţi ceva din piele neagră, dă rezultate foarte bune... Nu o băgăm în seamă, probabil că i se făcuse lehamite de mine, pentru că nu am ales nimic negru, nici roşu... Adevărul e că mi-ar fi plăcut să am un portjartier din acelea, atât de ţipătoare, îmi şedeau bine şi erau foarte clasice, însă ştiam că pe Pablo îl oripilau culorile alea, şi m-am limitat la alb, aproape totul alb, ceva bej, roz, galben, inclusiv un soi de obiect de nedescris, un hibrid între cămaşă de noapte şi halat de baie, verde-al-băstrui foarte palid, plin de bentiţe şi de orificii peste tot, extrem de incomod dar amuzant prin aspectul baroc. După asta, nu mai aveam deloc poftă să urc la etajul şase, însă am urcat gâfâind pe treptele de lemn care miroseau a ieşie stătută, am urcat ca să nu o dezamăgesc pe Ely, fiindcă ea îmi spusese că locul acela, care nu avea nici măcar o reclamă pe balcon, nici o plăcuţă de metal la intrare, chiar nimic, era cel mai bun şi că de aceea îl lăsase la urmă.

l Piaţă din centrul Madridului. (N. tr.) 84

Stăpâna casei arăta ca o fostă dansatoare de flamenco, cu părul vopsit în negru-albăstrui, pieptănat pe spate şi strâns într-un coc mic la ceafă. Avea sprâncenele desenate cu gri-deschis şi pleoapele vopsite în albastru strident, rujul de buze semăna foarte mult cu cel pe care de obicei îl folosea şi Ely, roşu pasional sau ceva de genul ăsta, cu un fard asortat, foarte oacheşă, cu vreo doi dinţi de aur, faţa ei părea harta fizică a unui ţinut foarte accidentat. M-a întrebat dacă eram andaluză. Când i-am răspuns că nu, m-a privit niţel decepţionată. Apoi a vrut să ştie unde lucram. Nu am ştiut ce să-i răspund, încă mă luptam cu Marţial în perioada aceea, şi am presupus că bătăliile mele nu erau de natură s-o intereseze din cale-afară. Ely m-a scos din încurcătură explicându-i că eram o femeie cumsecade, mă rog, mai mult sau mai puţin. Deşi rezervată, dansatoarea s-a arătat satisfăcută, dar m-a privit cu oarecare neîncredere, ca şi cum, dintr-un motiv oarecare, nu i-aş fi plăcut. în pofida acestui lucru, dansatoarea grasă ca o focă, îmbrăcată cu un capot cu imprimeu, ne-a condus printr-un coridor nesfârşit până la ceea ce părea a fi unica încăpere din afara locuinţei, o sală destul de mare mobiiată cu vitrine de sticlă în care, în afară de îmbrăcăminte, se puteau vedea tot felul de dispozitive. Efectul era foarte straniu, ca un sex-shop instalat în camera de zi a unei case obişnuite, iluminat natural, cu perdelele trase şi cu Puerta del Sol drept fundal, dar nu am zăbovit mult pe această imagine pentru că am văzut-o de îndată, atârnând pe un umeraş.

Era micuţă, albă, aproape transparentă, batistul era atât de fin încât părea voal de mătase. Gulerul, închis în faţă, se termina în două revere minuscule, mărginite cu volane. Chiar sub acestea, doi fluturaşi susţineau o ghirlandă de floricele, brodate cu fir satinat şi cu perle mărunte. De o parte şi de alta a broderiei, patru pliuri mărunte. Atât. Avea mâneci scurte, bufante, cu o manşetă care se încheia cu un năsturaş de sidef. Bluza era şi ea foarte scurtă, se încheia la

spate, pe nasturi cu ape trandafirii, iar ultimul, cel din dreptul taliei, nu se vedea, butoniera era ascunsă de o fundiţă prinsă pe tivul bordat cu acelaşi material ca manşetele. Era o cămăşuţă de nou-născut, făcută pe măsura unei

fete de doi-sprezece-treisprezece ani.
Când m-am întors în spate, cu umeraşul în mână, Ely mă privea cu uimire. Fosta dansatoare nu, trebuie că văzuse multe la viaţa ei.
— Vă place ?
- Da, îmi place tare mult, dar nu o pot purta, e foarte mică. Nu aveţi şi măsuri mai mari ?
- Nu, a fost o comandă pe care nu a mai venit nimeni s-o ia.
— Cine a comandat-o ? am întrebat cuprinsă de o bănuială stupidă.
- Nu-i ştiu numele. Un domn la vreo patruzeci şi cinci de ani, cu accent catalan.
— A venit cu fetiţa ?
Acum mă rodea curiozitate, doar atât. Dansatoarea de flamenco începea să se burzuluiască.
— Ce fetiţă ?
— Păi, ca mărime, bluza asta e pentru o fetiţă, nu ?
— El a adus măsurile notate pe o bucată de hârtie, eu nu pun niciodată întrebări, nu mă interesează pentru cine era bluza, ştiu doar că am rămas cu ea şi că n-am s-o pot plasa câte zile voi avea... S-a oprit privindu-mă cu o faţă fioroasă şi s-a întors către Ely: Auzi... asta n-o fi gabor, nu ?, doar n-oi fi fiind chiar atât de căcânar să-mi aduci gaborii pe cap, nu-i aşa ?
Ely a dat din cap că nu, eu am intervenit.
- Nu, îmi pare rău, iertaţi-mă, era o simplă curiozitate.
- Sigur... a părut că se linişteşte. Putem să v-o facem, dacă doriţi.
Am încuviinţat din cap si ea a ieşit, părând de-acum convinsă de bunele mele intenţii şi anunţând că se duce să caute un metru.

s-a apropiat, a luat bluza şi a privit-o atent. __ Chiar îţi place asta ?
— Da, si sunt sigură că şi lui Pablo o să-i placă mai mult decât tot ce am văzut azi.
— Asta ? (Era perplexă.) Eşti sigură ? Nu mi-aş fi închipuit, cred că bărbatul tău e mai pervers decât pare...
Bătrâna, cu metrul în mână, asculta impasibilă din prag conversaţia noastră. I-am comandat trei bluze, identice, toate albe, şi asta a cam surprins-o. După ce mi-a cerut un avans piperat, mi-a spus să vin să le iau după două săptămâni. Cum Ely îşi comandase un soi de chimono scurt, negru, cu dra-goni coloraţi, oribil, dar care ei i se părea foarte elegant, s-a oferit să ia atunci şi bluzele mele. La plecare, când i-am întins mâna, stăpâna casei m-a apucat pe după umeri, m-a sărutat de două ori şi a hotărât să mă tutuiască.
— Dacă vei fi vreodată nevoită să lucrezi iarăşi, caută-mă. Ai putea să scoţi ceva parale acum când brunetele sunt din nou la modă, mai ales pe timpul verii, străinii, ştii ?, nordici, belgieni, germani, francezi de asemenea, nici n-ai crede, deşi sunt atât de aproape, se dau în vânt după tipele ca tine, francezilor va trebui să le spui că eşti andaluză, dar în orice caz... (S-a oprit să-mi zâmbească, a crezut că interpretase corect expresia de pe chipul meu, se înşela însă, eu nu eram supărată, nici ofensată, nu aveam nici măcar rezerve faţă de chestia asta, deoarece nu-mi credeam urechilor.) Să nu-ţi faci iluzii. Are să te lase curând, cu gusturile astea ale lui... Eşti frumoasă, foarte frumoasă, ce mai, iar el probabil nu e încă bătrân, dar cu vârsta va dori mereu fete tot mai tinere, blonde şi subţirele, şi în cele din urmă, fetiţe, ca acel catalan care se încurcase cu fie-sa, porcul, o fetiţă scumpă, îţi făcea rău s-o vezi... Adevărul e că nu înţeleg de ce te-a ales, cu toate că nu-l cunosc, nu înţeleg, sunt pe aici atâtea ţipe coapte care par copile, iar tu, care trebuie să fii foarte tânără, arăţi mai în vârstă, e curios...
- acum îmi vorbea cu simpatie, ca o mătuşă bătrână preocupată de viitorul meu

- ...în sfârşit, caută-mă dacă ai să fii nevoită să lucrezi

iarăşi.
Mă gândisem la asta de multe ori, dar niciodată nu-i dădusem importanţă. Am comentat chestiunea cu Ely când am ieşit în stradă, la urma urmei Pablo mă cunoscuse încă din leagăn, era altceva, se jucase cu mine de multe ori de când eram mică şi putea să mă considere mai departe un copil dacă voia, nu trebuia să facă un efort deosebit, eu nu credeam că fac nimic special pentru a-l aţâţa, în realitate.
Ely mă privea fără a înţelege prea bine ce spuneam. Printre proteste furioase - dar câţi ani crezi că am eu acum, nu că aş fi o bunicuţă, dar mie nu-mi plac lucrurile astea -, am tras-o după mine ca să bem o ceaşcă de ceva fierbinte în timp ce mă gândeam că era incredibil de încuiată după atâţia ani de când practica prostituţia.
Mă gândisem la asta de multe ori, fără să-i dau prea mare atenţie, dar în seara aceea, în timp ce conduceam ca o fiară, cuvintele bătrânei, precum si cele ale lui Ely — mult mai tânără ca tine, desigur -, mi s-au înfipt în creier ca nişte ace lungi şi dureroase, pentru că bluza mea albă nu apăruse, era ultima pe care o mai aveam, celelalte se rupseseră cu timpul şi nici asta nu mai avea mult, mă ţinuse cinci ani şi ceva, aproape şase, nu era rău. La început m-am gândit că era un semn bun, nu apăruse, Pablo o păstrase pentru el, doar nu aveam s-o îmbrac la nesfârşit, în realitate nu ştiam pentru ce aş fi îmbrăcat-o, ăsta era adevărul, dar probabil că ea purta chiar în clipa aceea cămăşuţa mea de nou-născută, cu siguranţă îi şedea mai bine decât mie, era mai tânără.
Când am ajuns, Chelo m-a obligat să urc, nu poţi să mergi în halul ăsta acasă, mi-a spus. Era chiar niţel supărată, întotdeauna am suspectat-o că mă crede nebună, un pic dezechilibrată, cum ar zice ea. Caseta video era pusă în cutia ei, deasupra televizorului, am văzut-o de îndată ce-am intrat. Chelo mi-a spus că o să facă un duş şi m-a întrebat dacă nu voiam şi eu să fac duş. I-am spus că nu, era ultimul

lucru de care aveam nevoie în noaptea aceea, iar Chelo m-a făcut proastă. Acceptasem pentru ultima dată să cinăm în oraş împreună, şi apoi am dat de belea, că nu mai scăpăm
de ea.
__E caraghios, îmi spusese, îţi laşi din nou să-ţi crească
părul la pizdă, după atâta timp.
Mi-am turnat un păhărel, al nu ştiu câtelea, şi am luat cutia. Pe copertă apăreau trei fiinţe splendide, bronzate si sănătoase, în stânga se vedea un bărbat foarte chipeş, în picioare, cu un prosop alb înfăşurat peste mijloc si cu altul aruncat pe umăr. Era Lester, dar eu nu-l cunoşteam încă. Alături de el, alt tip, mai înalt şi mai voinic, şaten şi vesel, impunător, cu nişte blugi vechi, decoloraţi, mi s-a părut bărbatul cel mai frumos pe care îl văzusem în viaţa mea. O blondă minionă, goală, cu o expresie fermecătoare, şedea într-un fotoliu, completând compoziţia în partea dreaptă. Undeva deasupra capului ei apărea un simbol pe care nu-l mai văzusem niciodată, din trei cerculeţe intersectate, primele două cu o mică săgeată ridicată, al treilea cu o cruciuliţă ascendentă.
- Ce e asta, Chelito ?
- Ce anume ? (A traversat goală încăperea, venind spre mine.) A! e un film, l-a adus Sergio ieri, dar nu ne-am uitat la el, pentru că, mă rog, nu contează, nu ştiu despre ce e... în tonul ei se simţea o uşoară nuanţă de

dezvinovăţire.
M-am uitat la ea. Avea o zgârietură lungă deasupra sânului stâng. Cu toate că-şi luase precauţia de a se aşeza cu lumina în spate, am observat şi alte semne pe trupul ei. Erau proaspete. Atunci m-a privit în ochi si mi-a pus mâna *pe* umăr. Ştia ce gândeam şi mai ştia că nu aveam să fac nici un comentariu. Era inutil, după atâţia ani, m-ar fi asigurat că fusese ceva accidental şi că nu avea să se mai întâmple, ca şi-n alte daţi.
Pablo nu mă bătuse niciodată.
89
__Ştii ce, dacă n-ai nimic împotrivă, beau paharul ăsta
şi plec. Sunt obosită şi s-a făcut târziu...
— Da, sigur, cum vrei, m-a întrerupt ea înainte să termin ce-aveam de zis.
Era supărată pe mine, aşa era ea, eu încă nu mă obişnuisem cu felul ei de a gândi, cu acel concept blând, ambiguu şi lăcrimos al prieteniei. Noaptea trecută, barmanul de serviciu îi administrase o chelfăneală zdravănă, şi acum simţea nevoia de alinare şi de tandreţe, de ceva blând şi delicat, de o bucurie deosebită, cum spunea ea. După toate aparenţele, simularea neputinţei si a duioşiei, alinarea cu lacrimi şi suspine a pielii învineţite făceau parte din joc, erau gesturi menite să impresioneze vreo tinerică naivă, opusul animalului nobil care o atacase tăcut cu câteva ceasuri mai înainte, pentru că aşa proceda ea, pusese cândva la punct toate amănuntele abordării, îi provoca şi îi insulta, slăbea funia puţin câte puţin, până când ei cădeau în capcană, şi cădeau întotdeauna, deoarece ea avea grijă să-i caute printre cei mai inocenţi, întotdeauna îi alegea din aceeaşi categorie, barmani, motociclişti, boboci proaspăt descinşi în Madrid, încă ingenui, aşa cum ingenue trebuiau să fie şi ele ca să înghită povestea cu violul şi cu cicatricele dureroase, mie nici măcar nu-i trecea prin gând să-mi paseze vreunul, nici măcar atunci când calcula greşit şi el se dovedea a fi mai greu de mânuit decât prevăzuse, că mai existau şi dintr-ăş-tia, cu idei proprii. Pe urmă încerca să se răzbune pentru impasibilitatea mea absolută în faţa trucurilor ei, reamin-tindu-mi că nu sunt o persoană sensibilă, dar asta nici nu mă mai atingea, după atâţia ani.
Am auzit uşa închizându-se şi zgomotul duşului. Aveam încă în mână caseta, intrigată de simbolul necunoscut, înlănţuirea de cercuri egale şi diferite. M-am apropiat de uşa băii şi am strigat:
- Te superi dacă o iau ? Caseta cu filmul, vreau să zic.
Nu mi-a răspuns. Am mai insistat de două ori.
90
__ Fă ce vrei! - era supărată pe mine, de fapt.
Arn pus caseta în geantă şi am ieşit fără să fac zgomot, începeam deja să mă gândesc că poate nu mă purtam ca o bună prietenă, la urma urmei, iar ea era absolut în stare să lanseze pe neaşteptate un ultim atac disperat.
Erau înduioşători, absolut înduioşători, dincolo de orice altceva, mai degrabă înduioşători decât frumoşi, erau înduioşătoare carnea lor, s-o mănânci, nu alta, şi pielea lor bronzată, pântecul ferm şi neted, părul foarte scurt, frumuseţe cucerită milimetru cu milimetru, cu multă sudoare, pentru a prelungi adolescenţa dincolo de douăzeci de ani, poate de treizeci, erau adolescenţi, copii mari, o gaşcă mică de tineri blazaţi, sunt atât de obişnuiţi, m-am gândit, se plictisesc, bieţii de ei, şi se distrează în singurul mod pe care îl cunosc, cu enormele lor sexe întărite, singura jucărie la îndemâna lor, se masează, se sărută, niciodată pe gură, se mângâie, dar nu se îmbrăţişează, se privesc, se plac, nu pot să nu se placă, i-am surprins o dată

pipăindu-şi muşchii, fre-cându-şi braţele, comparându-se cu tovarăşul de alături, pri-vindu-l cu coada ochiului în timpul jocurilor lor, erau delicioşi, înduioşători, mi-ar fi plăcut să-i alint, să-i cuprind în braţe şi să-i strâng tare, îmi inspirau un soi de elan matern, mă înduioşau nespus, păreau atât de tineri şi erau atât de frumoşi, desăvârşiţi, deşi cu siguranţă m-ar fi respins, mi-ar fi refuzat îmbrăţişările şi afecţiunea, lasă-ne în pace, ar fi zis, suntem băieţi mari, ştim să ne distrăm şi singuri, în legea noastră, ar fi fost egoişti şi aroganţi, ca toţi tinerii, prostuţi, şi s-ar fi întors la jocurile lor, călărindu-se, era înduioşător să-i vezi jucându-se, o gaşcă de eterni adolescenţi, schimbând rolurile între ei, zâmbindu-şi, provocându-se, chiar respingându-se uneori, ah, lasă-mă, serios, lasă-mă, nu vreau, nu-i bine, unul dintre ei era un actor înnăscut, îşi

privea tovarăşii înspăimântat, îngrozit, el nu voia, iar ei se lingeau în faţa lui, erau încântători, atât de haioşi, cei doi se mângâiau unul pe celălalt, erau foarte drăguţi, stăteau în picioare, atât de ceremonioşi, cu un braţ atârnând de-a lungul corpului, cu celălalt întins către trupul partenerului, cu degetele încurcate în părul lui, se atingeau, se stimulau cu mâna şi îl avertizau pe ticălosul cel mic care rămânea speriat pe canapea, acoperindu-şi ochii cu degetele răsfirate, privea prin deschizătură, ce pungaş, o să ţi-o tragem, da, da, o să ţi-o tragem, degeaba faci figuri, şi râdeau în hohote, erau înduioşători, o fată blondă, blondă şi minionă, bătea din palme de bucurie, era tânără şi frumoasă şi ea, dar nu o băgau în seamă, asta era atitudinea corectă, şi imediat eu i-am aprobat, s-o ignore, ce căuta ea în acele jocuri de-ale băieţilor ?, fac pipi, ce oroare!, cum putea să fie atât de vulgară fata aia, fac pipi, repeta, şi ei o priveau cu atenţie, desigur, e normal, m-am gândit, sunt atât de tineri totuşi, simt curiozitate faţă de sexul opus, era vulgară, de o vulgaritate fără leac, actorul şi-a luat mâna de pe faţă, o reacţie încântătoare, înduioşătoare, voia şi el să ştie ce se petrece, şi ea repeta fac pipi, ceilalţi doi o priveau de asemenea, stând în picioare, unul din ei îşi rezemase capul pe umărul tovarăşului său şi îl mângâia pe spate cu mâna liberă, ce băiat tandru, celălalt făcea pe durul, era cocoşelul găştii, el a avut ideea, vino aici, aşază-te în faţa mea, ea i-a dat ascultare, ia te uită, avea stofă de lider, atât de tânăr şi deja dădea dovadă de fermitate, era înduioşător, atât de sigur de sine, i-a zâmbit tovarăşului său, lasă-mă acum un pic, apoi o să ne continuăm joaca, aşteaptă şi ai să vezi, mi-a venit o idee genială, ea se afla deja în faţa lui, era subţirică si plăpândă, ce curios, m-am gândit, în ţările anglo-saxone băieţii se fac mari înaintea fetelor, a ridicat-o fără efort, era uşoară ca un fulg, şi-a petrecut mâinile pe sub genunchii şi umerii ei, ce băiat rău, dar ce rău eşti, acum înţeleg, fata era foarte înceată, eu am ghicit înaintea ei, deja înţeleg, vrei să facă pipi,

aici, acum, mieluşelul a încercat să scape, dar acolitul şefului l-a împiedicat, vezi bine, nu trebuia să faci nazuri, boule, ea a spus că avea să se mai ţină un pic, plăcerea va fi mai mare aşa, dar ce vedetă vrea să fie fata asta!, în cele din urmă nu a fost în stare să-şi ducă la îndeplinire ameninţările, şi-a apăsat o mână pe pântec şi a făcut pipi, l-a udat din belşug pe nefericitul care o privise cu atâta interes mai înainte, îşi primea pedeapsa meritată pentru că făcuse pe interesantul, ceilalţi râdeau, era doar o glumă, desigur, o glumă potrivită cu vârsta lor fragedă, ce se mai distrau, era minunat să-i vezi râzând, apoi s-au aşezat din nou unul lângă altul, ea se freca de amândoi cu multă neruşinare, ei se frecau unul de altul, atunci mieluşelul a încercat iarăşi să fugă, ce naiv, liderul l-a înşfăcat de mijloc, nu, nu, ţine minte, o să ţi-o tragem, acum, chiar acum, trupşorul lui tremura, însă totul nu era decât

teatru, se jucau de-a nevrutul, îi lăsa să-i mângâie pieptul, îi lăsa să-i mângâie sexul, simula resemnarea, era înduioşător în inocenţa lui, şi şeful găştii l-a luat pe sus, l-a azvârlit pe canapea, complicele lui l-a felicitat, desigur, îl admira pe lider, era o reacţie normală, în timp ce-şi freca mâinile, şi el urma să se distreze, fireşte, de aceea pariase pe învingător, rebelul avea totuşi stofă, aşa că a îngenuncheat pe podea, s-a aşezat în patru labe, foarte bine, am pierdut, plătesc, era nobil, un băiat grozav şi el, coco-şelul îşi dusese mâna la bărbie, se gândea, prietenul său s-a aşezat pe podea, a strâns pumnul, a întins mâna către per-dant, şi l-a făcut să simtă nodurile degetelor peste orificiu, i le-a apăsat apoi peste fese, lăsându-i nişte urme uşoare şi a revenit la mijloc, obiectul acestor acţiuni scâncea şi implora, nu, nu, asta nu, te rog, tot ce vrei, vorbesc serios, dar asta nu, şeful s-a uitat la prietenul său, care continua să stea pe podea, zâmbea, eu îmi dădeam seama că şmecheria cu pumnul nu era ceva serios, desigur, totul era doar o glumă, şi de aceea supliciul s-a terminat rapid, întoarce-te, ce ?, nu înţelegea, era pierit de frică, sărăcuţul, era înduioşător,

întoarce-te, urcă-te pe canapea şi desfă picioarele, acum îi dădea imediat ascultare, e mai bine aşa, ori ne jucăm ca lumea ori nu ne mai jucăm, tu, i-a spus fetişcanei, care rămăsese acolo încurcându-i şi cochetând cu ei, tu, a repetat şi i-a făcut un semn din cap, ea s-a aşezat pe podea, pe vine, şi a început să facă nişte manevre ciudate, degetele îi dispăreau înăuntrul vaginului, apoi reapăreau şi se vârau în anusul tânărului înduioşător, care aştepta pe canapea, cu picioarele ridicate, pe care şi le ţinea în aer cu braţele, dar ce iscusiţi sunt copiii ăştia, ce de lucruri ştiu, acum pielea mielului strălucea, era de ajuns, gata, mai-marele, acela care îşi asumase rolul de lider, a făcut câţiva paşi, şi-a îndoit genunchii şi a încercat să străpungă trupul ghemuit pe canapea, iar şi iar, însă părea imposibil, tinerelul acela neascultător îşi contracta la întâmplare muşchii, sau poate nu era suficient de mare, bieţii de ei, ce contratimp, dar nu, acum, gata, a putut, slavă Domnului, acum îşi poate chiar sprijini genunchii pe canapea, ce bine, o fi obosit, îngeraşul, după atâta sforţare, intră şi iese din prietenul său, ce grozav, dar ia te uită! sal-teluţa de carne fragedă înalţă capul ca să privească, ce neruşinare, acum surâde, face o faţă nătângă, îi place, chiar dacă uneori gura i se crispează de durere, bun, nimic nu e gratis în viaţă, băiatule, trebuie să suferi, şi el suferă, dar închide ochii şi saliva i se prelinge prin colţul gurii, ce înduioşător, îi place şi lui, rezistenţa lui era doar teatru, acum este sincer, şi-a întins mâna către sex, l-a apucat, al treilea tânăr contemplă scena, întinde degetul mare de la o mână către gura presupusei victime şi aceasta îl suge, ce încântător, oare se va strădui acum să-i facă viaţa plăcută acestui sărman mieluşel care a pătimit atâta sub ameninţările lui ?, nu, se aşază în spatele şefului, îl împinge în faţă, azvârlindu-l peste trupul victimei lor comune, şi îşi îndoaie şi el genunchii, ce bine, se pregăteşte de vreo acrobaţie acum, dar nu, nu se poate, pur şi simplu pare imposibil, şi totuşi, îi reuşeşte din prima, îl penetrează cu precizie, o bună lecţie de umilinţă

pentru cocoşelul ăsta, m-am gândit, trebuie să fii pregătit să faci faţă la orice, băiete, oricine îţi poate smulge sceptrul la un moment dat, chiar dacă în realitate el, liderul, este cel care şi-a rezervat partea cea mai bună, el nici măcar nu se mişcă, vagonul din coadă o face pentru amândoi, şi el e făcut în continuare sandviş între cei doi prieteni ai săi, sunt înduioşători, absolut înduioşători, atât de tineri, desăvârşiţi, se distrează atât de bine ei între ei...

Atunci când încăperea a început să se lumineze de la anemica lumină lăptoasă care se strecura dinspre balcoane, m-am hotărât să încerc să dorm şi eu niţel. Era frig.

M-am băgat în pat cu multă ceremonie, bătând pernele şi întinzând bine cearşafurile, m-am prăbuşit cu faţa în sus, foarte ţeapănă, am închis ochii strângând bine din pleoape şi mi-am imaginat tot felul de bunătăţi, îngheţată cu nuga, lapte de pasăre, cremă de zahăr ars, tort de bezea cu cremă de lămâie, aproape întotdeauna dădea rezultate, însă în noaptea aceea a fost în zadar.
Când m-am săturat să mă răsucesc de pe o parte pe alta, m-am ridicat din pat resemnată că îmi voi prelungi starea de veghe, m-am înfăşurat într-un pled şi m-am dus la bucătărie, căutând ceva de mâncare, pentru că încercarea mea nereuşită de a adormi îmi stârnise o foame de lup. în cămară am găsit o cutie cu prăjiturele de casă pe care Carmela mi le adusese din satul ei. Prăjiturelele pe care mi le dăruieşte din când în când reprezintă singura însuşire pozitivă pe care sunt în stare să i-o recunosc, îmi plac dulciurile simple, cele din aluat, din foietaj, cele făcute cu ulei, toate îmi plac. N-ar trebui, m-am gândit, dar e o ocazie specială, şi am luat cutia cu mine la postul de observaţie din camera de zi.
Am muşcat din colţul unei prăjiturele cu nucă şi alune, le mănânc întotdeauna foarte încet ca să dureze mai mult, şi apoi am reluat filmul, de la distanţă, erau acolo, dansând pentru mine, acum nu mai păreau în stare să mă surprindă, mă saturasem de ei mai înainte, şi acum îi priveam cu

un fel de răceală obiectivă, cu toate că sinceritatea lor, sinceritatea care le distorsiona chipurile şiroind de sudoare, sinceritatea care le scăpa printre dinţi, gâfâielile discrete şi întretăiate, răguşite, încă reuşeau să mă emoţioneze. Aroganta lor nu mă impresiona, îmi inspirau o compasiune stranie, cu un strop de invidie şi de violenţă, un sentiment întunecat şi dens. Si, dincolo de delirul meu iniţial, persista certitudinea tinereţii şi a lipsei lor de experienţă. Nişte prostuţi. Mă simţeam mult superioară lor, mai mare, nu-mi puteam scoate din cap că nu erau decât un grup de copii mari care se jucau, copii, dacă unul dintre ei mi-ar da un dos de labă m-ar lipi de perete fără să i se clintească vreun fir de păr din freză, m-am gândit, însă nici măcar asta n-ar fi putut schimba lucrurile. Aroganţa lor nu mă impresiona. Câteva lovituri cu nuiaua şi o săptămână fără televizor le-ar fi scos din cap fumurile pentru o vreme. Ca lui Ines.
Am auzit de undeva târâitul slab al deşteptătorului. Adormisem, mă uitam la ei prin vizorul unei uşi groase de lemn, îi închisesem acolo şi acum unul dintre ei, ales la întâmplare, le arăta celorlalţi cicatricele, crupa lui brăzdată de şănţuleţe albe pe pielea înroşită, şi cu toţii plângeau şi-l mân-gâiau, erau ca nişte animale, nu erau în stare să se căiască şi să-şi îndrepte purtarea, ar trebui trataţi cu mai multă severitate pe viitor, meditam asupra tuturor acestor lucruri când a sunat deşteptătorul, televizorul emitea o încâlceală de dungi albe şi negre, trebuie s-o trezesc pe Ines, s-o spăl, s-o îmbrac, s-o oblig să mănânce şi s-o duc la grădiniţă, ritualul cotidian a avut câştig de cauză în cele din urmă şi am reuşit să mă scol, în momentul acela sângele a început să-mi fiarbă în vine, faţa mi s-a umplut de hematoame imaginare, pielea obrajilor mi s-a întins, încordată şi încinsă.
Mi-a fost ruşine, dar şi teamă, o senzaţie necunoscută Şi dezagreabilă, nelămurită, dar pe măsură ce mă trezeam toate păreau să revină la locul lor şi sângele îmi părăsea chipul pentru a circula iarăşi prin tot trupul.

Trebuie s-o trezesc pe Ines, m-am gândit. Păcat că mă certasem cu o seară înainte cu Ely, pentru că aveam un chef nemaipomenit să merg la o gală de box şi cu siguranţă că ea ştia de unde se procură biletele pentru spectacolele de genul ăsta...
Să mă iau de travestiţi fusese una dintre distracţiile mele favorite cu mult timp în urmă.
Ştiam că e absurd, o tâmpenie şi un lucru chiar nedrept, plin de răutate, dar mă amăgeam ascunzându-mă în spatele solidarităţii mele, o solidaritate de gen cu

prostituatele obişnuite, femei autentice cu ţâţe imperfecte, atârnând, şi cu măsele lipsă, care acum o duceau tot mai greu, cu atâta concurenţă neloială, sărmanele. Pablo mă lăsa să-mi fac damblaua, întotdeauna mi-a dat voie să fac orice, se apropia de trotuar, conducea foarte încet în timp ce eu mă ghemuiam pe locul meu ca să nu atrag prea mult atenţia, ca să-l vadă numai pe el, şi atunci ieşeau din ascunzătorile lor, le vedeam la lumina farurilor, se proţăpeau cu braţele în şolduri la câţiva metri în faţa maşinii, Pablo aproape că oprea, ele îşi desfăceau rochia, îşi deschideau gura, îşi treceau limba peste dinţi si, când se aflau la distanţa potrivită, pac, acceleram, le înspăimântam de moarte, nu chiar de moarte, pentru că niciodată nu ne apropiam atât de mult încât să creadă că vor muri strivite, nu, noi, adică, de fapt, eu, care inventasem jocul şi regulile lui, voiam doar să le văd cum sar şi o iau la fugă cu toate zorzoanele, colierele, pălăriile cu boruri largi, şalurile care fâlfâiau în vânt, erau caraghioase, alunecau pe tocuri, cădeau în fund, greoaie şi masive, nu erau încă familiarizate cu hainele lor şi alergau ridicându-şi fustele, când purtau aşa ceva, cu poşeta în mână, alergau cu degetele răsfirate, era haios, unele, cu feţe pline de ură, ne insultau ridicând pumnul, iar noi râdeam, râdeam de nu mai
99
puteam, întotdeauna am râs mult cu el, întotdeauna, şi cu el niciodată nu mă simţeam vinovată. Până când probabil ne-au reţinut figurile, sau poate or fi ţinut minte numărul maşinii şi într-o seară, când tocmai începeam şi rulam foarte încet pe lângă trotuar, a apărut una pe partea stângă şi i-a tras lui Pablo un pumn pe care îl căutam de atâta vreme cu lumânarea.
Abia am apucat să-l văd, un pumn strâns, un pumn zdravăn, cu unghia de la degetul mare roşie, prin geamul portierei, şi Pablo se şi clătina, punea frână şi îşi ridica mâinile la faţă.
Atunci mi-am ieşit din fire, nici acum nu înţeleg de ce, dar mi-am ieşit din fire. Am ieşit din maşină şi am început să mă răstesc la făptura vaporoasă care o luase degrabă în josul străzii. Bă, căcănarule, vino încoace, dacă ai curaj. Martorii scenei, colegi ai agresorului, se adunau în grupuri pe trotuare. Eu continuam să ţip, te omor, porcule, te omor, laşule, poponarule, am să te omor... S-a oprit şi s-a întors în loc foarte încet, ca şi cum ar fi executat un pas de dans bine exersat, în timp ce în casele din jur începeau să se aprindă luminile, asta-i bună! noapte de noapte acelaşi lucru! Pe vecini nu păreau să-i delecteze scenele pasionale, dar Pablo, cu mâna încă la falcă, râdea în hohote.
A început să urce în direcţia mea. Spectatorii erau descumpăniţi, eu furioasă, beată criţă şi furioasă. Bă, căcănarule, cum ai îndrăznit, bă, să-l loveşti pe iubitul meu - nu puteam să-l numesc bărbatul meu, chiar dacă era, aveam deja aproape trei ani de căsnicie, dar nu-mi venea -, o dată da-că-l mai atingi, îţi scot ochii, îţi scot ochii, jur, găozarule...
Acum era chiar în faţa mea. Faţa lui reflecta aceeaşi uimire care se citise mai înainte pe chipurile tovarăşilor săi. Pablo îmi striga să mă întorc la maşină, s-o las naibii de treabă.
L-am studiat o clipă. Nu era foarte înalt pentru un bărbat, pentru o femeie însă da, era cam la fel de voinic ca mine. Era
100
foarte tânăr, sau cel puţin aşa părea, unul din travestirii cei mai tineri pe care îi văzusem vreodată, eu aveam atunci douăzeci si trei de ani, ea arăta cam de aceeaşi vârstă. Avea faţa rotundă, faţă de plăcintă, nu exista nimic ascuţit pe faţa aia, în ciuda stratului gros de fard prin care intenţionase să creeze iluzia unor pometi înalţi. Era chipeşă, nu chipeş, înainte de a schimba tabăra trebuie să fi fost un bărbat urât, şocant, cu faţa aia de fetiţă la prima comuniune. Nu mi-

era frică de ea.
Ne-am luat la păruială. Ne-am luat la păruială, era distractiv. Ea mirosea a Opium, eu nu miroseam a nimic, presupun, nu folosesc niciodată parfum. Ne-am opintit o vreme îmbrăţişate. Prietenele îi strigau să mă omoare, le auzeam glasurile, ţipetele pline de ură, violente, mă făceau în toate felurile, ea însă nu voia să-mi facă rău, mi-am dat seama că nu voia să mă lovească tare, şi am renunţat la ideea de a-i trage un şut în boa-şe. Până la urmă, totul s-a terminat cu câteva scatoalce.
Pablo ne-a despărţit. Era serios. M-a înşfăcat de coate şi m-a ţinut strâns, ca să nu mă mai mişc. Am mai dat câteva secunde din picioare, din inerţie, şi atunci adversara mea a spus ceva straniu, ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat de la ea, dar încă nu ştiam că avea boala de a colecţiona fraze de ale lui John Wayne. O fascinau şerifii din filmele western.
— Ai grijă de ea, amice. Eşti norocos, aşa femeie nu găseşti pe toate drumurile.
Cuvintele astea surprinzătoare m-au calmat. Pablo se descurca foarte bine în situaţii de felul ăsta, cu genul ăsta de personaje.
— Ştiu asta. (încerca să pară liniştit.) Iartă-ne, a fost doar vina noastră, dar nevastă-mea e ca un copil, îi place să joace jocuri crude.
— E vina voastră, bineînţeles, mai mult decât vină, e o ticăloşie ceea ce faceţi, pe bune...
Ne privea curioasă, nu părea supărată, grupul începea să se destrame, dezamăgit.

— Mă numesc Ely, cu igrec.
A întins mâna. Pablo i-a strâns-o, zâmbind, îi plăcuse chestia cu „igrecul", eram sigură.
- Eu sunt Pablo, ea e Lulu.
- încântată! Mi-ar plăcea să am un iubit cu numele ăsta...
Atunci am zâmbit şi eu, cu toate că nu era prima dată când auzeam aşa ceva. Era o eroare destul de frecventă. Majoritatea celor care mă cunoscuseră cu Pablo credeau că Lulu era un nume recent, că el mă botezase aşa, nimeni nu părea să creadă că era vorba de fapt de un diminutiv obişnuit, derivat din numele meu, care îmi fusese impus în copilărie fără a se ţine seamă de părerea mea. în orice caz, nu era momentul de dat explicaţii, ci de cerut iertare. Ceea ce am şi făcut, înainte de a-i strânge şi eu mâna. Apoi Pablo i-a povestit că mergeam să luăm cina, în seara aceea iesiserăm în oraş ca să sărbătorim una din rarele, dar generoasele donaţii ale socrului meu, şi a invitat-o să vină cu noi. Totul era foarte amuzant. Ea a stat în cumpănă un moment, de fapt era în timpul lucrului, a zis, dar până la urmă a acceptat, şi am petrecut foarte bine toţi trei, ne-am distrat grozav.
Am fost la un restaurant scump şi cu pretenţii, unde toată lumea se uita la noi. Pablo îl alesese exact pentru asta şi Ely era încântată, o încântă să scandalizeze. Purta o minijupă albastru electric din imitaţie de piele, nişte săndăluţe foarte înalte legate cu şireturi şi o bluză de voal cu desene albe, mov şi albastre. La gât, o eşarfă din acelaşi material.
S-a aşezat pe scaun foarte dreaptă, aproape băţoasă, şi s-a apucat să fumeze cu portţigaretul în timp ce-şi aranja fără încetare părul. Avea o coamă lungă şi tapată, umfiată ca o vată de zahăr, cu vârfurile şuviţelor atât de întoarse de parcă se electrocutase cu doar câteva clipe în urmă. Avea meşe blonde, dar avea nevoie de o nouă vopsire, se vedeau clar rădăcinile închise la culoare.

Nu-rni puteam lua ochii de la ea. I se zăreau sfârcurile prin ţesătura

transparentă. Ea şi-a dat seama.
_ Vrei să ţi le arăt ?
__ Ce anume ?
- Ţâţele.
-Â, da!
Şi-a tras bluza în faţă şi mi-am vârât nasul în decolteul ei. Am văzut doi sâni perfecţi, mici şi tari, ascuţiţi. Probabil că erau încă în perioada de rodaj. Am vrut să-i ating, dar n-am îndrăznit.
— Impresionant, am spus. Ar vrea multe...
— Un moment. Tu vrei ? a întrebat întorcându-se către Pablo.
El a negat din cap, râdea şi se uita la mine.
Ely a început să ne povestească viaţa ei, deşi nu a vrut să ne dezvăluie ce vârstă are şi nici numele de botez. Ar fi preferat să se numească Vanessa, sau aşa ceva, dar era deja foarte folosit şi optase pentru un diminutiv, care îşi păstra distincţia. Părea andaluză, dar era dintr-un sat din Badajoz, aproape de Medellin. Ţinut al cuceritorilor, am spus, făcând cu ochiul.
Când a primit meniul, a întrerupt conversaţia ca să-l studieze pe îndelete. Apoi, cu un glas afectat, melodios şi dulce, cu mult mai feminin decât voi reuşi eu vreodată să am, s-a uitat la Pablo şi l-a întrebat:
- Pot să comand anghilă ?
Putea şi a făcut-o. A mâncat ca un lup trei feluri şi două deserturi, era moartă de foame, deşi încerca să ascundă asta, susţinea că de obicei nu mănâncă mult ca să-şi menţină silueta şi că se păstra pentru ocazii speciale, însă bărbaţii s-au schimbat mult, de aceea îi plăceau atât de mult filmele vechi, alb-negru, acum era altfel, tot mai puţini cavaleri dispuşi să plătească o cină decentă unei fete, vorbea şi mânca fără pauză, în timp ce pe obrazul lui Pablo începea să se contureze o pată rozalie care apoi avea să se învineţească, cu margini gălbui şi cu reflexe verzui, îl pocnise ca lumea.
103
_Ce oroare, îmi pare foarte rău! (îi mângâia faţa cu
mâna.) Asta n-am reuşit s-o pun la punct, cu hormonii, vreau să zic...
— Nu-i nimic.
Pablo se lăsa mângâiat şi zâmbea, aşa era întotdeauna cu făpturile pe care le culegea de pe stradă.
Atunci, Ely a sărit în sus şi a spus hodoronc-tronc că pentru a sărbători am putea termina toţi trei în pat, gratis, bineînţeles. Pablo i-a răspuns că nu. Ea a insistat şi Pablo a refuzat-o din nou cu blândeţe.
- Bun, atunci lasă-mă măcar să ţi-o sug... Putem s-o facem chiar în maşină, nu e prea romantic, dar sunt obişnuită ...
Eu râdeam în hohote. Pablo nu, se mulţumea să zâmbească, refuzând din cap. Ely zâmbea şi ea.
- Băiatul ăsta e foarte decent, mi se adresă mie.
- Da, hai s-o facem... - am hotărât să trec de partea duşmanului - ...haide, Pablo, să mergem! Trebuie să încercăm totul în viaţă - m-am întors către iniţiatoare -, te previn că nu-i de glumit, are o bucăţică bună de tot...
— Ah, pentru Dumnezeu!
S-a lăsat cu tot corpul pe spate, săltându-şi coama cu mâna, îşi exagera toate gesturile, acum o făcea pe apucata şi o făcea foarte bine, era foarte haioasă.
- Pentru Dumnezeu, încetează! (Simula disperarea, deşi nici ea nu se putea abţine să nu râdă.) De ce faci nazuri ? O să mă pomeneşti, crede-mă, eu n-am în gură doar o limbă şi mulţi dinţi, ca toată lumea. Haide,

haide! Of, în ce ţară trăim! Hai să mergem, am să-ţi plătesc pentru cină şi are să-ţi placă, sunt foarte bună...
Răcneam cu toţii, stârnind o larmă considerabilă. Ni s-a adus nota fără s-o fi cerut. Pablo a plătit şi am ieşit în stradă.
Ely ne-a rugat s-o lăsăm de unde am luat-o. E devreme, a spus, pot încă să mai agăţ pe cineva, dar tot timpul drumului ne-a bătut la cap. Băuse destul, şi noi de asemenea.
104
gy stăteam în cumpănă. Nu ştiam dacă avea să mi se permită s-o fac sau nu, nu voiam să depăşesc limita. De fapt, nu ştiam unde era limita. Pe el părea să-l amuze tot ce făceam eu, dar trebuia să existe undeva o limită, o margine.
în cele din urmă, l-am rugat să oprească şi am trecut pe locul din spate. Am preferat să nu-l privesc în faţă. Ely mi-a făcut loc. Era surprinsă. M-am aplecat peste ea şi mi-am vârât mâinile în decolteu. Mi-am ridicat privirea pentru a întâlni ochii lui Pablo în oglinda retrovizoare. Mă privea, părea liniştit, am presupus, mi-am repetat mie însămi că asta însemna că limita se afla încă departe.
Carnea era atât de tare încât abia de se puteau simţi cele două sfere pe care trebuie să le fi avut înăuntru, îi strângeam şi îi frământam ţâţele, trăgând-o de sfârcuri şi regretând în-tr-un colţişor îndepărtat al minţii că nu am unghiile lungi, pentru a le zgâria şi a le însemna cu propriul ei sânge. Acea fiinţă hibridă, chirurgicală, îmi inspira o violenţă neobişnuită. M-a sărutat pe obraz, dar mi-am îndepărtat faţa. Niciodată nu fusesem la fel de politicoasă ca Pablo şi nu voiam ca ea să mă sărute. I-am pus mâna între picioare. Se excitase. Nu mi s-a părut logic. Pablo stătea în continuare nemişcat, privindu-ne în oglindă la lumina lăptoasă a farurilor. Am pipăit-o din nou. Se excitase. Atunci i-am ridicat bluza şi i-am luat un sfârc în gură fără să-mi îndepărtez mâna. Era monstruos.
M-am agăţat de ţâţa ei, o sărutam, o sugeam, o muşcam şi îmi mişcăm mâna pe sexul ei, i-l frecam prin plasticul albastru, atât de ridicat peste pulpe încât tivul îmi rodea încheietura mâinii, şi o simţeam cum creşte. Ea mi-a luat mâna şi a încercat s-o ducă sub fustă, dar nu i-am dat voie, nu aveam chef.
- Eşti o femeie onorabilă, nu ?
I-am ars o muşcătură de sfârc care a făcut-o să ţipe. Parcă înnebunisem.
A început să-mi frământe sânii, mult mai mari decât ai ei, pe deasupra bluzei, şi i-a spus lui Pablo să meargă înainte, să
105
mergem să bem un ultim păhărel la un bar pe care-l cunoş-tea, şi i-a indicat adresa.
Pablo a accelerat, iar Ely a continuat să se comporte ciudat. Purtam şi eu fustă, o fustă lungă, albă, de vară. Ea m-a mângâiat mai întâi pe coapse şi apoi mi-a vârât mâna pe dedesubt, şi şi-a vârât-o până la capăt, şi i-am simţit unghiile, două degete, apoi trei, înăuntru, insistând până la capăt, miş-cându-se înainte şi înapoi, încet la început, apoi mai repede, tot mai repede, degetele ei îmi tăiau respiraţia, şi o ascultam vorbind cu Pablo - tipa asta e o căţea -, el râdea - ai să-ţi distrugi sănătatea, dacă mai stai cu tipa asta -, în timp ce eu rămâneam agăţată de ţâţa ei şi mă durea gâtul din cauza poziţiei, de atâta timp, dar rămâneam agăţată, zbătându-mă sub mâna ei în timp ce ea îşi înfigea în mine degetele, unghiile, vorbind fără să-şi schimbe tonul, ca şi cum s-ar fi aflat la coafor - ar trebui să încerci cu una din noi, serios, noi ne mulţumim cu mult mai puţin -, până ce am avut orgasm.
Trebuie să fi rămas ceva timp pe loc. Când am deschis ochii, am văzut privirea lui Pablo, care se întorsese să se uite la mine. Apoi am deschis portiera şi am ieşit.

Am mers în şir indian, Pablo în faţă, Ely în spate şi eu la mijloc. Ne aflam într-un cartier scump, modern şi elegant, care noaptea era populat de curve scumpe, moderne şi elegante. Prin urmare, era greu de imaginat că un travestit vagabond şi-ar fi putut face de lucru pe acolo, ea însă s-a îndreptat hotărâtă spre un local ce părea închis şi a bătut cu nodurile degetelor într-o uşă de lemn, în stil casti-han, împărţită în casete. S-a deschis o ferestruică şi a apărut faţa unui tip. Au început o discuţie. Nu am văzut ce se întâmpla deoarece Pablo mă cuprinsese în braţe şi mă săruta în mijlocul trotuarului.
Ely l-a întrebat dacă mai avea bani, cina ne costase o avere, la cât mâncaserăm. Pablo a dat din cap, fără să-şi scoată limba din gura mea, sigur că avea bani, întotdeauna în astfel de momente avea bani.
106
5-a deschis uşa şi am intrat. Nu era un bar propriu-zis, un soi de holişor, un mic băruleţ, ca în unele restau-nte chinezeşti şi o uşă cu un geam care dădea într-un co-tdor un coridor lung, acoperit cu o mochetă într-o nuanţă dihnitoare de verde şi cu uşi pe ambele părţi, un coridor care se termina brusc şi nu ducea nicăieri.
__ Ce bem ?
Ely îşi mai aranjase ţinuta, deşi mai avea bluza descheiată, si ni se adresa acum pe un ton diferit, ca de amfitrion elegant.
— Gin.
__Vai, nu! Nu gin, ce oroare! Şampanie.
— Nu-mi place şampania. (Era adevărat, nu-i plăcea, şi nici mie, mă obişnuisem să beau gin cu gheaţă, ca el.) Tu însă poţi să-ţi comanzi dacă vrei.
— Da, da, da, da - îşi mişca ochii şi buzele în acelaşi timp -, atunci două sticle, câte una din fiecare...
Pablo se baricadase în spatele meu. Mă îmbrăţişa în felul ăsta de multe ori, mă cuprindea pe după mijloc cu braţul stâng, îmi mângâia sânii cu cealaltă mână şi-şi freca nasul de ceafa mea, în timp ce-mi repeta la ureche una din frazele favorite ale mamei mele, fraza fulminantă, definitivă, cu care îşi încheia ea toate certurile cu mine pe vremuri:
— Ai să sfârşeşti făcând trotuarul...
Bărbatul care vorbise cu Ely a aşezat două sticle şi trei pahare pe o tavă de metal şi am pornit-o cu el în frunte. A deschis a treia uşa de pe dreapta, a lăsat băuturile pe o măsuţă joasă, acoperită cu sticlă, şi a dispărut.
Ne aflam într-o încăpere fără ferestre, destul de mică. Speteaza unei banchete foarte late, ce părea moale, tapiţa-tă cu catifea albastru-electric care se potrivea ca nuca-n perete cu verdele zugrăvelii, se întindea de-a lungul unei laturi a camerei, în jurul mesei, patru taburete tapiţate cu acelaşi material completau mobilierul; mai era şi un birou de lemn destul de urât, cu capac glisant, care stătea lipit într-un colţ,
107
un birou complet gol - am verificat cu conştiinciozitate toate sertarele -, care nu avea ce să caute în locul acela. Nu exista nici un scaun.
Ne-am aşezat pe banchetă, toţi trei, Pablo la mijloc. Ely a devenit serioasă, tăcută, în faţa noastră, o oglindă foarte mare reflecta o imagine aproape ridicolă. Ely privea în jos, Pablo fuma, privind volutele fumului, iar eu mă uitam la toţi trei în oglindă, eram preocupată, nu ştiam cum avea să se termine toată povestea, până când am început să râd, să râd în hohote, să mă prăpădesc de râs. Pablo m-a întrebat ce mă apucase şi cu mare greutate am reuşit să articulez un răspuns.
— Parcă ne-am afla în sala de aşteptare a unui dentist... Comentariul meu a risipit tensiunea şi amândoi au râs
împreună cu mine. Ely a început din nou să trăncănească şi a destupat şampania cu multe oh !-uri şi cu ostentaţie. Şi-a turnat un pahar, l-a băut şi a

tăcut din nou. Pablo tăcea şi el, mă privea amuzat, aproape zâmbind, dar fără să-şi dezlipească buzele, ca şi cum ar fi ştiut că eu bănuisem de la început că el avea să facă ceva. El era de obicei stăpân pe situaţie în cazuri ca ăsta, însă de data aceea nu părea dispus să mişte un deget şi după un timp am rămas din nou toţi trei liniştiţi şi tăcuţi, întocmai ca în sala de aşteptare a unui dentist, eu tot mai nervoasă, Ely întreruptă din treburi şi, presupun, supărată, probabil că se gândea că o aduseserăm, că eu o adusesem până aici degeaba, iar Pablo imperturbabil, ca şi cum lucrurile nu-l priveau şi pe el.
Când tăcerea a devenit insuportabilă, m-am apropiat de faţa lui şi i-am spus la ureche să facă ceva, orice. Mi-a răspuns cu un hohot de râs sonor:
— Nu, iubito, cea care trebuie să facă ceva eşti tu, tu eşti cea care a pus totul la cale. Eu doar am invitat-o pe amica ta la cină...
Ely s-a uitat la mine. Era perplexă. Eu nu. înţelesesem. L-am privit o clipă. Nu părea supărat pe mine, poate puţin surprins, nimic foarte grav la urma urmelor.
108
Am îngenuncheat în faţa lui, m-am aşezat cu fundul pe călcâie şi i-am descheiat cureaua. M-am uitat la el. Mi-a zâmbit, îmi dădea voie. Fără să mă opresc, m-am uitat la Ely, care se aplecase către mine, dar ea nu mă privea, era cu ochii ţintă la mişcările mâinilor mele.
între timp, eu căutam să analizez impasibilitatea subită a lui Pablo. Mai înainte, în timpul cinei, o refuzase pe Ely de mai multe ori la rând, o refuzase total, mă simţisem chiar un pic ruşinată din cauza inflexibilităţii lui, a refuzurilor lui tranşante de catâr stând ţeapăn pe un scaun, făcând nu din cap fără cuvinte, fără nuanţe, fără nici o vorbă de duh, nu, pur şi simplu nu, un nu sec, un nu mut, nu vreau. Acum, în schimb, se lăsa în voia mea.
Adevărul este că eu eram cea care acţiona, Ely nu se miş-case de pe locul ei, deşi eram trei. Poate că nu era pentru prima oară. Se prea poate să se fi culcat o dată cu un bărbat. Eventual de multe ori. în cel mai rău caz cu frate-meu. Marcelo şi Pablo într-un pat matrimonial, goi, sărutându-se pe gură... Era amuzant, presupun că ar fi trebuit să mi se pară oribil, însă mi se părea amuzant, am zâmbit în sinea mea şi am hotărât să nu mă mai gândesc la alte tâmpenii. Ely nu s-a clintit nici când m-am uitat din nou la ea, acum cu puia lui Pablo în mână.
Mi-am tras umerii înapoi, m-am îndreptat cât am putut, mi-am ridicat capul şi mi-am lăsat mâna stângă pe fusta mea albă, întinsă pe podea. Căutam să adopt o atitudine supusă şi demnă totodată, privind-o pe Ely în ochi în timp ce ţineam sexul lui Pablo în mână. Fantasmele se risipiseră, eram sigură că niciodată nu-i plăcuseră bărbaţii, îi plăceam eu, uită-te la mine, este al meu, face ce vreau eu, şi îl iubesc, îi vorbeam în tăcere, însă ea refuza să mă privească. Pablo era absent, se întâmpla uneori, niciodată cu totul, un singur cuvânt de-al lui ar fi fost de-ajuns ca să răstoarne toate cuvintele mele, toate acţiunile mele, dar el era absent, iar eu priveam în continuare la Ely şi repetam
109
în tăcere, uită-te la mine, face ce vreau eu, şi ştiam că nu era tocmai aşa, nu era deloc adevărat, dar adevărul dispărea şi el, iar eu continuam să gândesc acelaşi lucru şi era plăcut, mă simţeam cineva, în siguranţă, în momente ca acela, era curios, dobândeam conştiinţa adevăratei mele relaţii cu el atunci când mai era cineva de faţă, atunci el mă băga în seamă şi eu înţelegeam că era îndrăgostit de mine şi găseam că e drept, logic, nu se întâmpla aproape niciodată când eram singuri, cu toate că el se comporta la fel, pentru că eu eram mereu neîncrezătoare, mi se părea în continuare din cale-a-fară de

frumos, prea matur şi învăţat, prea valoros pentru mine. întotdeauna l-am iubit prea mult, presupun.
Mi-am vârât puia lui în gură şi am început să-l dezbrac. Niciodată nu i-a plăcut să se reguleze îmbrăcat. I-am scos pantofii, câte unul cu fiecare mână, şi şosetele, în timp ce-mi mişcăm buzele cu sârg, cu ochii închişi. I-am pus mâinile pe şolduri şi el s-a săltat exact cât trebuia ca să-i pot trage pantalonii. Apoi, cu mâinile iarăşi libere, m-am prăbuşit peste el, lăsând deoparte orice preocupare de a compune o figură graţioasă de tanagră adolescentă, un obiectiv care de altminteri depăşea cu mult posibilităţile mele de gracilita-te, care sunt de fapt nule, şi m-am străduit să prestez un supt de excepţie, ţineam să fie de excepţie fiindcă doream ca Ely să mă vadă. Când am socotit că am reuşit să-mi pun în lumină destule abilităţi pentru a inspira respect, când, după ce am supt-o, am muşcat-o, am sărutat-o şi am frecat-o de buze şi de obraji, de toată faţa, am înghiţit-o cu totul şi am rezistat cu ea înăuntru ceva timp, căci învăţasem cu mari eforturi, învăţasem s-o înghit toată, s-o ţin pe toată în gură, apăsând în cerul gurii, înghesuind-o peste limbă, când am scos-o apoi din nou la lumină, deja învineţită, tumefiată şi unsuroasă, dură, şi l-am auzit pe Pablo, sunetele lui adorabile, respiraţia întretăiată, şi m-am uitat la Ely, şi am văzut că în sfârşit îmi întorcea privirea şi mă privea în ochi
110
cu gura întredeschisă, i-am făcut un semn cu capul şi i-am sugerat să ia parte şi ea la petrecere.
S-ar fi putut întinde peste Pablo fără să se ridice de la locul ei, dar a preferat să îngenuncheze lângă mine. întotdeauna a fost o estetă.
Eu nu-i dădusem drumul, ţineam puia lui Pablo bine strânsă în mâna dreaptă şi nu i-am permis noii mele partenere nici măcar s-o atingă. Eu aveam să decid dacă va fi cazul ca ea să intre în joc. Era a mea, şi de aceea am parcurs-o din nou cu limba, de jos în sus, şi mi-am răsucit capul, ca s-o fac să-mi alunece peste gingii, mişcându-mi buzele de fiecare dată mai repede, ca şi cum m-aş fi spălat pe dinţi cu ea, până când a început să mă doară gâtul şi să mă ardă urechea, strivită de umăr, numai atunci am apropiat-o de gura lui Ely, care stătea alături de mine, am dirijat-o cu mâna până i-a ajuns deasupra buzelor, a sărutat-o, dar abia atin-gând-o, am ridicat-o, pentru a o apropia încă o dată şi pentru a vedea cum o lingea cu toată limba, atunci mi-am scos şi eu limba, ca s-o ling eu, şi i-am pasat-o din nou, am stat aşa o vreme, până când a apucat-o cu buzele şi n-am îndrăznit să mai trag de ea, eram acum faţă-n faţă şi am început s-o sugem amândouă, fiecare pe o parte, fiecare în ritmul ei, era imposibil să te pui de acord cu Ely, era o nebună până şi în privinţa asta, una-două schimba ritmul, astfel încât am decis s-o iau în gură, s-o iau în gură singură, pentru o clipă, şi apoi i-am oferit-o ei, eu continuam s-o ţin zdravăn în mână, şi ea sugea, îmi plăcea s-o văd, cu părul vopsit, cu linia groasă a buzelor, stacojie, întinsă pe toată faţa, cu mărul lui Adam mişcându-i-se în centrul gâtlejului, mănâncă băiatule, hrăneşte-te, dar nu abuza, şi mişcăm mâna în sus până ce o obligam să abandoneze, şi o înghiţeam din nou eu, o ţineam o clipă înăuntru şi i-o vâram iarăşi în gură, nu o prelua ea, i-o vâram eu în gură, îmi plăcea s-o văd, să văd cum i se scobeau obrajii, cum sugea de la un bărbat aşa cum fusese şi ea.
111
M-am îndepărtat un moment, fără a slăbi totuşi strân-soarea mâinii, pentru a o privi. M-am uitat şi la Pablo, el însă nu putea să mă vadă, avea ochii aţintiţi în tavan. Expresia de pe faţa lui m-a făcut să cred că Ely îşi făcuse reclamă pe bună dreptate, părea foarte bun, foarte bună, aşa cum spusese mai înainte. M-am hotărât să-i las loc să se desfăşoare, la urma urmei. Mi-am descleştat mâna puţin

câte puţin, până când mi-am desprins-o de tot, m-am aşezat pe podea şi m-am uitat în stânga mea. Ely se masturba. Pe sub fusta albastră, ţinea în mâna stângă un penis mic, albicios şi flasc. Tocmai mă întrebam dacă sânii ei aveau vreo legătură cu aspectul penibil pe care-l oferea acel soi de apendice bolnăvicios când coapsele lui Pablo avură o tresărire.
M-am ridicat la loc de îndată. Voiam să văd cum ejacula în gura ei. M-am aşezat alături de ea, cu un genunchi proptit în banchetă, cu celălalt picior pe podea, mă vedeam în oglindă, din profil, îi vedeam capul încadrat între sânii mei şi bărbie. I-am apucat chipul cu o mână şi m-am aplecat spre el. L-am sărutat, îmi mişcăm limba în gura lui în timp ce savuram dinainte momentul când aveam să mă întorc spre Ely, ciucit acolo jos pe podea, şi să încep să dau ordine, să ţip, înghite tot, căţea, înghite-o, însă momentul acela nu avea să vină niciodată, aş fi pocnit-o dacă o singură picătură s-ar fi scurs afară, dar nu aveam s-o fac niciodată, pentru că Pablo m-a înşfăcat prin surprindere, m-a apucat brusc de sub genunchiul stâng, m-a răsucit până am ajuns faţă-n faţă cu el, mi-a dat drumul un moment ca să-mi rupă chiloţii, trăgând de elastic cu mâna, şi m-a silit să-l încalec.
I-am înconjurat gâtul cu braţele şi am început să urc şi să cobor deasupra lui. întotdeauna când o făceam în felul ăsta îmi aminteam de dăţile când, cu multă vreme în urmă, pe la cinci, pe la şapte, pe la nouă ani, după ce mă rugam şi mă ţineam scai de el ceasuri întregi, mă aşeza pe genunchii lui, mă prindea de încheieturile mâinilor şi mă trăgea mai întâi către el, lăsându-mă să cad apoi, până ce atingeam

podeaua cu capul, hârş şi harş, tăiem avan lemnele lui sfân-tu' loan, regelui tăiem lemn moale şi reginei dumisale... Ultima dată când am făcut-o eu aveam aproape paisprezece ani, şi el douăzeci şi cinci, nu era nimeni în camera lui Mar-celo, el şedea pe pat, m-am rugat de el şi mi-a răspuns că nu, că eram deja prea mare pentru a mă mai juca în felul acela, iar eu am insistat, ultima oară, te rog, ultima oară, şi a acceptat, eşti cam grea, hârş şi harş, şi data aceea s-a lun-eit foarte mult, a durat mult timp, şi când am terminat eu eram udă, iar el avea ceva tare, neobişnuit, sub blugi, aceea trebuia să fie ultima dată, însă a fost prima.
îmi repeta încetişor, hârş şi harş, tăiem avan lemnele lui sfântu' loan, la ureche, în timp ce mă mişcăm în sus şi-n jos deasupra lui. Mi-a ridicat fusta pe la spate şi mi-a acoperit capul cu ea, până ce tivul ei mi-a ajuns pe frunte. Apoi m-a apucat cu fermitate de mijloc şi mi-a luat în gură sfârcurile prin bluza de bumbac, lăsând o pată umedă mare în jurul fiecărui sfârc.
Deodată, toate lucrurile au început să se clatine în jurul meu. Pablo mă lua în stăpânire, sexul lui devenea o parte a trupului meu, partea cea mai importantă, singura pe care eram în stare s-o apreciez, intrând în mine, de fiecare dată ceva mai adânc, deschizându-mă şi închizându-mă în jurul lui în acelaşi timp, sfredelindu-mă, îi simţeam apăsarea până în ceafă, ca şi cum viscerele mele se deschideau la trecerea lui, şi tot restul dispărea, trupul meu, şi al lui, şi tot restul, de aceea mi-a trebuit atât de mult timp pentru a identifica sursa acelor mângâieri umede pe care din când în când le simţeam pe coapse parcă din întâmplare, contacte scurte şi extrem de uşoare care, după câteva secunde de îndoială şi după o clipă de stupoare, mi-au dat de înţeles că Ely se afla încă acolo, jos, pironit în genunchi pe podea, lingând lichidul abundent care mi se prelingea dintre picioare, mân-gâindu-şi pută aia micuţă a lui, atât de albă şi atât de flască, în timp ce eu mă regulam ca o apucată, fără să-mi pese

de acel pitoresc animal al străzii care, în spate, se hrănea cu resturile

banchetului meu particular, încât ajunsesem să uit cu totul de existenţa lui. Mi-ar fi plăcut să-l văd, ăsta a fost ultimul gând coerent pe care am fost în stare să-l concep înainte de a-mi da drumul, când am simţit efectele şocurilor mele cu Pablo, tot mai bruşte, tot mai aproape de cap, şi nu m-am mai putut controla, m-am lăsat în voia orgasmului pentru ca el, după încă trei-patru zbateri, agonice şi brutale, ultimele, să-mi facă în sfârşit zob ceafa, să mi-o sfărâme în mii de fărâme moi, înainte de a se lăsa prins şi el între pereţii elastici ai sexului meu, din-tr-odată autonom, care l-au strangulat pe al lui dincolo de propria mea voinţă.
După aceea, ştiind că nu pot face altceva decât să rămân acolo, liniştită, încercând să-mi recapăt stăpânirea de sine, am rămas nemişcată o vreme, ţinându-l în braţe pe Pablo, agăţată de el, făcându-mi-se dor de casă, dorind să fiu acasă, vrând să avem un pat la îndemână, dar era plăcut oricum, simţeam căldura, contactul cu pielea lui caldă încă. El îşi revenea înaintea mea, trupul său era mai ascultător decât al meu, şi nu ne aflam acasă, aşa că m-a sărutat pe buze, m-a ridicat o clipă pentru a-mi desprinde sexul de al lui şi m-a împins cu blândeţe într-o parte, pentru a mă lăsa întinsă pe banchetă. Am rămas acolo un timp, ghemuită, cu genunchii strânşi la piept, cu ochii închişi, în timp ce el se îmbrăca, şi din nou mi-am adus aminte de Ely, de care uitasem iarăşi.
Au schimbat câteva cuvinte cu voce scăzută, o voce care nu era a lui Pablo a îngăimat o formulă de despărţire şi am auzit zgomotul unei uşi care se închidea.
M-am ridicat în capul oaselor. El stătea rezemat de perete, cu braţele încrucişate, şi zâmbea. M-am sculat în picioare ca să mă îmbrac şi mi-am dat seama că eram îmbrăcată. Chiloţii mei, sfâşiaţi, erau pe jos. I-am luat, nu ştiu de ce, era indecent să pleci lăsând chiloţi rupţi pe acolo, şi i-am

u"gat în geantă. Trecând pe lângă masă mi-am dat seama x sticla de gin era tot acolo, intactă, nici măcar nu-i rupem sigiliul. Am luat-o şi am pus-o de asemenea în gean-i Astea nu-s vremuri să pleci lăsând în urmă sticle pline i achitate. Pablo s-a pornit să râdă cu un râs limpede, fără ascunzişuri. Nu era supărat şi asta m-a făcut să mă simt bine, aşa că am râs şi eu, şi am ieşit împreună, râzând, în stradă. Când ne-am urcat în maşină, mi-am adus din nou aminte de Ely şi am simţit o curiozitate. __ I-ai dat bani ? _Da.
— Si i-a primit ?
A răspuns la întrebare cu un hohot de râs.
— Bineînţeles că i-a primit! (S-a uitat la mine ca şi cum mi-ar fi spus eşti proastă, şi eu ştiam că exact asta voia să spună, dar la el asta nu era o insultă, ci mai degrabă contrariul, atâta timp cât continua să râdă de prostiile mele, de genul ăsta de prostii, totul avea să fie bine.) De ce să nu-i ia ? Din asta trăieşte, ştii doar... Auzi, unde e o benzinărie ?
- Pe aici... ? E una lângă Jumbo, dar nu ştiu dacă o fi deschisă la ora asta.
Circulam pe străzi largi şi pustii, flancate de edificii înalte cu schelet din oţel şi beton, cu faţade de sticlă, toate asemănătoare, transparente, aproape igienice, parcă adineauri scoase din acelaşi pachet. Dintr-o mică insulă de verdeaţă, precedată de un gard viu bine tuns, pornea o alee de ciment care se termina în faţa uşii cu geamuri a tipului de casă unde mama ar fi fost încântată să locuiască.
Spunea asta de fiecare dată când treceam prin faţa unei astfel de case, cu o astfel de intrare, o casă despuiată de orice ornamente, dar enormă, din marmură de culoare neutră, mie nu-mi plac, întotdeauna mi s-a părut că

seamănă foarte bine cu holurile noilor dispensare de stat, aceeaşi atmosferă neutră şi aseptică, identice, cu excepţia marmurei Şi a gheretei portarului, din lemn lăcuit în culoare închisă.
115
1

După cât se pare, intrările sunt mai importante pentru doamnele madrilene în vârstă, mama nu putea suferi o intrare de locuinţă lungă, îngustă, austeră ca a unei mănăstiri şi foarte întunecoasă. Eugenio, care era de treabă, avea şaizeci de ani şi urca buteliile de gaz sărind din două în doua trepte, nu avea gheretă, doar o chichineaţă de partea cealaltă a uşii, şi pe deasupra umbla întotdeauna îmbrăcat în-tr-o salopetă albastră. Ţin mult la Eugenio, când eram mică îmi dădea caramele, iar când m-am măritat mi-a dăruit o casetă de bijuterii oribilă, lucrată de mână din cochilii de moluşte vopsite în culori de anilină şi cu o legendă, „Amintire de la El Grove", scrisă cu litere cursive pe capac. Ne-vastă-sa, care e din Calicia, o comandase special pentru acea ocazie, şi de atunci este unul din obiectele mele favorite. Bietul Eugenio, cel mereu atât de simpatic, atât de atent cu mama, urcându-i sacoşele cu cumpărături până la etajul trei, iar ea oripilându-se de salopeta lui albastră, însă păcatul se plăteşte, biata mama nu se va mai muta din Chamberi toată viaţa, pentru ea s-a dus vremea intrărilor de marmură, a portarului cu costum albastru si a gazului.
Circulam pe străzi largi şi pustii, singurele lucruri care se mişcau la trecerea noastră erau drapelele ambasadelor, cârpuşoare mici si ridicole în faţa puterii uniformizatoare a marilor faţade de sticlă. Ele nu sunt Madridul - asta era o idee care mă bântuia de fiecare dată când treceam pe acolo -, nu fac parte din acest oraş-neoras, haotic şi hibrid, dezastru teoretic şi practic, dezastru urbanistic, dezastru stradal, dezastru de trafic, dezastru educativ, dezastru politic, dezastru sanitar, dezastru ecleziastic - nu există catedrală -, dezastru pornografic - nu există nici măcar cartier chinezesc -, într-un cuvânt, un dezastru autentic, unicul loc unde se poate trăi după placul inimii, în mijlocul dezastrului, unde nimeni nu întreabă nimic pentru că toată lumea este nimeni, unde poţi ieşi să cumperi pâine în papuci de casă şi-n capot de poplin şi să nu se uite
116
nimeni la tine, unde primeşti cadou două hamsii marinate la fiecare pahar de băutură în baruri pline de larmă cu nodeaua plină de şerveţele de hârtie mototolite, unde miroase tot timpul a mâncare de năut în curţile caselor, unde vecinele cântă întinzând rufele, *Ay Campanera, aunque IA gente no quiera*..., în curţile caselor din Madrid, nu în astea, care sunt case de ţară, dintr-un sat fantomatic de portari iscoditori, dar dumneata la ce etaj mergi, dar pe dumneata ce aia mă-tii te interesează, un sat de provincie, anost si cu pretenţii în mijlocul unui oraş, al unui oraş enorm despre care toţi spun că nu e decât un sat mare.
La vreo două străzi mai încolo era Tetuân, Tetuân de las Victorias, frumos nume, Bravo Murillo, haosul, cre-veţi prăjiţi şi prăvălii cu un afiş deja îngălbenit de timp, lichidare în vederea schimbării profilului, niciodată nu se schimbă profilul, dar întotdeauna se găseşte câte un naiv care cade în plasa reclamei cu rabaturi perpetue, inexistente, noi ne-am continuat drumul pe partea cealaltă, am traversat La Castellana, am trecut pe lângă Bernabeu, Pa-blo a scos mâna pe geam, cu degetul arătător şi cu cel mic în sus, a pus coarne stadionului duşmanului, era un fel de ritual, nu uita niciodată, şi am mers mai departe, erau curve şi pe stânga şi pe dreapta, şi atunci mi-am

adus din nou aminte de Ely, care cu siguranţă ţinea cu Madridul, ca toţi nou-veniţii. Ar fi oare cu putinţă ca un bărbat spaniol să-şi reprime pasiunea pentru fotbal atunci când se hotărăşte să se transforme în femeie ?, dar poponarilor în general nu le plăcea fotbalul, sau le plăcea ?, l-am întrebat pe Pablo, auzi, poponarilor le place fotbalul ?, de unde să ştiu eu, °u ştia nici el, aveam unii prieteni cărora nu le plăcea fotbalul, dar eu îi suspectam că declarau asta doar ca să pozeze, o atitudine demodată de om progresist, pentru că am rost progresişti vreme îndelungată, progresişti ca la *car-*te> şi făceam multe lucruri doar din cauza asta, pentru că aŞa cerea progresul...

Ideea îşi făcuse loc acolo, într-un ungher al minţii, şi acUrtl concurs la televizor. Telefonul, isteria mamei, planşete, stri-mi se zbătea sub tâmple. M-am gândit s-o iau mai pe oco- ăte> paşi, l-au arestat pe Marcelo din nou, Pablo era cu el, lite, dar până la urmă mi-a scăpat direct şi pe nepregătite; j_au arestat şi pe Pablo, şi mai era o grămadă de lume. Ares-
— Spune-mi un lucru, Pablo, tu te-ai culcat vreodată cu ^ judecaţi şi condamnaţi, patru ani, patru, pentru fieca-un bărbat ?
re. Nu era prima oară, dar data trecută acuzaţiile fuseseră
Râsete, şi apoi iarăşi râsete, mai consistente, şi în cele din nesemnificative, posesie de propagandă subversivă, mai mult urmă hohote, hohote de râs prelungi şi sonore. Eu nu râ- sall mai puţin, şi tata intervenise, apelase la toţi vechii prie-deam. Tema aceea nu-mi făcea nici o plăcere. teni ai tatălui său, şi obţinuse multe promisiuni şi o celulă
— Aşa se întâmplă cu ucenicii vrăjitori, până la urmă sar individuală. Opt luni. Nici la Pablo nu era prima oară. Si peste cal...
el executase opt luni, tot opt luni, înainte de Marcelo. Acum,
Atât şi nimic mai mult. Eu însă nici nu mă gândeam să barem, îi puseseră la popreală împreună, mă declar mulţumită cu atât.
De data aceea, în primăvara lui '69, eu aveam unspre-
— Nu mi-ai răspuns. zece ani şi tata a refuzat să mai intervină în ciuda rugămin-M-a privit cu o expresie mucalită, mă ia peste picior, ţilor mamei, care în cazuri extreme se situa întotdeauna de
m-am gândit, şi nu mi-a plăcut, fiindcă era în stare să se joa- partea corectă, ca toate mamele. Am simţit că se prăbuşeş-ce cu mine săptămâni întregi înainte de a-mi răspunde. Dar te casa peste mine. Marcelo la închisoare, patru ani. Asta mă înşelam, în noaptea aceea avea chef de vorbă. însemna singurătatea absolută, ceva mai rău decât singu-
— Vrei să ştii dacă am dorit vreodată un bărbat destul rătatea, rămâneam orfană, o condiţie crudă şi neaşteptată de mult pentru a intra în pat cu el ? Răspunsul este nu, nici- într-o casă plină de lume. Dar tata a fost tranşant, acolo odată. Niciodată nu mi-au plăcut bărbaţii. avea să ajungă, la închisoare, ticălosul ăsta, care aşa îl răs-
- Şi totuşi... plătea pentru toate
eforturile pe care le făcea ca să-i dea o Ajunsesem să detectez cele mai mărunte oscilaţii ale vo- educaţie, o carieră, o... Aici discursul lui se oprea, rămâ-
cii lui, cel puţin atunci când spunea adevărul, şi mi-am dat nea în aer, nu se mai întâmpla nimic. Si, în plus, nici un seama că rămânea ceva ascuns în spatele cuvintelor lui. bănuţ, nici un bănuţ, repeta, la Carabanchel nu va avea ne-
- Chiar vrei să ştii totul ? Nu ţi-e teamă că ai putea afla voie de bani, acolo avea să fie hrănit şi îmbrăcat, nu mai ceva care să nu-ţi placă ?
avea nevoie de nimic.
Da, mi-era teamă un pic, dar voiam să ştiu. Pablo capă- Pablo m-a atins pe umăr. Ajunseserăm la benzinărie si tase o expresie serioasă, asta însă nu însemna

nimic, întot- era coadă, era cinci şi douăzeci dimineaţa şi aveam trei ma-deauna fusese un mincinos redutabil, în ciuda acestui lucru, sini în faţă. Eu eram surprinsă. El nu vorbea niciodată de-am dat din cap că nu. Brusc am simţit nevoia să aflu ade- spre închisoare, în ciuda faptului că se aleseseră cu treizeci vărul. "e lun i> doi ani şi
jumătate până la urmă, le-au redus con-
- Unde s-a întâmplat ? damnarea pentru nu ştiu ce
şi au fost eliberaţi condiţionat
- La pârnaie, cu mulţi ani în urmă. după treizeci de luni, li se răpiseră treizeci de luni, treizeci închisoarea, îmi aminteam foarte bine, era într-o dumi Ş1 opt de luni în total amândurora. Marcelo s-a întors aca-
nică pe la şapte seara, pâine prăjită şi ciocoiată caldă şi ursă, niciodată nu am înţeles de ce locuia acasă dacă tot plătea
118
119
chirie pentru un apartament pe care-l folosea pentru regulat şi pentru nu se mai ştie ce, ani de zile după aceea am aflat că era cu un scop politic, chestia cu locuitul acasă. Pablo m-a scuturat, hei, ce-i cu tine ? Nu era nimic cu mine, şi i-am spus că nu era nimic.
- Păi tu ai avut destul de mult de-a face cu asta... Era binedispus, zâmbea.
-Eu?
— Da, tu. Ne scriai în fiecare săptămână, mai întâi numai lui Marcelo, apoi câte o carte poştală pentru fiecare, în cele din urmă o singură scrisoare, foarte lungă, pentru amândoi ... nu-ţi mai aminteşti ?
Ba da, îmi aminteam, îmi aminteam şi de îngrijorarea de atunci, şi de ce povesteau oamenii, eu credeam totul, bătăi, torturi, violuri, mi-i închipuiam pe frate-meu, care îmi ţinea loc de tată şi de mamă în acelaşi timp, şi pe iubitul meu, pentru că îmi plăcea să cred că era iubitul meu, aflaţi acolo, în închisoare, la cheremul acelei bande de nemernici, cu sângele curgându-le pe nas, pe gură, zvârcolindu-se sub loviturile date cu un prosop ud, îmi aminteam, eu le scriam şi le povesteam tot ce mi se întâmpla, ca să se mai şi amuze un pic, ca să-şi amintească de mine. îmi răspundeau din când în când.
— Când ai împlinit doisprezece ani, ai trimis o carte poştală în care anunţai sosirea unui mandat. Păreai tot timpul foarte preocupată de bani...
- Bineînţeles, tata spunea la toată lumea că nu-i trimitea nici un bănuţ lui Marcelo.
— Dar nu era adevărat.
— Asta aveam s-o aflu mai târziu...
— Aveam bani, dar tu aveai să ne trimiţi tot ce reuşiseşi să aduni pentru aniversarea ta ca să mâncăm bine, îţi făcea mare plăcere să te joci cu noi de-a mămica.
Mi-a mângâiat faţa, dar nu m-am uitat la el, mi-era cart ruşine să-mi amintesc de episodul acela, îi spusesem mamei
120
cj aveam să particip la o acţiune de caritate anul acela, am cerut bani de la toată lumea în locul cadourilor, i-am spus că măicuţele de la şcoală ne propuseseră să facem coşuleţe pentru nou-născuţi şi să le ducem într-un cartier de cocioabe dincolo de Vallecas, mama a fost surprinsă, coşuleţe la începutul lui martie, asta se obişnuia să se facă de Crăciun, dar era o acţiune de caritate la urma urmei, şi nu puteam să refuz, am minţit convingător şi am fost crezută, am adunat 1575 de pesetas, o avere în 1969, şi le-am trimis la Ca-rabanchel ca să mănânce bine, era adevărat.

__îţi jur că la început am rămas împietriţi, ne-a emoţionat, serios, lui Marcelo aproape că i-au dat lacrimile, dar apoi a avut o sclipire de geniu, una din ţicnelile alea care-l apucă pe frate-tău din când în când, m-a tras într-un colţ şi mi-a spus banii de la Lulu îi cheltuim cu portughezul, ce zici ?, eu râdeam, dar el vorbea serios, şi m-am gândit că, la urma urmei, am putea să încercăm, eram deja acolo de unsprezece luni, începeam să fac bătături în palmă...

Maşina din faţă s-a mişcat.

- Cine era portughezul ?

- Un pederast, nu ştiu, se afla acolo pentru că-şi înjunghiase iubitul, dintr-o ceartă, din gelozie, cred, nu-l omorâse, iar celălalt venea să-l vadă când putea, îl iertase, portughezul repeta că fusese din dragoste.

— Dar voi eraţi politici...

- Şi ce ? Homosexualii erau pe culoarul nostru şi îi vedeam şi pe ceilalţi, pe toţi, în curte, în sala de mese, adevărul e că erau cu mult mai interesanţi decât deţinuţii comunişti. Acolo l-am întâlnit pe Gus, şi pe mai mulţi alţii pe care-i cunoşti.

— Gus ? începuse deja ?

- Nu, spărgea maşini, bietul de el, era un borfaş mărunt, un copil. A început să se strice acolo, la Carabanchel.

- Şi ce s-a întâmplat ?

Nu mai eram îngrijorată, dar încă mă rodea curiozitatea.

121

- Nimic, portughezul era iubita închisorii, inclusiv a unora dintre angajaţi. Era foarte versatil. Practica masturbarea, suptul, era şi activ şi pasiv, după cât erai dispus să plăteşti. Scotea lovele bune, agonisea ca să-i cumpere un apartament iubitului lui, drept reparaţie, presupun. Nu era singurul, erau mai mulţi ca el, dar el era tânăr, destul de chipeş, şi avea gura sănătoasă. Avea o ditamai puia, după cum umbla vorba pe-acolo, şi avea mare succes.

Pablo mă privea zâmbind, ca şi cum ar fi fost în vacanţă la închisoare pentru o scurtă perioadă.

- Si mi-aţi cheltuit banii cu portughezul...

Nu era o întrebare, repetam asta doar ca să pot crede o dată pentru totdeauna.

— Da, aproape pe toţi, în cinstea ta, cum zicea Marcelo. Discutaserăm destul de mult despre cum vom proceda. O masturbare era prea puţin, aşa că am optat pentru o partidă franţuzească, franţuzeşte cu un portughez, ieşea ceva foarte internaţional, dar eu am fost pe punctul de a strica totul, fiindcă atunci când ne-am dus la infirmerie, ca să perfectăm contractul, să zicem aşa...

— De ce la infirmerie ?

- El lucra acolo, era unul din locurile cele mai comode, întotdeauna obţinea ce era mai bun, fiindcă avea mulţi iubiţi peste tot, ei bine, l-am întrebat dacă ne făcea vreun rabat ca să ne-o sugă la amândoi deodată, şi atunci i-a sărit muştarul.

Brusc a devenit serios. A tăcut un moment, m-a privit.

- Nu ştii cum era acolo, nu ştii.

Am ajuns la pompă, am făcut plinul şi am luat-o spre casă. Pablo a rămas tăcut tot drumul. Apoi, când eu mă vâ-râsem deja în pat, s-a lungit lângă mine.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat pe urmă ?

N-am îndrăznit să recunosc că da, dar el mi-a povestit

oricum.
122
Banii mei au fost daţi pentru zece supturi, nici mai mult nici mai puţin, cu 150 de pesetas bucata, câte cinci pentru fiecare, îi plăcuse, şi lui Marcele i-a plăcut, astfel că au continuat să plătească ei înşişi, din banii lor proprii, raţionali-zându-şi plăcerea pentru a nu deveni vicioşi, le era frică să nu se pervertească, şi mergeau la infirmerie o dată sau de două ori pe lună, fiecare separat, până când într-o zi portughezul i-a propus fratelui meu să spună că are gripă sau ceva de genul ăsta, că avea să-i facă rost de un pat, că avea să-l îngrijească bine şi că nu avea să-i ceară bani. După cum se vedea, îi căzuse cu tronc Marcelo, dar acesta a spus că nu-l tenta povestea, că îl speria, şi a încetat să-l mai vadă. Pablo nu, el a continuat până la sfârşit, a ajuns să se gândească să-l şi reguleze, mi-a spus asta fără să clipească, a chibzuit un timp asupra posibilităţii de a i-o trage-n cur, ce s-ar fi întâmplat, nu putea să fie o senzaţie prea diferită de cea când i-o tragi în cur unei femei, iar asta era plăcută, până când într-o zi, când aproape că se hotărâse, a avut o clipă de luciditate, aşa a numit-o, o clipă de luciditate, văzându-l gol de la brâu în sus, cu pieptul plin de păr, cochetând cu doi ţipi de vreo cincizeci de ani în curte, şi atunci şi-a zis că el se afla în închisoare pentru că era comunist, ca şi cum comunismul ar fi o garanţie de virtute, iar acest lucru l-a ajutat să reziste, şi s-a retras.
— în orice caz, ştiam de-acum că nu aveam să ispăşim pedeapsa întreagă, că aveam să ieşim curând. Dacă aş fi ştiut că mai aveam de stat zece ani, sau douăzeci, aşa cum aveau unii, cu siguranţă că aş fi făcut-o, şi presupun că mi-ar fi plăcut. Tot ce faci, ce spui sau ce gândeşti afară nu are valoare în închisoare, acolo e o lume diferită.
A tăcut o clipă. Apoi a continuat să vorbească, lăsa impresia că voia să deşerte tot ce avea pe suflet, să povestească totul, după ani de zile în care nu a menţionat niciodată acea perioadă, nu-i plăcea, ar fi putut să se dea martir, cu ani în urmă, când toţi îşi dădeau aere că şi ei fuseseră deţinuţi
123
cândva şi li se arătase şi lor Puertâ del Sol, chiar dacă era o minciună. Lui nu i-a plăcut niciodată să pozeze, niciodată nu se plânsese, ar fi putut s-o facă dar nu a făcut-o, şi niciodată nu-mi vorbise despre asta până atunci.
- Promite-mi că n-ai să-i spui niciodată lui Marcelo că ştii. Când i-am povestit că m-am încurcat cu tine, a fost primul lucru pe care mi l-a cerut.
I-am făcut semn din cap că da. Eram înduioşată de toată povestea aceea. Nu îi iubeam mai puţin, ba poate chiar mai mult ca mai înainte, şi nu mai avea importanţă pe ce îmi cheltuiseră banii.
- Cred că acolo am început să mă îndrăgostesc de tine.
- De mine ? Dar nu eram decât un copil.
— Aveai unsprezece ani, şi apoi doisprezece, şi apoi treisprezece, când am ieşit împliniseşi deja treisprezece, dar scri-ai scrisori de persoană adultă, foarte îngrijorată, erau cele mai sincere pe care le-am primit acolo, şi abia de aveau câte o ştersătură, asta era o mângâiere, cele de la Mercedes şi de la ceilalţi erau aproape ininteligibile, ale tale nu, şi, pe deasupra, aveau mirosul tău.
— Ce miros ?
— Să nu-mi spui că tot n-ai aflat până la urmă! mi-a zis surprins, zâmbind.
- Ce anume trebuia să aflu ?
— Marcelo şi cu mine îl numeam episodul suprarealist... (S-a rezemat mai bine de tăblia patului şi şi-a aprins o ţigară. Mi-a întins-o, am luat-o şi şi-a aprins alta pentru el, povestea urma să fie lungă.) într-o bună zi, avocatul lui frate-tău, care era şi avocatul meu şi al altor zece, doisprezece de acolo, l-a anunţat despre vizita niaică-tii pentru săptămâna următoare. Voia să se consulte cu el într-o problemă de familie. Avocatul nu ştia despre ce era vorba, era ceva privat, a

spus. Marcelo era îngrijorat. Maică-ta nu se dusese să-l vadă din prima săptămână, taică-tău îi interzisese. De obicei venea Lola, şi Isabel uneori, tu nu ai venit niciodată.
124
- Nu-mi dădeau voie.
- Nu are importanţă, noi te-am iertat. S-a întors o clipă ca să mă privească, m-a sărutat uşor, pe obraz, şi pe urmă şi-a pironit din nou ochii în tavan şi a vorbit mai departe: A venit maică-ta şi vizita a fost foarte scurtă. Eu eram în celulă, nu venise nimeni să mă vadă în ziua aia, şi Marcelo s-a întors după foarte puţin timp prăpădindu-se de râs, îi curgeau lacrimile de râs. Problema familială gravă şi privată consta în faptul că te surprinsese într-o dimineaţă în pielea goală, şezând pe pat, cu cămaşa de noapte la nas, repetând tot timpul, mi s-a schimbat mirosul, şi i-ai pus cămaşa bietei maică-tii, sub nas, ia miroase, mi s-a schimbat mirosul - râdea în hohote, şi râdeam şi eu, era o poveste haioasă -, nu-ţi aminteşti de chestia asta ?
Ba da, îmi aminteam, deşi de multă vreme nu mă mai gândisem la asta, fusese tare demult, într-o bună zi, cam la vreo trei săptămâni înainte de prima menstră, am observat că mi se schimbase mirosul, era o senzaţie ciudată, mi se schimbase mirosul cu totul, m-am simţit o altă persoană si mi-am concentrat toate forţele în investigarea fenomenului. Nu am mirosit doar cămaşa de noapte, mi-am mirosit şi transpiraţia, rochia, cearşafurile mele, pe cele ale surorilor mele... Lucrurile Patriciei nu miroseau a nimic, cele ale Ameliei aveau un miros asemănător cu al meu, dar distinct, de atunci mă străduiesc să stochez în memorie mirosurile persoanelor, pe cel al lui Pablo mai ales, el ştia deja, eram în stare să-i recunosc mirosul aproape în orice împrejurare.
— Da, îmi amintesc, am confirmat, însă nu înţeleg de ce s-a dus mama să-l vadă pe Marcelo pentru asta, mie nu mi-a spus nimic, a refuzat să-mi miroasă cămaşa de noapte, mi-a spus să nu mă mai ţin de tâmpenii, şi a ieşit din camera mea, şi atâta tot.
- Păi era foarte îngrijorată, după cum s-a văzut - Pablo îşi presăra discursul cu scurte accese de râs, hohote potolite care mă împiedicau să aud bine ce spunea -, ar fi
125
vrut ca Marcele să-ţi scrie şi să te sfătuiască să nu mai faci aşa ceva, niciodată, pentru că era periculos sau ceva de genul ăsta.
— Dar pentru ce ? Tot nu reuşeam să înţeleg.
- Tu încă nu împliniseşi doisprezece ani, şi ea se gândea că episodul acela era în legătură cu vreun conflict sexual tulbure, nu a fost capabilă să precizeze, nu avea suficientă imaginaţie pentru a formula o ipoteză concretă, dar era îngrozită. După câte spunea frate-tău, îi era teama ca lucrul acela să nu degenereze într-un viciu, nu cumva să ajungi o perversă, şi apoi, în orice caz, nu era bine. (Hohot de râs, nu mai putea, am aşteptat câteva clipe ca să-şi revină, zâmbind şi eu.) Carmela te surprinsese adulmecând patul părinţilor tăi, patul ei...
- Da, adevărul e că până la urmă s-a dovedit ceva mai puţin interesant decât lucrul la care mă aşteptam eu... -tonul meu obiectiv, aproape ştiinţific, l-a făcut să râdă - şi Marcelo a refuzat, nu ?
— Bineînţeles că a refuzat, refuza tot ce-i cerea maică-ta, din principiu, şi apoi toată povestea aceea era atât de ridicolă ... Expresia lui s-a îndulcit puţin câte puţin, râsul i s-a preschimbat într-un zâmbet melancolic: El la puşcărie, cu moralul la pământ, ispăşind o condamnare absurdă, într-o ţară absurdă, şi maică-ta îngrijorată că de ce miroseai tu tot ce-ţi ieşea în cale... I s-a schimbat mirosul, i-a spus, bun şi ce-i cu asta, la toată lumea i se schimbă, odată şi odată, şi pe deasupra, mirosurile ei sunt ale ei, poate să facă ce vrea cu ele, s-a răsucit

foarte demn şi a plecat, înecându-se de râs. (A rămas tăcut câteva secunde. Eu n-am îndrăznit să spun nimic.) Am râs împreună cu el, la început, dar am sfârşit gândind întocmai ca maică-ta, am presimţit că erai o perversă mică, potenţial pierdută. Imaginea mi-a rămas gravată în minte, tu, goală puşcă, mirosind cămaşa de noapte şi repetând în şoaptă, mi s-a schimbat mirosul, în noaptea aia m-am masturbat cu asta în gând, îmi construiam o fantezie
126
solidă, smintită, în jurul acestei imagini, rămâneam agăţat de imaginea aceea noapte de noapte, tu ascunzându-te prin cotloane, alungându-i pe toţi fraţii şi surorile tale ca să te dezbraci şi să te miroşi, frecându-ţi nasul de patul părinţilor tăi ca să te pipăi după aceea. Erai încântătoare, bineînţeles că te imaginam mai mare. Când am ieşit şi te-am revăzut, am fost uimit că erai atât de mică încă, dar hotă-râsem deja că merita osteneala să aştept ca să contribui şi eu la coruperea ta şi am aşteptat...
A făcut o pauză şi m-a privit. Eu îl priveam cu gura căscată. Nu ştiam ce să spun, pentru că îmi venea să râd şi să plâng în acelaşi timp.
— Acum ştii, a spus el atunci, cum a început cu adevărat povestea asta.
îmi dispăruseră durerile.
Nu ştiam dacă trebuia să mă bucur ori să mă întristez, am simţit câte un pic din amândouă, presupun, atunci când în sfârşit am reuşit să mă aşez pe un scaun fără obişnuita senzaţie de înţepătură, singura consecinţă obiectivă a nopţii de la Moreto, niciodată până atunci nu-mi ţinusem picioarele atât de desfăcute, pentru atât de mult timp. Dar îmi dispăruseră durerile, trecuseră şaisprezece zile, mi-aduc perfect de bine aminte pentru că le numărasem până în după-amiaza aceea, după-amiaza aceea era a şaptesprezecea.
Când m-am întors de la şcoală, am găsit-o pe Ame-lia aproape ieşinată, sleită de plâns, în braţele fleşcăite ale mamei. Eram atât de obişnuită cu asemenea scene patetice, încât m-am dus la bucătărie fără să pun vreo întrebare, şi mi-am făcut un sandviş cu roşii şi rondele de ceapă cu ulei de măsline şi sare, gustarea mea favorită. Apoi m-am întors în camera mea ca să mă apuc să învăţ la filozofie, aveam lucrare a doua zi. Ele nu se mişcaseră. Mama a fost cea care a deschis vorba, cu tonul rece şi aseptic pe care-l adopta de obicei pentru a comunica veştile neaşteptate:
- Presupun că te interesează şi pe tine, Marisa, fato, la urma urmei, el zice mereu că tu eşti fetiţa lui favorită...
Hohotele de plâns ale Ameliei m-au împiedicat să aud sfârşitul frazei.
— Ce anume ?
128
Ockham era bunicel, nu atât de amuzant ca sofiştii, dar mult mai suportabil decât Sfântul Augustin, fără discuţie, aveam să încep cu Ockham.
- Pablo pleacă, se duce să stea în străinătate. — Care Pablo ?
- Păi câţi Pablo ştii ? - s-a uitat mama la mine, perplexă. Pablo Martfnez Castro, prietenul lui Marcelo, nu ştiu ce-i cu tine în ultima vreme, Marisa, parcă te-ai prostit, fata mea...
Nu am răspuns, nici nu m-am mişcat. Nu voiam să-mi arăt faţa nimănui şi de aceea mi-am vârât nasul în carte în timp ce-mi făceam curaj să reacţionez rapid. Paris, m-am gândit, sigur că merge la Paris, nu prea mai e la modă, dar nici misticii nu prea mai au căutare, nu era cazul să rămână definitiv pe-afară, acum când bătrânul e cu un picior în groapă şi în curând dă în primire... La Paris se poate ajunge cu trenul, cu Puerta del Sol, ştiu asta, nu trebuie să coste foarte scump un bilet la clasa a treia, sau la ce-o fi, la ultima clasă, nu poate fi foarte

scump, e aproape Parisul...
— Merge la o universitate americană, nu ştiu cum îi zice, în Philadelphia sau lângă Philadelphia, nu ştiu unde a spus frate-tău...
Undeva se spărsese un obiect de sticlă. Am auzit un sunet ca de clopoţel şi zornăitul cioburilor pe podea. Nu aveam putere să mă întreb cât costa un bilet de avion până la Philadelphia.
Mi-am ridicat faţa din carte şi am hotărât să-mi păstrez calmul. Nimeni nu avusese cum să-şi dea seama de ceva, şi cu atât mai puţin ele două. Mi-a scăpat fără voie un soi de reproş universal, totuşi:
- Nu se poate, n-are nici treizeci de ani...
- Aiurea! (Vorbele mele îi stârniseră curiozitatea so-ră-mii, care până atunci păstrase o tăcere îndurerată care se potrivea cel mai bine rolului ei.) Si ce legătură are asta ?
- Păi mai toţi se duc la o universitate americană, dar la o vârstă mai înaintată...
129
- De unde ştii tu ?
— Nu ai decât să citeşti ziarele.
Mi-am repetat încă o dată, toţi pleacă, şi el la fel. De ce n-ar pleca şi el ? Piesele se potriveau, amănuntele întregeau o poveste credibilă, posibilă, certă. Era adevărat. Pablo pleca. La Philadelphia, la celălalt capăt al lumii.
- Profesor de literatură spaniolă, nu ? Mama a încuviinţat din cap.
- Secolul de Aur, probabil.
- Câtă originalitate!
Plânsul Ameliei s-a înteţit, mama s-a întors spre ea, eu stăteam în picioare, în mijlocul camerei, cu mintea golită, încă ţineam cartea în mână, sandvişul din care muşcasem îmi făcea greaţă, dar încă nu-mi dădeam seama de nimic, nu înţelegeam ce anume se abătuse asupra mea.
- Marcelo e acasă, mamă ?
- Nu, de două zile nu s-a arătat la faţă, asta e altă poveste, frate-tău crede că aici e hotel, îmi aruncă rufele murdare şi o întinde iarăşi, mă omoară cu zile...
— Bun, atunci mă duc în camera lui să învăţ. Mâine dăm lucrare la filozofie.
Pe când ieşeam pe uşă, le-am auzit şuşotind. Amelia o ruga insistent pe mama - spune-i, mamă, spune-i -, ea o liniştea, n-ai nici o grijă.
— Ascultă, Marisa... sper că nu te deranjează dacă Amelia se îmbracă diseară cu rochia ta galbenă, cea pe care ţi-a dăruit-o bunica ?
— Ba mă deranjează, eu nici n-am apucat s-o port.
— Dar, femeia lui Dumnezeu, dacă nu ieşiţi niciodată împreună, nici nu aveţi aceleaşi prietene, cu ce te afectează ?
în oricare altă zi m-aş fi certat, aş fi protestat, aş fi ţipat şi ameninţat, aş fi plâns, şi nu mi-ar fi slujit la nimic, în ziua aceea am cedat de la început. Singurul lucru de care aveam chef era să rămân singură, să mă închid în camera lui Marcelo ca să fiu singură, singură, dar nu au trecut nici
130
zece minute când am văzut-o intrând pe uşă fără a se mai osteni să bată mai întâi.
- Marisa, fata mea, trebuie să stau de vorbă cu tine. Am recunoscut pe loc tonul de pe-lângă-faptul-că-ţi-
sunt-mamă-îţi-sunt-şi-cea-mai-bună-prietenă pe care-l dobândise în momentele ei înţelepte de părinte al unei familii numeroase şi care se dorea împăciuitor.
- Nu acum, mamă, nu am chef să stau de vorbă - clipeam foarte des ca să-mi alung lacrimile din ochi trebuie să învăţ, şi în afară de asta nu mă deranjează ca Amelia să se îmbrace cu rochia mea, dacă asta te preocupă, îţi jur că nu...
— Nu jura, Marisa.
- Iartă-mă, mamă, vreau să spun că nu mă deranjează, serios, numai să nu mi-o

strice.
- Da, Amelia e mai grasă ca tine şi e şi mult mai urâtă... (Vorbea aproape în şoaptă.) Uită-te la mine, fato, lasă cartea aia.
M-am uitat la ea. Mă intrigaseră foarte tare ultimele ei cuvinte. A observat ochii mei înroşiţi. Şedea pe patul lui Marcelo, tocmai împlinise cincizeci de ani, dar părea să aibă cu cincisprezece mai mult. Purta o rochie şemizetă din lână cu imprimeuri bleumarin şi negre, şi ciorapi groşi, de culoarea pielii bronzate, din cei care se vând în farmacii pentru varice. Avea picioarele umflate, sângele forma o reţea încâlcită de smârcuri roşietice şi vineţii pe sub pielea ei albicioasă, transparentă. Nouă copii şi unsprezece sarcini, unsprezece, în şaptesprezece ani. Nu mai avea trup, doar un sac încovoiat, plin cu măruntaie istovite, fără vlagă, umflate. Şi totuşi plângea după copiii pe care nu-i avusese, cel care se născuse mort între Vicente şi Amelia şi cele două avorturi, în doar patru ani, două avorturi, de când m-am născut eu şi până au venit pe lume gemenii, îmi părea rău, dar de asemenea, în unele rare momente de luciditate, momente ca acela, dacă mă uitam la ea cu atenţie simţeam ceva ce

aducea a scârbă. Cu ani în urmă, am crezut că ajunsesem s-o urăsc. Acum nu, acum îmi dădeam seama că niciodată nu încetasem s-o iubesc, însă nu o suportam.
— Bineînţeles că te-a supărat povestea cu rochia - mi-a adresat un zâmbet compătimitor -, ai cincisprezece ani, e normal să te supere... Mă gândesc mult la tine, chiar dacă n-ai crede, te iubesc mult, Marisa, vino aici lângă mine.
— Nu, dacă nu ai nimic împotrivă, aş prefera să rămân aici. (Trecuseră vreo cinci luni, m-am gândit, de la ultima ei pornire maternă.) Am de învăţat şi...
- Tu ai multe lucruri pentru care ar trebui să-i mulţumeşti lui Dumnezeu, fata mea. Eşti frumoasă, eşti deşteaptă, îţi place cartea, obţii note bune, ai caracter şi tărie sufletească, ştii să faci faţă problemelor, necazurilor... Nu-mi fac griji pentru tine, deşi asta nu înseamnă că nu te iubesc.
A rămas tăcută un moment. Atunci am intervenit, am încercat să-i grăbesc spovedania:
— înţeleg...
Era evident că nu-şi făcea griji pentru mine.
- Vreau să spun că tu nu ai nevoie de mine, tu vei răzbate fără ajutorul nimănui, vei merge la facultate, îţi vei termina studiile cu note bune şi vei reuşi în viaţă, te vei mărita cu un băiat chipeş şi bogat, în sfârşit, vei avea o grămadă de copii sănătoşi şi nu te vei îngraşă, îmi vei fi sprijin la bătrâneţe ... - mi-a zâmbit, dar eu nu i-am întors zâmbetul, mi se părea că ar fi culmea necuviinţei - Amelia, în schimb, e atât de complexată, ea are nevoie de mine, are încă nevoie de ajutorul meu, ca şi Vicente, care nu prea are tărie de caracter, e atât de slab, şi ca Jose, atât de impulsiv, şi cei mici, bineînţeles... Marcelo nu, Marcelo este ca tine, puternic şi inteligent, chiar dacă ne-a făcut pocinogul şi a ajuns un roşu, încă nu înţeleg de ce, nu ştiu ce a văzut rău în casa asta -aici a fost cât pe-aci să izbucnească în plâns -, şi un derbedeu, un noctambul şi o haimana... Tot ce ţine de poli-

tică mă îngrijorează. Isabel, care era atât de cuminţică, se vâră tot mai mult în scandaluri... în sfârşit, Dumnezeu mi-a dat nouă copii, şi nu e zi în care să nu-i mulţumesc pentru asta, însă nu mă pot ocupa de voi toţi în acelaşi timp, iar tu eşti atât de inteligentă, atât de responsabilă şi atât de dură totodată, nu vreau să spun că nu ai fi sensibilă, dar eşti atât de sigură pe tine însăţi, nimic nu te afectează, creezi atât de puţine probleme... Marisa, fata mea, înţelegi ce vreau să-ţi spun?
Am dat afirmativ din cap. Mi-ar fi plăcut să-i răspund, să-i strig că aspectul meu fizic şi notele mele bune nu însemnau că nu aveam nevoie de o mamă, s-o scutur şi să ţip la ea că nu puteam să continui aşa toată viaţa, cu un frate drept unică familie. Mi-ar

fi plăcut s-o îmbrăţişez, să mă refugiez în braţele ei şi să plâng, aşa cum o văzusem plângând pe Amelia mai înainte. Mi-ar fi plăcut să-i spun că o iubeam, că aveam nevoie de ea, că aveam nevoie ca ea să mă iubească, să ştiu că mă iubeşte, dar m-am mărginit să dau afirmativ din cap pentru că acum era zadarnic, era mult prea târziu pentru toate astea.
S-a apropiat de mine, m-a sărutat şi mi-a spus că trebuia să meargă la bucătărie, să cureţe fasolea verde, înainte să iasă pe uşă, am întrebat-o ce anume provocase criza Ame-liei, dar ea nu a vrut să-mi răspundă imediat. S-a uitat o vreme la mine, şovăind.
— îmi promiţi că n-ai să râzi niciodată de ea ?
— Da, mamă.
— Amelia e îndrăgostită de Pablo de ani de zile. El nu a băgat-o niciodată în seamă, dar biata de ea nu şi-l poate scoate din cap.
Splendid, m-am gândit, în casa asta nici măcar să plângi singură nu poţi.
Directoarea internatului a suferit diferite transformări înainte de a ajunge o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani,

drăguţă, cu ochelari, nordică, tipul de bibliotecară nimfomană pe care-l văzusem cândva prin revistele lui Marcelo, eu îi scotoceam sistematic prin rafturi pe atunci, devoram toate cărţile cu coperte îmbrăcate, el îşi dădea seama, presupun, însă nu mi-a spus niciodată nimic.
Cu părul lins, adunat într-un coc înalt, cu o bluză albă şi cu o fustă închisă la culoare, cu înfăţişare severă, şezând foarte ţeapănă pe scaun în spatele unei mese uriaşe, ticsită cu hârtii, directoarea era întotdeauna cea care vorbea prima.
- îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă gândiţi ce o să faceţi cu ea, nu o mai putem ţine aici multă vreme.
Pablo se uita la ea. Nu era supărat, povestea i se părea amuzantă şi asta o irita şi mai mult pe directoarea internatului. El avea patruzeci de ani, dar îşi păstra înfăţişarea de la douăzeci şi şapte de ani. Şi personajul său se schimbase destul de mult. La început, era tutorele meu, executorul testamentar al părinţilor mei, sau aşa ceva. Apoi s-a dovedit că îmi cumpărase un loc şi îşi cheltuia banii dându-mă la studii dintr-un motiv necunoscut, în cele din urmă a ajuns tatăl meu, pur şi simplu, şi şi-a păstrat acest rol pe parcursul celei mai mari părţi din adolescenţa mea.
- Nu aţi vrea să-mi povestiţi din nou totul cu mai multe amănunte ? Nu prea mi-am dat seama ce problemă vă preocupă atât de mult. Sunt ani buni de când nu am mai văzut-o pe fiica mea...
— Ei bine, Lulu... este o fetiţă foarte perversă. (Directoarea s-a aplecat în faţă şi s-a uitat la tata pe deasupra ochelarilor. Era foarte excitată, întotdeauna se excita atunci când vorbea despre mine.) înţelegeţi ce vreau să spun?
-Nu.
Pablo zâmbea.
- Păi... e foarte precoce, e obsedată de sex, nu poartă nimic pe sub fustă, zice că ţesătura o jenează, şi se aşază mereu cu picioarele foarte desfăcute, se pipăie în timpul orelor, le obligă şi pe celelalte s-o pipăie, îşi aţâţă colegele, în

sfârşit, mi-e ruşine să recunosc, dar s-a încurcat cu profesoara de matematică, eu însămi le-am surprins, şi nu o să mă credeţi, dar Lulu era cea care dădea tonul...
— Aţi stat şi v-aţi uitat, atunci ? a întrerupt-o Pablo.
Pe buzele lui se schiţa un zâmbet pervers.
- Da, eu... Trebuia să fiu sigură înainte de a lua o decizie, şi le-am văzut, fiica dumneavoastră era dezbrăcată, culcată pe pat, se ciupea cu degetele de sfârcuri, poartă unghiile lungi şi vopsite cu roşu, e interzis, dar nu am cum s-o

fac să respecte regulile pe fiica dumneavoastră, iar Pilar, profesoara, îşi ţinea capul ascuns între coapsele ei, o lingea, până când s-a oprit, şi-a ridicat faţa şi a spus ceva cum ar fi nu mai pot, iubita mea, pe bune, mă doare limba, şi ai juisat deja de trei ori. Atunci Lulu s-a ridicat în capul oaselor şi i-a tras o palmă, iar eu am intervenit.
Ajungând la scena asta, directoarea tăcea. Era foarte încinsă şi se freca pe sub fustă cu mâna. Aici aveam o variantă. In versiunea clasică nu se întâmpla nimic. In versiunea rapidă, când îmi dădeam seama că eram pe cale de a juisa inevitabil înainte de a-mi veni rândul să intru în scenă, Pablo glumea pe seama ultimei fraze a directoarei, care includea verbul a interveni — asta înseamnă că aţi intrat şi dumneavoastră în pat cu ele ? -, iar ea dădea afirmativ din cap, brusc foarte ruşinată, şi îi povestea episodul în timp ce îşi ridica încet fusta, pentru ca tata să vadă groaznicele vânătăi pe care i le lăsasem pe coapse. Dar asta nu se întâmpla aproape niciodată.
Directoarea dădea un telefon şi, de îndată, eu apăream pe uşă. Pablo se întorcea să mă privească. Figura mea a trecut şi ea prin modificări considerabile, îndeosebi în privinţa vârstei. La început eu eram foarte mare, cincisprezece ani, câţi aveam în realitate. Asta nu se prea potrivea cu unele aspecte ale poveştii, aşa că mi-am scăzut un an, paisprezece. Mi-era teamă să scad în continuare până ce într-o zi m-am gândit, ce stupizenie, totul e o născocire,

şi am decis să mă opresc la doisprezece ani, păstrând totuşi un trup cam prea dezvoltat pentru o fetiţă de vârsta aceea. Purtam o uniformă foarte diferită de a mea, de uniforma mea adevărată, o fustă plisată foarte scurtă, bleumarin, cu bretele şi plătea în faţă. Pablo mă privea cu mare interes.
- Ce mult ai crescut, Lulu!
Eu mă apropiam de el, îl sărutam pe obraz şi mă aşezam pe braţul fotoliului său. El îşi strecura discret o mână prin spate, sub fusta mea, ca să verifice dacă într-adevăr nu aveam nimic pe dedesubt. După aceea, directoarea îl întreba ce avea de gând să facă.
— M-am gândit să te iau acasă cu mine pentru un timp. (Era minunat.) Am trăit despărţiţi prea mult timp... Tu ce părere ai ?
Eu îi răspundeam, vreau să merg cu tine, acasă la tine, ne luam rămas-bun de la directoare şi ne urcam într-o maşină enormă, închisă la culoare, pe care o conducea un şofer uneori negru, uneori blond, întotdeauna foarte chipeş.
— Prin urmare pizduţa aia a ta nu-ţi dă deloc pace, aşa e ?
Atunci eu înţelegeam că el mă dorea, cu toate că era tatăl meu, şi eu îl doream pe el, mai mult decât orice pe lumea asta, şi pe deasupra nu mai voiam să învăţ, nu voiam să mă mai întorc la nici un internat, eram tare depravată şi aveam tot timpul chef, îi explicam asta cu vocişoara mea inocentă, răsucind între degete un colţ al fustei, desfăcându-mi cureaua în faţă şi ridicând stofa puţin câte puţin pentru ca el să-mi poată zări pântecul dezgolit.
- Nu am nici o vină, tată, ele erau mereu cu ideea, nu mă lăsau o clipă, şi directoarea, asta era una din cele mai rele, mă lovea cu o nuia când refuzam s-o ling, e o curvă, dar îmi plăcea atât de mult când era în toane bune, şi nu mă pot abţine, fiindcă mă mănâncă tare, aici - îi luam mâna şi i-o întindeam până ce îmi atingea sexul, alegeam unul din

degetele lui şi mă frecam cu el -, acum sunt mare, am nevoie de asta, tată... - Văd şi eu...
Pablo mă privea cu ochii strălucind, se apleca peste mine şi mă săruta, glumea

cu şoferul - cum ţi se pare fie-mea ?-, îmi descheiase bluza şi îmi mângâia sânii, prinşi sub bucata de pânză care unea cele două bretele - e scumpă, domnule, va fi minunat s-o avem între noi, ne va face foarte fericiţi -, atunci treceam de un grilaj foarte înalt, negru, cu ornamente aurii, ajungeam la o casă uriaşă, el mă lua în braţe şi mi-o arăta. Era goală, numai încăperi goale, nu exista aproape deloc mobilier, totul era foarte spaţios, şi eu locuiam acolo, nu aveam nici fraţi, nici surori, numai pe Pablo, şi servitori, mulţi servitori, şi aveam mereu scoici la cină, şi puteam să mănânc singură o tavă întreagă fără să-mi facă observaţie cineva.
Toţi ştiau că mă culcam cu tata şi asta li se părea firesc. El mă scotea în oraş, din când în când şi îmi cumpăra îmbrăcăminte, multă îmbrăcăminte care îmi plăcea, şi ciocoiată, mă răsfăţa, şi eu eram foarte obraznică, pe el îl distra asta, îi plăcea să mă răsfeţe, eu eram fericită, umblam prin casă aproape dezbrăcată, îmi plăcea tare mult, şi mă regulam cu el tot timpul. Ajungând la acest punct, aproape întotdeauna în pragul orgasmului, se întindeau în faţa ochilor nenumărate variante.
Eram aşezaţi la o masă de gală, trei sau patru domni mai în vârstă, el şi cu mine, eu cu o rochie albă şi vaporoasă, uneori îmi ridicam fusta şi mă aşezam pe vine pe scaun, cu picioarele foarte depărtate, pentru ca el să-şi poată înmuia fiecare îmbucătură în sexul meu înainte de a o duce la gură, alteori el mă aşeza pe genunchii lui, îmi ridica fusta, mă arăta prietenilor săi, cu toţii erau de aceeaşi părere, e o scumpete fie-ta, el mă săruta pe obraz, n-aş putea trăi fără ea, eu mă mângâiam încet cu degeţelul, ca să mă vadă toţi domnii aceia, Pablo mă sălta până ajungeam

cu fundul pe masă, îndepărta cu o mişcare a mâinii pahare, farfurii şi vaze cu flori, mă răsturna pe spate şi mă penetra chiar acolo, de faţă cu toată lumea, eu aveam orgasm, şi când termina şi el îi invita pe prietenii săi, puteţi continua voi, dacă doriţi, nu sunt gelos, şi ei veneau, mă penetrau toţi, unul după altul, dar nici unul nu-mi producea atâta plăcere ca el.
Alteori era supărat. Eu făcusem ceva rău, nu conta ce, şi el mă pedepsea, mă aşeza pe genunchii lui, îmi ridica fusta şi mă pocnea peste cur, loviturile lui erau umilitoare, mă lovea tare, eu plângeam şi mă zbăteam, îi promiteam că n-am să mai fac niciodată, dar el se dovedea de obicei nemilos, mă lega şi pleca, mă lăsa singură ceasuri întregi, chiar zile întregi, uneori venea o fătucă sau un băieţandru, îmi aduceau de mâncare, dar eu nu puteam mânca fiindcă aveam mâinile legate, uneori mă loveau şi ei, alteori mă obligau să le fac tot felul de chestii sau mi le făceau ei mie, şi apoi Pa-blo se întorcea, se întorcea întotdeauna, îmi vâra puia în gură, eu i-o înghiţeam fără să crâcnesc, până când se înduioşa, mă dezlega şi mă regula pe o pardoseală de piatră, împăcările astea erau minunate.
Ne trezeam împreună, într-un pat foarte mare, el mă mângâia un timp, apoi mă dezvelea, continuă singură, îmi place să te văd, coboram la micul dejun pe o scară enormă, am o surpriză pentru tine, ţi-am cumpărat o jucărie, ai s-o vezi imediat, dar termină-ţi mai întâi micul dejun, şi mă lua de mână, mă ducea în bibliotecă, acolo ne aştepta un tinerel îmbrăcat într-o salopetă albastră, este al tău, poţi să faci ce vrei cu el, mă apropiam de ucenicul grădinarului, îi desfăceam fermoarul, avea o sculă frumoasă, eu eram goală, el mă lua în braţe cu stângăcie, părea un urs, îmi sugea sfârcurile şi mă muşca, nu ştia cum să procedeze, mă durea, ne întindeam pe podea, se mişca pe mine ca un animal, era hămesit, la început era amuzant, dar mai apoi devenea plicticos, lasă-mă, Pablo şedea în fotoliul său, ne privea, nu-mi

place, tată, nu-mi place, îi apucam sexul cu mâna şi mă aşezam deasupra, primeam o plăcere instantanee de la el, ştia să se mişte atât de încet, eşti minunată, Lulu, îmi vorbea în şoaptă, minunată, te iubesc nespus...

Profesorul meu de greacă mă cerceta cu o expresie ironică, rezemat de una din coloanele groase din hol.

- Unde te duci în halul ăsta ?

I-am zâmbit în timp ce căutam o scuză pentru a justifica înfăţişarea mea, dar nu am găsit nici una. Am observat că-mi tremurau mâinile şi mi le-am vârât în buzunare, îmi tremurau şi buzele, aşa că m-am hotărât să vorbesc.

- Haide, Felix, invită-mă la un păhărel...

- Te înşeli foarte tare dacă-ţi închipui că am să-mi compromit solida reputaţie pe care mi-am dobândit-o în instituţia asta lăsându-mă văzut cu o fată îmbrăcată aşa.

- Despre ce reputaţie vorbeşti ? Hai, invită-mă la o cafea. L-am luat de braţ şi am pornit-o în direcţia barului de la subsol.

Felix era un excelent profesor de greacă, un bărbat foarte inteligent şi un vechi prieten. Cu vreo doi ani înainte, după o cină dată la terminarea semestrului şi terminată cu beţie, am ajuns cu el în pat şi mi-a plăcut. Avea însă un defect. Era foarte bârfitor şi, de aceea, era ultima persoană pe care aş fi dorit s-o întâlnesc în după-amiaza aia, acolo, în timp ce lucrurile refuzau să-mi iasă ca lumea.

îmi făcusem atâţia nervi singură, aşteptând în casă, că în cele din urmă m-am hotărât să ies cu o jumătate de oră înainte de timpul fixat. Cum calculele mele includeau şi timpul necesar pentru a ajunge la facultate cu jumătate de oră mai devreme pentru a putea să ocup un loc la mijlocul primului rând, în momentul întâlnirii mele cu Felix dispuneam

de aproape o oră liberă, timp prea de ajuns ca să dau târcoale prin faţa uşilor de intrare în sală, bine încuiate. Nu-mi trecuse prin minte că uşile ar putea fi încuiate, nu-mi trecuse prin minte să verific, deşi treceam prin faţa lor în fiecare dimineaţă. In cele din urmă, mi-am spus că ar fi mai bine să cobor la bar, să mă aşez la o masă mai depărtată şi să-mi anesteziez nervii cu alcool, cu orice remediu puternic, contondent. Aveam atâta nevoie să înregistrez orice semne de bun augur, încât am ajuns să cred că, în definitiv, întâlnirea mea cu Felix îmi purta noroc.

— Porţi ceva pe sub pardesiu ? m-a întrebat cercetându-mă cu un incontestabil interes.

- Păi bineînţeles! îmbrăcăminte. Umblu complet îmbrăcată. Am încercat să par ofensată: într-adevăr, nu pot ghici de ce te-ar interesa ţinuta mea, nici dacă aş fi deghizată în...

- Eşti deghizată. Din păcate nu ştiu în ce, dar evident că eşti deghizată.

Nu eram în stare să-l păcălesc, aşa că am preferat să schimb discuţia.

Când m-am apropiat de bar ca să cer băuturile, ocupanţii uneia din mesele din faţă, un grup de studenţi din anul întâi, nu s-au putut stăpâni să nu izbucnească în râs la trecerea mea, în timp ce-şi dădeau coate, şi m-am întrebat dacă nu cumva oi fi exagerat cu fardurile.

Pardesiul nu mă preocupa din cale-afară, era foarte bătător la ochi, pardesiele de lână sunt întotdeauna de efect, îl cerusem cu împrumut special pentru asta, deoarece aveam nevoie să atrag atenţia. Mai bizare s-au dovedit a fi şosetele, într-o nuanţă de bej nedefinit şi şcolăresc, care mi se încreţiseră la glezne. Nu fuseseră uşor de procurat. Elasticele opuseseră o rezistenţă încăpăţânată, însă până la urmă, după ce le-am fiert de trei ori şi le-am tras forţat peste fundul câte unei sticle de şampanie timp de câteva zile, am constatat că alunecau pe picior

cu autentică naturaleţe, în
141
ciuda faptului că abia le cumpărasem şi că le puneam pentru prima oară. Totuşi poate că ciorapii nu erau atât de ridicoli în sine, ci lucrul cel mai rău era ansamblul pe care îl formau cu pantofii. Mi-am adus aminte de angajaţii adunaţi ciopor în magazinul de încălţăminte când, după ce le cerusem să-mi aducă numărul 39 din modelul cu cel mai mare toc pe care-l găseau pe maro, am scos un ciorap din geantă, mi l-am încreţit la gleznă şi am probat o grămadă de pantofi, studiind efectul în oglinjoarele rezemate de coloane, înainte de a mă decide pentru un model foarte simplu, care mă înălţa cu vreo nouă centimetri. Dar în ziua cu magazinul de încălţăminte purtam ciorapi de nailon, normali. In după-amiaza aceea nu-mi pusesem nimic, eram cu picioarele dezgolite, în ianuarie, iar pardesiul, în schimb, era încheiat până la ultimul nasture.
Poate că mă fardasem prea strident, dar nu mai aveam încotro, aşa că m-am aşezat lângă Felix şi am aşteptat. Un portar mă informase că uşile sălii se deschideau de obicei cu vreo zece minute înainte de ora trecută pe anunţuri. Cu cinci minute înainte de cele zece minute, am şters-o spunând că mă duc la toaletă, m-am străduit să urc încet scările, am ajuns în hol şi m-am strecurat pe uşile deschise ca să mă aşez la mijlocul rândului întâi. O vreme am fost singura persoană din tot amfiteatrul.
Aflasem din pură întâmplare. Facultatea de Filologie Hispanică organiza câte două-trei acţiuni de felul ăsta şi niciodată nu acordasem prea multă atenţie pliantelor şi anunţurilor care apăreau pe panoul de afişaj. Dar căutam mereu să dau lecţii particulare, aveam nevoie de bani, eram hotărâtă să merg în vara aceea în Sicilia indiferent cum, şi mi se semnalaseră câteva anunţuri nou apărute, două vite care obţinuseră bacalaureatul şi se poticniseră, după toate probabilităţile, în folosirea dativului.
Atunci i-am văzut numele, cu litere mititele, între multe alte nume.
142
Teamă, panică în faţa realităţii, în faţa unei posibile dezamăgiri definitive, pentru că de-acum nu-l mai puteam recupera, nu-l mai puteam întoarce în casa mare şi goală în care ne iubeam, teama de a-l pierde pentru totdeauna.
Trecuse multă vreme.
Pentru mine fusese foarte uşor să-l păstrez în minte, fiindcă eu duceam o viaţă grea şi monotonă, eram singură, mai ales după ce Marcelo plecase de acasă, zilele mele erau toate la fel, la fel de cenuşii, veşnica luptă pentru cucerirea unui spaţiu de locuit într-o casă aglomerată, veşnica singurătate în mijlocul atâtor oameni, veşnica discuţie - nu am de gând să fac Dreptul, tată, oricât te-ai supăra -, veşnicul interogatoriu despre forţa credinţei mele religioase, despre caracterul ideilor mele politice - mă înscrisesem în Partidul Comunist, din motive mai degrabă sentimentale decât de altă natură, deşi ei amândoi plecaseră deja -, veşnica invitaţie de a-i aduce pe iubiţii mei la cină într-o seară - mama se încăpăţâna să creadă că toţi tipii cu care m-am culcat în decursul acelor ani erau iubiţii mei -, veşnicul exerciţiu solitar al unei iubiri triste şi sterpe, zilnic acelaşi lucru.
Poate că aş fi putut să fiu fericită dacă el nu ar fi apărut în viaţa mea, dar o făcuse, mă marcase cu douăzeci şi trei de zile înainte de a pleca la Philadelphia, şi tot timpul scurs de atunci nu conta pentru mine, nu era decât un intermezzo, o întâmplare lipsită de importanţă, un succedaneu al timpului adevărat, al vieţii care avea să înceapă după întoarcerea **iui.** Si se întorsese. I-am văzut numele pe panou, cu litere mititele, şi de atunci trupul meu nu mai era decât un gol.
Mă zvârcoleam de dorinţă pe dinăuntru, şi ambiţia obiectivelor mele scădea cu o

viteză alarmantă de la o zi la alta, în timp ce pregăteam punerea în scenă. I-am făcut o vizită lui Chelo ca să-i cer geanta de plastic pe care mi-o păstrase în dulapul ei în ultimii trei ani, din acea seară în care mama mi-a explicat că rochia galbenă pe care o purta Patricia era cea pe care o inaugurase Amelia, cea pe care mi-o dăruise
143
bunica, cât a crescut copila asta, e aproape la fel de înaltă ca tine. Nu am aşteptat să mi-o mai ceară, am luat-o din casă cu vreo două luni mai înainte, şi după aceea am umblat toată vara cu o faţă de halucinată, repetând că dispariţia uniformei era un mister.
Am comis greşeala de a o întreba pe Chelo dacă era dispusă să-mi facă o mare favoare, sigur că da, ştii doar, rade-mă la pizdă, ce ?, mi-e cam teamă s-o fac eu singură, ce ?, să mă razi, cu tine mi-ar fi mai uşor... A refuzat, bineînţeles că a refuzat, mă şi aşteptam la asta, pentru că îi spusesem despre Pablo, ştia că era pentru el şi a jignit-o foarte tare propunerea mea, niciodată, niciodată nu avea să-i ierte neglijenţa contraceptivă, pe care ea o considera dublă. In perioada aceea Chelo nu descoperise încă deliciile cărnii torturate, şi îi plăceau doar băieţii foarte, foarte luminaţi, preţuia *coitus inter-ruptus* ca pe o combinaţie de atitudine manierată şi declaraţie de principii privind egalitatea şanselor, şi până la urmă a trebuit s-o fac singură, pe furiş, în baia de acasă, şi pe la trei dimineaţa, singura oră la care puteam să fiu sigură că nimeni nu avea să vină să zgâlţâie de uşă. Am desprins oglinda din perete fără să fac zgomot şi am zăbovit aproape două ore deoarece mă mişcăm foarte încet, fiind tare neîndemânatică, dar în cele din urmă am obţinut un rezultat destul de acceptabil, îmi simţeam din nou pielea dezgolită şi netedă, în timp ce stăteam în aşteptare acolo, aşezată la mijlocul rândului întâi, rugându-mă de toţi adoraţii mei zei din Olimp să pună o vorbă bună pe lângă el ca să mă accepte, să nu mă respingă, atât mai îndrăzneam să cer, să nu mă respingă, să mă ia cu el măcar o dată înainte de a pleca din nou.
încetul cu încetul, sala s-a umplut de lume. Un domn mărunţel, chel şi cu ochelari, a fost primul care a luat loc pe estradă. Pablo, care a sosit vorbind cu un bărbos cu înfăţişare vetustă, după ce acesta l-a îmbrăţişat înainte de a urca cele câteva trepte, a ocupat un loc la margine, pe ultimul scaun.
144
Trecuseră cinci ani, două luni şi trei zile de când îl văzusem ultima dată. Chipul său, cu nasul prea mare, cu bărbia prea pătrată, nu se schimbase mai deloc. Firele cărunte nici ele nu se întinseseră prea mult, părul lui părea încă negru. Era, în schimb, destul de slab, asta m-a surprins. Mar-celo zicea mereu că la Philadelphia se mânca destul de bine, dar el slăbise şi asta îl făcea să pară şi mai înalt şi mai cio-lănos, ăsta era unul din lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la el, faptul că dădea tot timpul impresia că stă să se disloce, având oase prea mari pentru atât de puţină carne. Vârsta îi şedea bine.
în timp ce insul cu ochelari îi prezenta pe cei de faţă cu o încetineală exasperantă, el şi-a aprins o ţigară şi a aruncat o privire în sală. Se uita în toate direcţiile numai spre mine nu, iar eu simţeam că golul mă înghiţea. Mi-era foarte cald şi foarte frică. Nu am îndrăznit să-l privesc direct, însă am detectat că se liniştise, şi atunci, în sfârşit, ochii mei au îndrăznit să-l caute. Mă privea fix, cu pleoapele întredeschise şi cu o expresie stranie. Apoi mi-a zâmbit şi numai după aceea şi-a mişcat buzele în tăcere, două silabe, ca şi cum mi-ar fi rostit numele. Mă recunoştea.
Am acţionat conform planului şi mi-am descheiat pardesiul foarte încet pentru a lăsa la vedere oribila mea uniformă maronie de şcoală, încercam să par sigură de mine, dar mă simţeam ca un jongleur bătrân şi prost, care păstrează cu chiu cu vai aparenţele în timp ce se aşteaptă ca toate cele opt bile pe care le menţine

în mişcare în aer să i se prăbuşească, deodată, în cap. Pablo şi-a acoperit faţa cu o mână, a rămas aşa câteva clipe, şi apoi a privit din nou spre mine. Continua să zâmbească.
A vorbit foarte puţin în după-amiaza aceea şi a vorbit foarte prost, s-a întrerupt de vreo două ori, se bâlbâia, dădea impresia că trebuia să facă eforturi pentru a construi fraze de mai mult de trei cuvinte, nu-şi lua ochii de la mine, vecinii mă priveau curioşi.

Când bătrânul cu ochelari a anunţat că următoarea întrebare va fi ultima, m-am ridicat de pe scaun. Spre surprinderea mea, picioarele încă mă ascultau şi au parcurs culoarul fără nici o poticneală scoţându-mă afară din sală. Am străbătut holul fără să privesc înapoi, am trecut de uşile de sticlă de la intrare şi abia de am avut timp să fac opt-nouă paşi înainte ca el să mă oprească. Braţul lui s-a aşezat pe al meu, m-a apucat de un cot, m-a obligat să mă răsucesc pe loc şi, după ce m-a cercetat cu privirea preţ de câteva clipe, m-a atins cu bagheta magică:
— Ce bine, Lulu! Nu ai crescut deloc...
A acceptat toate atenţiile mele cu eleganţă. A interpretat toate semnele fără să le comenteze. A vorbit puţin, exact cât trebuia. Şi-a vârât capul din proprie voinţă în fiecare capcană pe care i-am întins-o. M-a lăsat să aflu tot ce doream să ştiu. A plătit cina şi apoi m-a dus acasă Ia el. Locuia singur într-un apartament semimansardat foarte mare şi ticsit de cărţi, în centru.
- Ce s-a întâmplat cu Moreto ?
— Mama l-a vândut acum vreo doi ani. (Părea să-i pară rău după el.) Şi-a cumpărat o vilă foarte topească, într-un cartier nou de învârtiţi, la Majadahonda.
Ne-am aşezat pe o canapea şi o vreme am rămas amândoi tăcuţi, liniştiţi, aveam atitudinea unora care tocmai au intrat într-o casă într-o vizită protocolară, el privindu-mă şi zâmbind, iar eu neştiind prea bine ce să fac, din nou împreună, după atâţia ani. Ochii lui mă cercetau în tăcere, din creştet până-n tălpi, şi m-am gândit că se uita la mine ca la o necunoscută. S-a apropiat însă de mine, m-a apucat de braţe şi mi le-a ridicat deasupra capului. Mi le-am ţinut în poziţia asta în timp ce el îmi trăgea puloverul în sus, până m-a dezbrăcat de el. Mi-a descheiat bluza, mi-a scos-o şi m-a privit în faţă, zâmbind, fiindcă în după-amiaza aia nu purtam sutien şi el îşi amintea încă totul. Apoi, s-a aplecat în faţă, m-a înşfăcat de glezne, şi mi le-a ridicat brusc tră-

gându-mă de picioare către el, până mi le-a aşezat peste ale lui. Am rămas culcată, de-a curmezişul canapelei, în timp ce el îmi desfăcea copcile de la fustă, înainte de a mi-o scoate, mi-a luat o mână, şi-a apropiat-o de faţă şi a privit-o cu atenţie, zăbovind asupra vârfurilor degetelor mele, rotunde şi boante. Eu uitasem de amănuntul ăsta. Deşi ştiam că nu trebuia să fac asta, am rupt tăcerea.
- Iţi plac unghiile lungi şi vopsite în roşu ?
încă ţinându-mi degetele între ale lui, mi-a adresat un zâmbet ironic.
- Chiar are importanţă ?
Nu puteam să-i răspund că da, că avea într-adevăr importanţă, aşa că am făcut un vag gest de indiferenţă din umeri.
- Nu, nu-mi plac, a recunoscut în cele din urmă. Slavă Domnului, m-am gândit.
M-a dezbrăcat de tot, fără grabă. M-a descălţat, mi-a scos ciorapii şi mi-a pus din nou pantofii în picioare. M-a privit un moment, fără să facă nimic. Apoi şi-a întins o mână cu palma deschisă şi şi-a trecut-o cu blândeţe peste trupul meu, de

la degetele picioarelor până la gât, de câteva ori. Părea atât de liniştit, gesturile lui erau atât de molcome, atât de uşoare, încât pentru o clipă am crezut că de fapt nu mă dorea, că acţiunile lui erau doar reflexul unei dorinţe vechi, dispărute ireversibil. Poate că, în definitiv, crescusem prea mult.
Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile şi ar fi vrut să mi le dezmintă, mi-a trecut un braţ pe sub subsuori şi m-a ridicat în capul oaselor până m-a aşezat pe genunchii lui. Atunci m-a cuprins în braţe şi m-a sărutat. Simplul contact cu limba lui a repercutat în tot trupul meu, un fior mi-a străbătut spinarea, iar creierul meu a resimţit o emoţie şi mai violentă. El este raţiunea mea de a fi, am gândit în clipa aceea. Părea o stupizenie, dar în momentul acela a fost un gând grav, solemn, chiar mai mult, pentru că în seara aceea, în timp ce Pablo mă săruta şi mă legăna, chiar ăsta era adevărul,

adevărul gol-goluţ, el era unica raţiune a vieţii mele. De aceea i-am luat o mână, mi-am ridicat-o la faţă şi mi-am acoperit chipul cu ea. Ani ţinut-o nemişcată o clipă până ce i-am simţit căldura, apăsarea din vârfurile degetelor, şi am depus un sărut lung şi umed în palmă înainte de a-i îndoi degetele unul câte unul, pentru a ascunde degetul mare sub celelalte patru. După aceea i-am cuprins pumnul cu mâinile mele şi mi-am lipit obrajii, buzele de încheieturile degetelor lui. încercam să-i explic că-l iubeam.
— Am ceva pentru tine...
M-a îndepărtat cu mare atenţie, s-a ridicat şi a străbătut încăperea. Când s-a întors, ţinea în mâini o cutie lungă şi îngustă pe care o scosese dintr-un sertar al biroului.
- Ţi l-am cumpărat acum vreo trei ani, într-un moment de slăbiciune... mi-a spus zâmbind. Să nu povesteşti asta nimănui, cred că acum chiar mi-e ruşine, dar câteodată mă apuca, mai ales când eram singur, luam maşina şi mă repe-zeam până la New York, la intersecţia Fourteenth Street cu Eighth Avenue, un loc foarte nostim, cum să-ţi explic ca să înţelegi... ? (A tăcut, gânditor, un moment. După aceea faţa i s-a luminat.) Da, Fourteenth Street este un fel de Bravo Murillo mai grosolan, plină de lume, de baruri şi de prăvălii, şi eu pierdeam două ore şi ceva la dus şi tot pe atâta la întors ca să mănânc plăcintă cu peşte şi să cânt *Asturia, patrie dragă* într-un bar al unui tip din Langreo, beam până cădeam sub masă şi apoi mă simţeam mai bine. într-una din aceste porniri nostalgice, ţi-am cumpărat ăsta. (S-a aşezat lângă mine şi mi-a întins cutia.) Deşi e o grosolănie că-ţi spun, a costat mult şi atunci nu aveam bani, dar ţi l-am cumpărat oricum, pentru că ţi-l datoram. Nu ştiu dacă ai să mă crezi, dar adevărul este că m-am simţit responsabil pentru tine în toţi anii ăştia. Totuşi, deşi m-am gândit de multe ori să ţi-l trimit, n-am îndrăznit niciodată s-o fac. Mă temeam că te voi regăsi deja femeie în toată firea, iar femeile nu ştiu întotdeauna să aprecieze jucăriile...

Cutia, învelită într-o hârtie roz, strălucitoare, legată cu o fundiţă colorată, şi dedesubt într-un celofan transparent, conţinea o duzină de obiecte din plastic albe, bej şi roşii, un vibrator electric cu suprafaţa striată înconjurat de o grămadă de mulaje şi de accesorii adaptabile. Mai erau şi două baterii mici, puse într-o punguţă, precum şi un mic tub de plastic alb având aspectul unei mostre de cremă sau de unguent, din cele care se dau gratuit în farmacii. Când l-am văzut, am zâmbit, am râs, am zâmbit iar. Nu mi-a fost deloc greu să mă arăt satisfăcută. Eram foarte mulţumită, şi nu numai pentru că el îşi adusese aminte de mine.
- Mulţumesc frumos, îmi place foarte mult. Dar ar fi trebuit să mi-l trimiţi,

mi-ar fi prins foarte bine. Presupun că e măsura mea... (Mă privea şi râdea.) Dacă ai chef, pot să-l probez... acum.

N-am aşteptat să-mi răspundă. Am sfâşiat celofanul şi am studiat conţinutul cutiei cu multă atenţie. Am descoperit imediat locaşul pentru baterii şi am încărcat vibratorul. Am răsucit o rotiţă afiată la bază şi a început să tremure, apoi am mărit puterea până ce l-am făcut să joace în palmă. Era haios, întocmai ca în dimineaţa de Bobotează, din copilărie, când, după ce le puneam Regilor Magi două baterii în spate, o păpuşă normală şi obişnuită, inertă, începea să vorbească sau să-şi mişte capul. Mi-am dat seama că zâmbeam. M-am uitat la Pablo, zâmbea şi el. Am golit cutia, am întins celofanul pe jos, şi am aşezat deasupra toate accesoriile cu excepţia tubului de lubrifiant, pe care l-am dat deoparte cu un dispreţ afişat, lucru pe care eram sigură că mi-l puteam permite.

- Din ăsta am din belşug, i-am spus, ca să-şi facă o idee de ceea ce îl aştepta.

— Nu se ştie niciodată, a răspuns el, şi l-a pus într-un buzunar.

Am trecut peste comentariul acela şi am pornit un atac masiv, necondiţionat.

- Care crezi că ar fi cel mai bun dintre toate ?

Modul lui de a-mi răspunde a fost să se ridice de pe canapea şi să se ducă să se aşeze în faţa mea, într-un fotoliu lipit de peretele opus, la vreo trei metri şi jumătate distanţă.

Acum ai să vezi, mă gândeam, acum ai să vezi dacă am crescut sau nu, mă simţeam bine, sigură, presimţeam că aceea era şansa mea unică, mă gândisem mult la ea de-a lungul ultimilor ani şi nu fusesem capabilă să elaborez un plan definitiv, o tactică amănunţită, dar el făcuse ca totul să fie mult mai uşor, îi plăceam, încă îşi amintea de mine, şi îi plăceau fetiţele perverse, ei bine, eu aveam să-i demonstrez că puteam să fiu perversă, foarte perversă, mi-am amintit de cuvintele directoarei internatului şi m-am îmbărbătat, unicul lucru care mă îngrijora era că evoluţia mea avea să pară prea teatrală, neverosimilă, fiind pur isterică. Restul nu mă interesa. Pudoarea mă deranjează prea puţin când mă distrez, şi în seara aceea mă distram cu adevărat.

M-am aşezat pe podea, cu spatele rezemat de canapea, mi-am desfăcut picioarele şi mi-am trecut un deget să alunece de-a lungul sexului, doar o dată, înainte de a începe să vorbesc.

- Cred că am să încep cu asta. (Am scos din cutie un soi de carcasă din plastic de culoarea pielii care reproducea destul de fidel originalul, cu vene şi cu tot tacâmul.) Ştii ceva ? Nu-mi mai place să fiu atât de înaltă, înainte eram foarte mândră că am peste un metru şaptezeci, acum însă cred că aş fi fost mai câştigată dacă m-aş fi oprit cu vreo douăzeci de centimetri mai jos, ca Susana, îţi aminteşti de Susana ?

— Cea cu flautul ?

Expresia lui, înţeleaptă şi mucalită totodată, era exact aceea pe care eu mă străduisem s-o păstrez în minte de-a lungul tuturor acelor ani.

— Exact, cea cu flautul, ai memorie bună... (îl priveam în ochi tot timpul, încercam să dau impresia de calcul rece

prin care se disting femeile lascive şi experte, dar sexul meu, încă gol pe dinăuntru, creştea neîncetat, şi senzaţia asta nu a fost niciodată prea compatibilă la mine cu impasibilitatea.) Gata, dar acum e enormă!... Presupun că nu te deranjează dacă îl folosesc aici, nu-i aşa ?

A negat din cap. Eu m-am frecat de câteva ori cu noua jucărie înainte de a o introduce în mine cu o încetineală ceremonioasă. Deşi era vorba de scopul principal al spectacolului, m-am zăpăcit şi n-am putut să-i observ reacţia. Era prima oară când foloseam un asemenea instrument şi reacţiile mele m-au

absorbit cu totul.
— îţi place ?
întrebarea lui m-a făcut să-mi pierd concentrarea.
— Da, îmi place... — am tăcut o clipă şi l-am privit, înainte de a vorbi din nou - dar nu prea e ca un bărbat, aşa cum credeam eu, pentru că nu e caldă, în primul rând, şi în plus trebuie s-o mişc eu, aşa că nu mai poţi avea nici o surpriză, înţelegi ?, nu există schimbări de ritm, nici opriri, nici accelerări bruşte, astea îmi plac cel mai mult, accelerările...
— De când ne-am văzut ultima oară, te-ai regulat pe săturate, nu ?
- Bun, să zicem că m-am înfrânat... (Acum îmi mişcăm mâna mai repede, loveam cu putere acel simulacru de bărbăţie de pereţii vaginului şi-mi plăcea din ce în ce mai mult, începea să-mi placă prea mult, de aceea m-am oprit imediat şi am hotărât să schimb mulajul, nu voiam să precipit lucrurile.) Asta cu ghimpi e făcută ca să rănească?
— Nu ştiu, nu cred.
— Bun, o să vedem, dar îţi povesteam ceva... A, da! despre Susana, căreia, deoarece nu are decât un metru jumate, toţi tipii i se par uriaşi, e genial, întotdeauna când o întreb îmi răspunde acelaşi lucru, o avea atâta - mi-am depărtat în mod exagerat palmele -, şi foarte groasă, dar văitându-se, nu pricep asta, mereu se vaită, eu aş fi încântată, dar cum sunt atât de mare niciodată nu mi se umple complet, cred

că e un dezavantaj să fii atât de înaltă, ai toate alea prea mari...
-Sigur...
Râdea în hohote şi mă privea, îi plăcea toată chestia, eram sigură că-i plăcea, de aceea am îndrăznit să leg povestea aceea de alta de provenienţă total diferită, niciodată nu m-aş fi crezut în stare s-o povestesc, dar atunci nu mi s-a părut că ar mai avea vreo importanţă.
- Auzi, ştii că ghimpii ăştia nu fac nici un rău ? Acum am să pun asta deasupra, să vedem ce se întâmplă. (Am luat un fel de capişon scurt, de culoare roşie, acoperit cu mici umflături, şi l-am fixat pe capăt.) Desigur, o chestie haioa-să, că veni vorba de Susana, acum vreo două luni am visat într-o noapte că eram cu tine, şi vibratorul are legătură cu visul. (M-am oprit o clipă, voiam să-i cercetez chipul, dar n-am reuşit să detectez nimic neliniştitor pe el.) Chestia este că Susana a devenit foarte sobră în privinţa asta, de mică era cea mai fâşneaţă, ştii doar, însă de vreo doi ani şi-a găsit un iubit sobru, foarte sobru, un tip superpuriu, de douăzeci şi nouă de ani...
— Eu am treizeci şi doi.
La început m-a privit cu acelaşi zâmbet pe care mi-l adresa de obicei mama când mă prindea cotrobăind prin cămară, apoi a scos o serie de hohote de râs sincere şi sonore.
- Da, dar tu nu eşti puriu.
— De ce ?
- Fiindcă nu eşti, ca şi Marcelo, nici el nu este puriu, chiar dacă e deja căsătorit şi are un copil şi aşa mai departe... Bineînţeles că s-a însurat cu iubita ta.
— Mă rog, Mercedes fusese iubita lui înainte de a fi a mea.
— Şi, în definitiv, tu nu încetai să-i pui coarne...
— Da - a zâmbit -, şi tu ai memorie bună. Dar la urma urmei, ea continua să se culce cu Marcelo...
— Vezi de ce voi nu sunteţi purii ?
— îţi atrag atenţia că amorul liber se demodează rapid.

— Sigur, dar nu e vorba de asta. Fapt e... mă rog, nu ştiu, că iubitul Susanei nu seamănă în nici un fel cu voi. Are mulţi bani, asta da, o agenţie de servicii

editoriale şi nici un pic de simţ al umorului. In sfârşit, acum câteva zile am ieşit să cinăm, ei doi, Chelo, care a adus un tip destul de amuzant, şi cu mine, care nu aveam pe nimeni cu care să ies. (S-a uitat la mine ridicând din sprâncene, ca şi cum nu putea să creadă aşa ceva.) Serios, uite, dacă aş fi avut pe cineva, probabil nu mi-ar fi permis să-mi pun asta. (Mi-am scos vibratorul şi l-am despuiat de tot ce avea ataşat, pentru că mi-era foarte greu să vorbesc şi să acţionez în acelaşi timp, şi am presupus că dezgolit s-ar fi dovedit mai puţin eficient.) Fapt e că ne-am îmbătat, inclusiv Susana, şi am ajuns să povestim tărăşenia cu flautul. Prietenul lui Chelo a râs mult, i-a plăcut chestia, dar iubitul Susanei s-a supărat rău de tot, a spus că nu avea nici un haz şi că pe el, bineînţeles, nu îl excitau tâmpeniile de soiul ăsta. Aoleu, ce babalâc! am zis eu, şi am adăugat că eram uimită, fiindcă tu, care eşti profesor universitar, şi poet, şi aşa mai departe, te încinseseşi atunci când ai aflat, aşa e ?
-Da.
- Mi-ai adus şi un flaut de la New York ? -Nu.
- Ce păcat!
Aici nu m-am putut abţine să nu râd, dar după câteva clipe mi-am revenit şi am continuat:
— Bun, chestia e că în noaptea aia am visat că mergeam amândoi într-o maşină foarte mare şi foarte scumpă, condusă de un şofer negru foarte chipeş, care ţi se adresa cu „domnule" şi care o avea foarte mare, nu ştiu de ce dar ştiam c-o avea foarte mare. (Expresia zâmbetului său, vizibilă acum, m-a făcut să mă tem că bănuia din ce categorie făcea de fapt parte visul meu, aşa că am început să îndrug verzi şi uscate, ca să dau reiatării mele ceva din verosimilitatea paradoxală a întâmplărilor din vis.) Eu purtam o
153
rochie lungă, *gris-perle,* ca în secolul al XVI-lea, cu decolteu enorm, cu guler alb şi cu fusta cu crinolină, cu o turnură din tul peste fund şi cu o grămadă de giuvaieruri peste tot, dar tu erai îmbrăcat cu nişte pantaloni şi cu un pulover roşu, normale şi banale, şi ne opream în strada Fuencarral, care era la Berlin, deşi toate inscripţiile erau în spaniolă, exact ca acum, totul era ca în realitate, şi intram într-un magazin de încălţăminte cu rafturile pline de pantofi, bineînţeles... Auzi, nu te superi dacă am să continui cu degetul, doar un pic ? Simt nevoia să mă mai odihnesc.
— Te rog.
- Mulţumesc, eşti foarte amabil, în sfârşit, unde rămăsesem ... ? A, da! în magazinul de încălţăminte era un angajat îmbrăcat în paj, în paj de pe vremuri, dar hainele lui nu prea semănau cu ale mele, purta un costum cu aspect franţuzesc, ca Ludovic al XlV-lea, cu multă dantelărie, şi perucă pudrată, ştii genul, şi atunci eu m-am aşezat foarte cuviincioasă pe o bancă, tu ai rămas în picioare lângă mine şi angajatul s-a apropiat şi ţi-a zis, spuneţi, vă rog, nici nu-ţi poţi imagina ce relaţie exista între tine şi mine, nici nu-ţi trece prin cap...
- Tată şi fiică ? a sugerat el.
— Da... am bâiguit. Cum de-ai ghicit ?
- Ei, am spus primul lucru care mi-a trecut prin cap.
— Si nu ţi se pare de necrezut ?
Stupoarea, o stupoare amestecată cu un pic de ruşine, ruşine autentică, în ciuda proverbialei mele lipse de pudoare, ameninţa să mă paralizeze dintr-un moment în altul.
— Nu. îmi place mult, mi-a risipit el toate îndoielile. Şi ce se întâmpla ? Presupun că nu te echipam pentru şcoală.
- Nu, da' de unde, am râs eu, senzaţia aceea neplăcută dispăruse cu totul, şi mă simţeam din ce în ce mai bine, mai convingătoare, am început să mă mângâi din nou pentru ca el să mă vadă, mişcându-mă lent pe covor, înfierbântându-l de la

distanţă, asta mă excita mult, dar în acelaşi timp mă
154
sufoca dorinţa de a merge la el, de a-l atinge. Tu i-ai spus vânzătorului că urma să pleci la Philadelphia pentru câteva săptămâni, pentru a ţine un curs scurt despre Sfântul loan al Crucii acelor bieţi sălbatici, indienilor, vreau să spun, şi că ţi-era teamă să mă laşi singură aşa, pur şi simplu, pentru că eram rea de muscă şi eram capabilă să fac orice, şi că de aceea te gândiseşi să-mi introduci o proteză care să mă consoleze şi care să-mi ţină de urât cât timp aveai să lipseşti. Vânzătorul ţi-a dat dreptate, fetiţele astea din ziua de azi, se ştie, a spus, atitudinea dumneavoastră mi se pare foarte prudentă. Atunci individul ăla s-a dus în fundul prăvăliei şi s-a întors cu două cuiere, bine, nu erau exact asta, dar nu ştiu cum să le zic, doi drugi de metal care aveau la capăt un cerc, şi le-a pus în faţa mea, unul într-o parte, altul în cealaltă, atunci eu, care ştiam ce aveam de făcut, mi-am ridicat poalele, mi-am desfăcut picioarele şi mi-am proptit fiecare din tocurile alea imense în scobiturile din partea de sus a cuierelor, şi am rămas ca la o consultaţie ginecologică. Purtam nişte pantaloni de gimnastică albi, lungi până la genunchi, însă decupaţi între picioare, având un orificiu brodat cu floricele, şi angajatul mi-a vârât un deget, s-a uitat la tine şi a spus, aşa nu pot să vă probez nimic, e absolut uscată, dacă dumneavoastră credeţi de cuviinţă, pot încerca să rezolv acest lucru, şi tu ai încuviinţat, atunci el a îngenuncheat în faţa mea şi a început să-mi lingă pizda, şi o făcea foarte bine, îmi plăcea foarte mult, însă atunci când am început să simt că aveam să juisez i-ai spus că era de ajuns, şi el s-a oprit...
— Foarte neplăcută atitudinea asta a mea! zise zâmbind, bătând darabana cu degetele pe prohabul pantalonilor.
— Bineînţeles, i-am răspuns, ai fost foarte grosolan. Bun, atunci tipul a început să încerce pe mine vibratoare aurii, mari, tot mai mari, şi cum eu eram deja înfierbântată, am avut orgasm în toiul probei. Ţie ţi-a plăcut, dar angajatului nu i-a făcut impresie bună, chiar dacă nu a îndrăznit să
155
zică nimic, şi la sfârşit mi-a vârât unul oribil, m-a durut foarte tare. Tu erai încântat şi ai spus ăsta, ăsta, atunci el a mai împins un pic şi mi-a rămas înăuntru cu totul şi nu putea să mi-l mai scoată, am plâns şi am ţipat, nu-l vreau pe ăsta, ţi-am spus-o foarte clar, dar tu te-ai dus la casă, ai plătit, m-ai ajutat să mă ridic şi m-ai scos afară, spunând că ai să pierzi avionul, fiindcă te duceai la Philadelphia cu avionul, de la Paris, uf!, vreau să zic de la Berlin, şi eu nu puteam să merg, nu puteam, trebuia să-mi ţin picioarele desfăcute, şi simţeam înăuntru namila aia. Când ne-am suit în maşină, şoferul a întrebat ce-i cu mine şi tu mi-ai ridicat fusta ca să mi-l vadă, el mi-a băgat vârful degetului şi a exclamat, mărimea 56, minunat, asta e cea mai bună, şi eu ţi-am spus smiorcăindu-mă, dar cum o să ne luăm ră-mas-bun şi eu să rămân cu ăsta înăuntru, şi tu mi-ai zis, nu-ţi face griji Lulu, trupul tău este mult mai complex decât crezi tu. Atunci m-ai obligat să îngenunchez pe bancheta din spate, mi-ai ridicat fusta la spate, ţi-ai desfăcut fermoarul, şi tocmai atunci, când să înceapă ce era mai bun, am tresărit brusc şi m-am trezit... - am făcut o pauză dramatică, încercând să fac o faţă uimită, cu sprâncenele ridicate, cu gura deschisă - şi nu mai ştiu ce s-o fi întâmplat după aceea... (Atunci a izbucnit în râs, şi eu am râs împreună cu el, şi mă uitam la el, l-am privit mult timp înainte de a vorbi din nou.) Ţi-a plăcut visul ?
— Mult. Aş fi foarte fericit dacă aş avea aşa o fiică.
— Ascultă, Pablo... (Cuvintele lui, şi privirea lui, m-au convins de faptul că reuşisem. Acum ştia, ştia cât de perversă puteam fi, şi desigur mai ştia şi alte lucruri, dar încă nu era de ajuns, trebuia să meargă până la capăt.) începe

să-mi lipsească ceva. Nu că nu mi-ar fi plăcut cadoul tău, dar, mă rog...
Şi-a desfăcut fermoarul, şi-a scos sexul cu mâna dreaptă şi a început să şi-l mângâie.
— Te aştept.
156
Am parcurs în genunchi distanţa care ne despărţea, m-am aplecat spre puia lui şi mi-am vârât-o în gură. Asta începea să semene într-adevăr cu o revedere.
- Lulu...
— Hmmm.
Nu aveam chef de vorbă.
— Mi-ar plăcea să te sodomizez.
Nici măcar nu am deschis ochii, nu voiam să aflu ce anume spunea, dar cuvintele sale au continuat să-mi joace în cap preţ de câteva secunde.
— Mi-ar plăcea să te sodomizez, a repetat. Pot s-o fac ? Mi-am eliberat buzele ocupate; îmi mişcăm mâna în jurul sexului lui.
— Ei bine, nu trebuie să faci atâta caz de asta... (încercam să-l impresionez, m-am gândit, desigur, voiam să-l impresionez, dar nu aşa tare.) Credinţa în vise nu e raţională şi, pe lângă asta, ţi-am spus deja că m-am obişnuit să nu fiu umplută complet, nu e nevoie să te deranjezi atâta...
— Nu e nici un deranj. (M-a privit râzând, mă prinsese, mă prinsese pe bune. Am simţit că nu aveam să ajung niciodată o femeie fatală, o femeie fatală în toată regula. Strategia se întorsese împotriva mea, şi acum nu avea să-mi mai treacă prin minte nici o altă perversiune, nu mai aveam nimic de spus.) Pe deasupra, după câte am putut să văd şi mai ales să aud, presupun că nici măcar nu ar fi prima oară.
— Păi, să vezi, ba da... am răspuns, şi apoi am tăcut, m-am uitat la el o clipă, ochii îi străluceau, şi îi străluceau şi dinţii, care muşcau un colţ din buza de sus, atunci mi-am zis că lucrul cel mai bun ar fi restabilirea ordinii dinainte, aşa că mi-am lipit din nou buzele pe sexul său şi am recurs la întreaga gamă a abilităţilor mele, foarte rapid, gândin-du-mă că astfel i-ar fi putut trece cheful, dar după numai câteva minute mâna lui m-a obligat să mă opresc.
— Ei bine ? a insistat pe un ton curtenitor.
157
- Nu ştiu, Pablo, chestia e... - încercam să-i trezesc compasiunea privindu-l cu nişte ochi de miel înjunghiat, nu trebuia să mă străduiesc prea tare, eram confuză, pentru că nu puteam să-i spun nu, lui nu-i puteam spune asta, dar nu voiam, asta mi-era foarte clar, că nu voiam - ...de ce mă întrebi aşa ceva ?
— Ai fi preferat să nu te întreb ?
- Nu, nu e vorba de asta, nu vreau să spun că-mi pare rău că m-ai întrebat, doar că eu, nu ştiu, eu...
- Mi-e totuna, n-are importanţă, era doar o idee. Braţele lui mi s-au strecurat pe sub subsuori, pentru a
mă îndemna să mă ridic. Când am ajuns în picioare, în faţa lui, şi-a vârât limba în buricul meu o clipă, şi pe urmă s-a ridicat în picioare, m-a îmbrăţişat şi m-a sărutat pe gură îndelung. Mâinile lui au urcat încet de la mijocul meu, de-a lungul spinării, până au încremenit pe umerii mei. Atunci, când mă aşteptam mai puţin, m-a răsucit, mi-a pus piedică cu piciorul drept, m-a trântit pe covor şi s-a aruncat peste mine. Mi-a prins coapsele între genunchii lui pentru a-mi bloca picioarele şi s-a lăsat cu toată greutatea pe mâna stângă, cu care mă apăsa între omoplaţi, ţintuin-du-mă de podea. Am simţit ceva moale şi rece, pe care la început nu l-am putut identifica. Apoi mi-am adus aminte de acel tub la care renunţasem într-o impecabilă demonstraţie de aroganţă, crezusem eu, şi câteva clipe m-am insultat

singură, vai, dar isteaţă mai eşti, Lulu, fătuco, vezi bine, tâmpită dar topită după el, ce să mai vorbim…! între timp, unul dintre degetele lui, alarmant de perceptibil chiar şi de unul singur, îmi intra şi-mi ieşea din trup. Apoi au fost două, mişcându-se odată, întinzând excedentul de lubrifiant de jur împrejurul intrării, ceea ce m-a făcut să-mi dau drumul la gură.
— Ce javră mi-eşti!
El a ţâţâit dezaprobator.
- Haide, Lulii, ştii doar că nu-mi place să vorbeşti urât.
158
Am azvârlit din picioare, şi am reuşit să-l lovesc în spate de câteva ori. încercam să fac acelaşi lucru şi cu braţele când i-am simţit capul sexului, căutându-şi calea.
— Stai liniştită, Lulu, nu-ţi slujeşte la nimic, serios... Tot ce-o să reuşeşti, dacă mai faci pe proasta, este să iei vreo două labe. (Nu era supărat pe mine, îmi vorbea pe un ton cald, chiar liniştitor, în ciuda ameninţărilor.) Fii cuminte, nu durează decât o clipă, şi nici nu ai de ce... - m-a deschis cu mâna dreaptă, simţeam apăsarea degetului mare, în-tinzând pielea, silind carnea să iasă în afară - şi în plus, tu porţi toată vina, de fapt tu începi totul, stai şi mă priveşti cu ochii ăia lacomi, iei decizii, o nimereşti, te înşeli... în seara asta te descurcai foarte bine, ştii ?, dar spre final ai comis o eroare foarte gravă. N-ar fi trebuit să-mi spui niciodată că nu ai mai făcut asta în viaţa ta. Asta mă depăşeşte, nu pot suporta, nu suport chestia asta. Ştiu că n-ar trebui s-o spun şi cu atât mai puţin s-o gândesc, că nu dă bine, că nu e în ton cu progresul, dar îmi place să fac cu tine ceva în premieră... Adevărul e că nu e nimic pe lume care să-mi placă mai mult...
Mâna lui dreaptă, pe care mi-o imaginam strânsă în jurul pulei, a început să apese pe ceea ce eu, în pofida acţiunii degetelor lui, continuam să percep ca fiind un orificiu fragil şi mititel...
— Eşti o javră, o javră...
Apoi nu am mai putut să vorbesc. Durerea m-a amuţit, m-a orbit, m-a încremenit, m-a paralizat cu totul. Niciodată în viaţa mea nu am mai trăit un chin asemănător. Am scos un zbieret, am zbierat ca un animal la abator, lăsând să-mi scape urlete ascuţite şi puternice, până ce plânsul m-a înecat şi m-a lipsit până şi de consolarea strigătului şi n-am mai putut decât să scot nişte hohote de plâns slabe şi întretăiate care mă umileau şi mai mult, deoarece îmi dezvăluiau slăbiciunea, neputinţa mea în faţa acelei bestii care se zvârcolea peste mine, care îmi gâfâia şi-mi ofta în ceafă,
159
pradă unei plăceri pline de cruzime, insultătoare, folosin-du-se de mine, întocmai aşa cum eu mă folosisem de acea jucărie de plastic alb, mă folosea, obţinea de la mine o plăcere de care nu puteam avea parte.
Deşi n-am crezut că era posibil, durerea s-a intensificat brusc. Asalturile lui au devenit din ce în ce mai violente, se lăsa să cadă peste mine, penetrându-mă cu toată forţa, şi apoi se depărta, iar eu simţeam că jumătate din măruntaiele mele ieşeau odată cu el. A început să mi se învârtă capul, credeam că o să ieşin, nemaiputând suporta tortura aceea nici o clipă în plus, când el a început să geamă. Am ghicit că era pe cale să ejaculeze, dar eu nu puteam simţi nimic. Durerea mă insensibilizase într-atât, încât nu mai eram în stare să percep nimic altceva.
După aceea, a rămas nemişcat, peste mine, încă înăuntrul meu. M-a muşcat de vârful urechii şi mi-a rostit numele. Nu i-am răspuns. Am simţit că mă părăsea, dar că a rămas acolo în mine în acelaşi timp, ca şi cum golul pe care îl deschisese refuza să se închidă. M-a răsucit, mişcându-mă cu blândeţe. Nu l-am ajutat absolut deloc, trupul meu era o masă inertă, nu mă mişcăm, rămâneam în continuare liniştită, cu ochii închişi, nu voiam să-l privesc, nu voiam să mă vadă că-l privesc, nu eram sigură de ce putea să se întâmple dacă-l priveam, dacă vedeam cum îmi ştergea ochii de lacrimi, cum îmi

mângâia faţa cu vârfurile degetelor. S-a aplecat peste mine şi m-a sărutat pe buze. Nu i-am întors sărutul, el însă m-a sărutat încă o dată.

— Te iubesc.

Asta nu mi-o mai spusese până atunci, nici un bărbat nu mi-o spusese niciodată.

Buzele lui mi-au parcurs bărbia, mi-au coborât peste gât, s-au închis în jurul sfârcurilor mele, iar apoi limba lui şi-a continuat mişcarea în jos, mi-a alunecat de-a lungul trupului, a trecut peste buric şi mi-a traversat pântecul. Când nu a mai putut merge mai departe, mâinile lui mi-au

îndoit picioarele de la genunchi şi le-au depărtat, şi atunci am simţit căldura, culoarea unei ruşini necunoscute, o îm-bujorare intimă şi profundă, teribilă şi publică, pentru că niciodată n-aş fi putut s-o păstrez doar pentru mine. Rămâneam mai departe tăcută, nemişcată, cu ochii închişi şi cu braţele întinse de-a lungul trupului, el însă descoperea că, în pofida tuturor celor petrecute, a cruzimii lui, a indignării mele, a durerii care le confirma clipă de clipă, mă udasem.

Degetele lui mi s-au aşezat peste labii şi le-au strivit una de alta. Au slăbit o clipă apăsarea pentru a se apropia din nou, iniţiind o mişcare de cleşte care s-a deplasat încet-în-cet tot mai sus, producând un sunet surd, ca un clipocit. Când a ajuns la capăt, mâna lui mi-a întins labiile pentru a-mi dezgoli complet sexul, lăsând la vedere pielea trandafirie, întinsă, care mă ustura ca o rană închisă doar pe jumătate.

A oblojit-o cu limba, parcurgând-o încet, de sus în jos, şi apoi s-a concentrat asupra micuţului mugure de carne la care se reducea deja tot trupul meu, alunecând pe el, apă-sându-l, mângâindu-l, îi simţeam vârful limbii, dur, fre-cându-se de el, şi carnea mea care se umfla, se umfla într-un ritm scandalos, şi palpita, atunci l-a apucat între buzele sale şi l-a supt, l-a apucat din nou şi l-a sorbit înăuntru, l-a ţinut în gură şi a continuat să-l lingă, şi asta m-a şi silit să mă mişc, să mă arcuiesc, să-mi îndrept trupul nerăbdător către el, oferindu-mă în cele din urmă pentru a nu rata nici o nuanţă a plăcerii. Şi-a introdus două degete în sexul meu şi a început să şi le agite în ritmul mişcărilor mele sub limba lui. Imediat după aceea, şi-a strecurat încă un deget ceva mai jos, de-a lungul canalului pe care el însuşi îl deschisese mai înainte. Nu mai puteam gândi, nu puteam hotărî, simţeam însă, şi amintirea violenţei i-a adăugat o notă irezistibilă plăcerii, descătuşând un final minunat şi cumplit.

Limba lui a fost prezentă tot timpul acolo, fermă, până ce au încetat şi cele din urmă mici zvâcniri ale mele. Degetele lui încă mă penetrau când şi-a sprijinit capul deasupra buricului meu, şi doar atunci am îndrăznit să reflectez, să calculez consecinţele a ceea ce se petrecuse în a doua noapte importantă din viaţa mea. Posibilitatea de a interpreta acea bătălie ca fiind o remiză paşnică m-a reconfortat o clipă. Făcusem meci nul, am vrut să cred, am schimbat între noi plăceri individuale, mi-a dat înapoi ceea ce mai înainte îmi luase cu japca. Era un punct de vedere, poate discutabil, dar era totuşi un punct de vedere.

Presupun că în momentul acela nu mi-am dat seama că eram de-acum în stare să-mi elaborez propriile lecţii teoretice, dar era lucru cert că nu trebuia să mă străduiesc din cale-afară pentru a o convinge pe unica mea elevă, adică pe mine însămi.

— Te iubesc.

Atunci mi-am amintit că-mi mai spusese asta mai înainte, te iubesc, cu acelaşi ton solemn, grav, pe care mă avertizase cândva că iubirea şi sexul nu au nici o legătură între ele, şi m-am întrebat până unde vor fi ajuns, ce semnificaţie vor fi având în realitate cele două faimoase cuvinte, în timp ce el se întindea lângă mine, mă săruta şi se întorcea cu faţa în jos. Nu voiam să-l pierd atât de repede, aşa că m-am urcat cu oarecare dificultate pe trupul său, mi-am aşezat picioarele peste ale lui, i-am acoperit braţele cu ale mele şi mi-am lăsat capul pe curbura spatelui său. El m-a primit cu un mormăit de desfătare.

— Ştii ceva, Pablo ? Te transformi într-un individ periculos. (Am zâmbit în sinea mea.) In ultima vreme, de fiecare dată când te văd, o săptămână nu mai pot să mă aşez pe scaun.

Tot trupul i s-a mişcat sub mine. Era plăcut, încă mai râdea, când m-a chemat pe nume:

— Lulu...

I-am răspuns prin ceva ce trebuia să semene cu un sunet. Eram extrem de absorbită de senzaţiile mele. Nu mai

făcusem asta niciodată, să mă întind peste un bărbat în felul acela, dar mi-a plăcut enorm, pielea lui era rece şi relieful trupului său sub al meu, atât de diferit faţă de cel obişnuit, îmi dădea o senzaţie uluitoare.

- Lulu...

Am înţeles că acum vorbea serios. Nu m-a surprins, chiar mă aşteptam la asta. în ciuda demonstraţiei mele de mai înainte, eram pregătită să fac faţă unei noi despărţiri, era inevitabil, dar cu toate astea mi-am apropiat gura de urechea lui. Nu eram sigură că glasul nu avea să mă trădeze.

-Da?

- Vrei să te măriţi cu mine ?

Când eram mică, m-a învăţat tabinet şi m-a făcut partenera lui în după-amiezile de vară. Câştigasem multe partide împreună, deoarece era cel mai mare trişor pe care l-am cunoscut vreodată. Eram sigură, aproape sigură că-mi vinde gogoşi, dar i-am răspuns că da.

Am găsit loc de parcare imediat, un noroc nemaipomenit în serile de vineri. Pe când încuiam portiera maşinii, unul dintre ei a dat peste mine.

— Pardon.

Tonul vocii sale, dulce şi afectat, mi s-a părut atât de lipsit de echivoc, încât m-am apucat să-i studiez în timp ce coborau panta.

Erau doi. Cel care îşi ceruse scuze avea părul castaniu, foarte scurt, ras deasupra urechilor. Un breton lung şi lins, vopsit blond, îi acoperea jumătate din faţă. Celălalt, căruia nu-i puteam vedea chipul, era brunet, îşi strânsese părul ondulat într-o codiţă la ceafă. Mergeau împreună pe mijlocul străzii pietruite. Cel mic îşi dădea cu mâna bretonul de pe ochi la fiecare pas. Purta o scurtă imprimată, care făcea ape, şi nişte pantaloni închişi la culoare foarte mulaţi. Prietenul său, care mi s-a părut foarte interesant, cel puţin din spate, era atât de oacheş de parcă tocmai se întorsese de la plajă. Un fular portocaliu, legat în jurul taliei, dădea o notă stridentă îmbrăcăminţii lui sobre: un maiou negru, decoltat, nişte pantaloni foarte largi, tot negri, şi o jachetă de piele de aceeaşi culoare.

I-am urmărit de la distanţă. Aveam timp berechet.

La două străzi mai încolo, un tip sprijinit de o maşină, sub un felinar, i-a salutat ridicând mâna. Ăsta era îmbrăcat în alb, totul era alb, de la pantofii sport până la bandana din păr. Era foarte chipeş şi atât de tânăr, încât avea încă aerul fragil al adolescenţilor.

M-am oprit în faţa unei vitrine şi i-am privit reflectaţi în geam. Cel scund a ajuns primul şi a depus un sărut uşor pe buzele tânărului. El s-a ridicat şi s-a îndreptat spre cel îmbrăcat în negru, care stătea cu braţele încrucişate în mijlocul trotuarului. S-a atârnat de gâtul lui şi l-a sărutat pe gură. Am putut vedea cum li se atingeau limbile în timp ce se îmbrăţişau cu o patimă care părea sinceră. Apoi au pornit mai departe pe stradă, toţi trei, cel cu breton singur, mai la o parte, ceilalţi doi ţinându-se pe după mijloc, brunetul mângâindu-l pe fund pe cel îmbrăcat în alb şi lovindu-l uşor cu palma din când în când. Eu îi urmăream fără un scop anume, bucuroasă că-i întâlnisem. După ce o lăsasem pe Chelo să mi-l ceară insistent vreo două săptămâni, nu mai avusesem încotro şi îi înapoiasem filmul pe care-l luasem de la ea, şi acum, deodată, mă trezeam faţă-n faţă cu o versiune în carne şi oase doar pentru mine. Asta înseamnă să ai baftă.
Au cotit-o pe o străduţă. Am pândit de la colţul străzii şi i-am văzut intrând într-un bar pe care-l frecventasem şi eu destul de des în timpul facultăţii. Mi-a făcut plăcere, nu-mi închipuiam acel cuib de comunişti transformat într-un local gay, şi de fapt, trecând prin faţa uşii, nu i-am văzut, în schimb, la bar am întâlnit câteva ţipe ca la vreo patruzeci de ani cu înfăţişare de funcţionare dezgheţate, cărora pe vremuri li s-ar fi spus celibatare moderne, şi un cuplu tânăr, băiat şi fată, care cochetau fără ostentaţie. Asta m-a făcut să intru să dau un telefon. Am aruncat un ochi în local şi i-am văzut în picioare, într-un colţ, dar acolo era amestecătură, lume de tot soiul, aşa că am hotărât să rămân. Am luat loc la bar şi am comandat ceva de băut.
— Da ? se auzi glasul lui frate-meu la celălalt capăt al firului.
— Marcelo ? Auzi, eu sunt, uite, îmi pare tare rău, dar n-am să pot veni la cină - am încercat să vorbesc cu gura încleiată -, am stat toată după-amiaza şi am băut cu o prietenă

proaspăt despărţită şi mă simt destul de rău, ştii ? Aş prefera să mă duc acasă şi să mă culc, spune-i lui Mercedes că-mi pare tare rău şi că săptămâna viitoare...
- Răţusco, te simţi bine ?
Părea îngrijorat. Ştiam că are să mă întrebe.
— Sigur că da, sunt beată, dar în regulă.
De când îl părăsisem pe Pablo, Marcelo părea obsedat de starea mea sufletească.
- Sigur? întrebă el îngrijorat.
— Sigur, Marcelo, sunt bine, am cam întrecut măsura cu băutul, atâta tot.
- Vrei să vin să te iau ?
— Hai, omule, am deja treizeci de ani, pot să mă întorc şi singură acasă, cred, ce naiba...
- E adevărat, uit mereu, iartă-mă. (Nu încetase niciodată să mă trateze ca pe o fetiţă, în asta semăna cu Pablo, pe mine mă cam deranja, deşi l-am adorat întotdeauna pe fratele meu.) Sună-mă mâine, bine?
- Bine.
în timp ce începeam să beau din pahar, mă întrebam pentru ce intrasem acolo, pentru ce renunţasem să merg la cină la Marcelo acasă, ce aşteptam de la toată povestea aia ? Imediat mi-am răspuns că nu aşteptam nimic. Intrasem acolo pentru a-i privi, şi asta am şi făcut.
Stăteau încă în picioare, la celălalt capăt al barului. De la postul meu de observaţie, pe jumătate ascuns de cabina telefonică, în capătul barului, puteam să-i observ în voie fără să mă vadă. Tinerelul şi cel în negru erau îndrăgostiţi, eram aproape sigură de asta. Formau un cuplu foarte reuşit. Aproape de aceeaşi statură, amândoi de peste un metru optzeci, aveau în comun o anumită înfăţişare sănătoasă şi relaxată. Brunetul avea un corp magnific, atletic, cu

umeri enormi, tors masiv, picioare şi braţe lungi şi puternice, nici un dram de grăsime, muşchii exact cât trebuia. Şi-i lucrează conştiincios, m-am gândit, aşa cum fac şi copiii mei
166
californieni. Avea faţa prelungă şi ascuţită, ochii întunecaţi, foarte mari, nu era urât, bineînţeles, dar în ansamblu chipul său părea prea dur, nu se prea potrivea cu codiţa şi nici cu condiţia de homosexual. Ce mai încolo şi-ncoa-ce, avea faţă de macho mediteraneean, din aceia care o aţâţă pe femeie cu cureaua, şi asta nu se va putea rezolva prin nici o şcoală.
Iubitul lui era adorabil şi mult mai ambiguu. Foarte suplu, trupul său era uşor molatic, evocând farmecul efebilor clasici, cu toate că era cam prea înalt, prea legat, într-un cuvânt, prea masculin pentru a fi asociat cu modelul tradiţional. Asta era ce-mi plăcea cel mai mult la el, nu suport efebii cu înfăţişare de copii, efeminaţi, nu-mi spun nimic. Avea un cur perfect, tare şi rotund, liniile lui se desenau cu precizie sub ţesătura uşoară a pantalonului umflat, identic cu cel al partenerului. Ovalul chipului său era şi el desăvârşit. Avea pometţii ieşiţi în afară, genele lungi şi întoarse peste doi ochi căprui, migdalaţi, exprimând blândeţe, buzele, bineînţeles, subţiri şi pline de cruzime, nasul mic, gâtul subţire, interminabil, cu siguranţă că-i înnebuneşte, m-am gândit.
Vorbeau între ei, privindu-se, la început îşi zâmbeau complice, apoi însă conversaţia a luat alt curs. Cel cu bretonul vopsit, care nu-mi plăcea defel, prea semăna cu poponarii înveteraţi în pofida absenţei unor semne convenţionale, s-a aşezat la mijloc. Tinerelul a adoptat atunci o atitudine foarte binevoitoare. Ii mângâia braţele prietenului său, îi pipăia muşchii, îşi rezema capul pe umărul său, îl săruta pe gât, părea să-i spună că-l iubeşte, îl iubea fără nici o îndoială, dar brunetul o făcea pe durul. Gesturile lui erau distante, apoi chiar bruşte. Adolescentul era gata de orice pentru a-i câştiga dragostea, îi cerea iertare cu chipul, cu mâinile, prin toate gesturile sale, era însă zadarnic, a venit un moment în care a fost respins, atletul i-a dat un brânci, cel cu breton a făcut un gest de bucurie, era mulţumit, dar i-a venit şi lui
167
rândul, brunetul a ţipat la el şi l-a zgâlţâit fără menajamente. Părea că se săturase de amândoi. Tinerelul s-a întors cu spatele la el, s-a rezemat de o etajeră şi şi-a ascuns faţa în mâini, într-un gest de disperare. Asta l-a mai îmbunat pe partenerul său, care în cele din urmă s-a apropiat şi l-a îmbrăţişat, mângâindu-i părul, blond natural. Tinerelul s-a lăsat rugat un timp, dar în cele din urmă când s-a întors cu faţa, cei doi s-au sărutat cu atâta patimă de parcă ar fi fost la prima întâlnire, şi după câteva clipe, se purtau ca şi cum nu se întâmplase nimic. Mă distram grozav, şi am mai cerut un pahar fără să-i scap din ochi. Atunci am auzit o observaţie ciudată:
- Homosexualii pur şi simplu sunt persoane umane ca oricare.
M-am întors foarte surprinsă, nu atât datorită sintaxei ciudate a frazei, cât datorită misterioasei identităţi a interlocutorului meu. în spatele barului, un tinerel aducând la înfăţişare cu cel cu breton îmi arunca o privire furioasă.
- Fără îndoială, i-am răspuns, în timp ce mă întorceam către el.
- Păi atunci nu ştiu de ce te tot uiţi după Jimmy. El era foarte urât, sărmanul.
- Nu ştiu cine e Jimmy.
— Serios ?
Atunci a început să mă privească altfel, ca şi cum răspunsul meu l-ar fi descumpănit. — Serios, am confirmat eu.
- E ăla în negru, dar nu pricep, dacă nu-l cunoşti... de ce te uiţi atâta la el ?
— Fiindcă îmi place.
- Ce-ţi place ? a izbucnit el în râs. Păi să-ţi fie clar, femeie, este gay de când se ştie, blonduţul de colo e tipul lui.

- De asta mi-am dat deja seama. L-am privit serioasă şi am făcut o pauză: Sunt femeie, dar nu sunt tâmpită, e
168
limpede ? Nu i-am lăsat timp să-mi dea dreptate: Si în plus, îmi place pentru că e gay, doar pentru asta, pricepi ? -Nu. Nedumerirea lui m-a făcut să zâmbesc.
— Păi... Chestia e că n-am cum să-ţi explic altfel, îmi plac homosexualii, mă excită grozav.
— Sexual... vrei să spui ?
— Da. (A rămas încremenit, cu paharul în mână, ca trăsnit de vorbele mele.) Nu cred că e ceva aşa de neobişnuit, bărbaţilor, vreau să spun bărbaţilor heterosexuali, le plac lesbienele, lesbienele drăguţe cel puţin, şi tuturor li se pare ceva firesc.
— Zău că e prima oară în viaţa mea când aud asta...
- Poate ai trăit prea puţin. Deşi nu aveam date în privinţa asta, refuzam să cred că dorinţa mea era inedită: Dorinţe inedite nu există.
— E prima oară... a repetat buimăcit, clătinând din cap, în timp ce-mi umplea paharul.
M-a lăsat singură şi a rămas un timp dus pe gânduri, rezemat de perete, dar după vreo două minute a revenit asupra temei.
- lartă-mă, dar... Nu ştiu dacă te-am înţeles bine. Vrei să spui că ţi-ar plăcea să te culci cu ei... chiar dacă nu ţi-ar face nimic, adică, să stai şi să te uiţi la ei, de pildă ?
Faţa lui nu-şi recăpătase expresia normală, mă privea ca pe o lighioană ciudată, încă înspăimântat.
— Da, i-am răspuns, mi-ar plăcea enorm.
— Vrei să vorbesc cu ei ?
L-am studiat pe furiş. Părea serviabil, dar fără scopuri mercantile, cel puţin în momentul acela.
— Te rog, i-am răspuns, şi doar atunci mi-am dat seama de încurcătura în care tocmai mă vârâsem de una singură.
A dispărut pe o uşă deschisă din spatele barului. L-am văzut din nou după câteva secunde, vorbind cu Jimmy şi cu iubitul acestuia, sau ce i-o fi fost el. Le povestea scena
169
de parcă era un banc şi râdea în hohote tot timpul. Blonduţul a găsit şi el că avea haz. Jimmy nu. Era singurul care se uita la mine. I-am înfruntat privirea întrebându-mă ce aveam să fac dacă îmi cereau bani. Era ruşinos să plăteşti ca să te culci cu un bărbat, mult mai ruşinos decât să primeşti bani, desigur, dar, pe de altă parte, ei nu erau bărbaţi, adică nu puteau fi socotiţi ca atare. Au deliberat un timp, mijlocitorul rămânând deoparte. Apoi Jimmy l-a chemat pe individul cu breton şi acesta s-a alăturat discuţiei, privind la mine tot timpul cu ochii cât cepele. Le-a luat mult timp până să se pună de acord. Apoi, blondul a schimbat câteva cuvinte cu barmanul si s-au îndreptat amândoi spre mine. Iubitul lui Jimmy s-a apropiat si m-a sărutat pe obraji.
- Salut, mă cheamă Pablo.
- A! Eşti dat în mă-ta...
— De ce spui asta ?
Observaţia mea, prea puţin amabilă, desigur, îl jignise.
- Fără nici un motiv, e un tic, serios... n-are importanţă. Nu i s-a clintit nici un muşchi al feţei, aşa că i-am spus: Să vezi, vorba e că pe bărbatu-meu îl cheamă tot Pablo, şi tocmai l-am părăsit...
— Aha, mi-a zâmbit. Ca să vezi, ce coincidenţă! -Da...
Nu mai ştiam ce să spun.

— Poţi să te ridici în picioare ? m-a întrebat. Prietenul meu vrea să te vadă.
La asta chiar că nu mă aşteptam, dar m-am ridicat şi am făcut o întoarcere completă, răsucindu-mă pe călcâie. Apoi m-am aşezat Ia loc şi am privit spre Jimmy. Şi iubitul lui îl privea. El şi-a ridicat o mână cu degetul mare îndreptat în sus. Tipul cu breton stătea în continuare lângă el.
— Bun, a spus blondul privindu-mă. Lovele ai ?
— S-ar putea să am...
170
Cred că niciodată în viaţă nu am rostit o frază cu mai puţină convingere.
— Treizeci de miare pentru fiecare.
— I-auzi! Şi mai ce ?
Eram conştientă de lipsa mea de experienţă şi puteam să-mi dau seama că aveau să profite de ocazie pentru a mă jefui, dar nici în halul ăsta:
— Douăzeci, şi să vă văd la treabă.
— Douăzeci si cinci...
— Douăzeci, i-am spus privindu-l, dar nu i-am putut citi nimic pe chip. Douăzeci de miare. E ultima mea ofertă. La urma urmei, doar o să privesc...
- De acord, a acceptat de îndată.
Părea atât de mulţumit încât m-am felicitat singură, bravo, Lulu, iar ne-am lăsat fraierite.
— Câte douăzeci pentru fiecare, a repetat, şi am fost deja sigură că ar fi acceptat cincisprezece, chiar douăsprezece.
— Patruzeci... am repetat de vreo două-trei ori cu un aer gânditor, ca şi cum aş fi fost în stare să evaluez cifra.
Mi se părea foarte scump, un purcoi de bani, dar îmi puteam permite capriciul ăsta, nu foarte des, desigur, dar, mă rog, o dată în viaţă... In realitate, habar nu aveam nici măcar cât costa o curvă, şi ăştia trebuiau să fie mai scumpi, sau poate că nu, dar clienta fiind o femeie erau mai scumpi, sau nu erau, cum puteam să aflu ? Pablo cu siguranţă ar fi ştiut ce să facă, dar nici măcar n-a vrut să-mi spună cât îi dăduse lui Ely în noaptea aia. Ely era un travestit, dar ăştia nici măcar nu păreau profesionişti, mă vârâsem într-o încurcătură.
— Nu. Şaizeci.
Surprinzătoarea afirmaţie a blondului a pus brusc capăt elucubraţiilor mele.
— Cum adică şaizeci ? l-am privit eu plină de indignare. Am rămas la douăzeci pentru fiecare. Douăzeci si cu douăzeci fac patruzeci.
- Păi suntem trei.
171
— Şi cine e al treilea ?
— Mărio, cel care e cu Jimmy...
- Cel cu breton ? (A dat afirmativ din cap.) Nici pomeneală, ăla nici nu intră în discuţie, nu-mi place deloc.
— Chestia e... - mă privea rugător, ca şi cum ar fi fost prins în cursă ori ar fi fost pe cale să se nenorocească - chestia e că, dacă nu vine el, Jimmy n-o să accepte.
— De ce ?
- Mă rog, de fapt... - începea să roşească - Mărio e tipul lui.
— Dar Jimmy nu e cu tine ?
- Ba da... a încuviinţat, dar e şi cu Mărio.
- Sunteţi un trio ?
Era o posibilitate, dar el a negat din cap în mare grabă. Brusc am înţeles, discuţia de mai înainte mi-a oferit cheia.
— Sunteţi două perechi cu un membru interşanjabil, şi nici că se putea zice mai bine... (L-am privit cu atenţie, doar ca să mă conving că de aproape era

şi mai frumos.) Dar nu înţeleg ... nu înţeleg de ce eşti atât de tâmpit. Tu n-ai de ce să împărţi un tip, sub nici o formă, trebuie să fie cu sutele cei care abia aşteaptă...
— Asta nu e treaba ta.
- E adevărat, am recunoscut eu. Bun, pe cel cu bretonul nu-l vreau, dacă ţine să vină şi el, să vină, dar eu am să vă dau patruzeci de mii, nici una în plus, pe urmă, vă înţelegeţi voi, eu nu vreau să ştiu nimic.
M-a privit un moment, în tăcere. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi s-a dus să informeze comitetul, cu capul plecat. Ceilalţi doi au discutat cu el, trebuie că învoiala nu li se părea prea grozavă, blonduţul ridica din umeri, în cele din urmă s-au pus de acord şi el s-a întors.
— Bun, de acord, dar le-am spus că dai patruzeci şi cinci, câte cincisprezece de fiecare. M-a privit parcă cerându-şi scuze. Nu puteam altfel, pe bune... Ai să-mi dai după aceea mie banii, eu îmi opresc doar zece, şi asta este.
172
— Eşti un fraier, băiete!
Eram într-adevăr indignată, mi se părea că partea acelui băiat erau bani aruncaţi aiurea.
A încremenit, fără să mai spună nimic. Eu însă mai aveam de verificat unele lucruri.
— Unde o s-o facem ?
- La tine... m-a privit el surprins. Sau nu ?
A trebuit să mă gândesc un moment. Ines stătea la sfârşit de săptămână cu Pablo, aşa că asta nu era o problemă, dar nu eram foarte sigură că voiam să-i duc acasă. Bineînţeles că dacă am fi mers la un hotel onorabil m-ar fi costat mai mult, ar fi trebuit să plătesc eu, şi cu cele patruzeci de mii cât urma să mă coste gluma era deja cam mult. Nici nu puteam să-i las pe ei să hotărască, mă puteam duce într-un hogeac mizer. Aşa că, până la urmă, m-am gândit că era mai bine să mergem la mine acasă.
— Hai, i-am spus. Nu aveţi maşină, nu-i aşa ?
- Nu, dar Jimmy are motocicletă. Poate să meargă să şi-o ia. Eu am să merg cu tine, dacă nu te deranjează, dar să nu mă mai insulţi, te rog.
I-am notat adresa pe un şerveţel şi a dus-o prietenului său. L-a sărutat îndelung la despărţire pe gură. Mi-au făcut greaţă, Jimmy mi-a făcut greaţă, deodată.
Eram pe punctul de a a mă răzgândi şi de a da bir cu fugiţii, când blondului s-a întors si m-a luat de braţ. Am ieşit în stradă şi ne-am îndreptat spre maşina mea fără să scoatem o vorbă. Dar tăcerea era apăsătoare, aşa că am abordat o temă de conversaţie comună, farmecul Madridului vechi, sau cam aşa ceva, şi el s-a însufleţit. Am flecărit tot drumul şi mi-a povestit viaţa lui, aşa cum fac toţi.
— Sunt un tip foarte ciudat, să ştii, mi s-a destăinuit. Nu o iubesc pe a bătrână, de pildă.
— Nici eu nu o iubesc pe mama, i-am răspuns. Aşa că, vezi, deja avem ceva în comun.
173
Mi-a spus că are douăzeci şi patru de ani, dar nu l-am crezut, probabil nu împlinise nici douăzeci. Era foarte îndrăgostit de Jimmy, era primul lui bărbat, mi-a spus întreaga poveste şi relatarea lui mi-a confirmat impresia că iubitul lui nu era decât un peşte nenorocit.
- Uneori aş da orice ca să-mi placă femeile, pe bune, orice.
Era doar un copil, un copil neajutorat şi încântător. De aceea am oprit la o bancă având intrarea luminată şi am scos treizeci de mii de pesetas din bancomat. Voiam să-mi rămână zece pentru cumpărăturile de a doua zi, iar în casă mai aveam douăzeci şi cinci de mii.

Crâmpeie, frânturi, detalii nebănuit de vii.
El era favoritul, eram sigură, în ciuda umilinţelor neîncetate.
La început nu l-au lăsat să intervină. Aşezat lângă mine, a fost nevoit să vadă totul. Jimmy l-a încălzit pe Mário timp îndelungat. Buzele lui îi şopteau vorbe dulci, pline de dragoste şi de dorinţă, braţele lui l-au înconjurat cu blândeţe, apoi îmbrăţişarea a devenit mai puternică, în cele din urmă l-a întors, l-a obligat să facă doi paşi şi apoi s-au plasat în faţa noastră. A apăsat cu o mână sexul prietenului său, care şi-a depărtat picioarele, iar cealaltă mână a alunecat peste curul acestuia, si amândoi au început să se mişte, să-şi frece carnea prin ţesătura hainelor, vârfurile degetelor se strecurau între coapse şi se întorceau la punctul de pornire, palmele se agitau peste pantalonul închis la culoare ca şi cum ar fi vrut să-l lustruiască, tot mai iute, iar sexul creştea, se întărea, vizibil prin ţesătura acum întinsă, stând să plesnească sub presiunea cărnii care o împungea, coapsele îi tremurau, limba îi ieşea printre dinţi, chipul i se transforma, s-a deformat până ce a căpătat o expresie animalică, faţa unui arierat mintal care grohăie si gâfâie, incapabil să vorbească, să-şi ţină ochii deschişi, să-şi ţină capul sus.
174
Sunt ca nişte animale, m-am gândit, ca nişte animale, fiare mici şi frumoase cufundate cu totul în mocirla unei plăceri imediate, absolute, suficientă sieşi.
In doar câteva secunde a înlăturat orice obstacol, a luat în mână sexul amantului său, şi-a vârât arătătorul celeilalte mâini între fesele lui, l-a lăsat să alunece fără grabă în jos şi l-a penetrat cu el în timp ce începea să-l masturbeze, pri-vindu-mă în ochi.
Mário s-a aplecat fără să vrea, eu mi-am coborât pleoapele o clipă şi m-am uitat la Pablito, el îi privea cu ochii înroşiţi, muşcându-şi buza de jos, deja învineţită, era favoritul, fără îndoială, însă nu-şi dădea seama, era prea tânăr ca să înţeleagă, mi-ar fi plăcut să-i vorbesc, să-i explic, bărbaţii mai în vârstă uneori îşi arată mai ciudat iubirea, ştiu cum te simţi, şi eu am trecut prin asta, dar compasiunea nu a reuşit nici măcar o clipă să alunge dorinţa, aşa că m-am mărginit să-i întind mâna, el mi-a strâns-o fără să mă privească, Jimmy s-a prins de toată mişcarea, l-a chemat, m-a privit sfidător, i-am întors privirea, eram de acord, nu aveam să mă mai amestec în complicata sa viaţă sentimentală, el avea să dea ordinele, eu aveam doar să privesc, şi atunci a iniţiat previzibila ceremonie a înjosirii lui Pablito, simplă marionetă, obiect printre alte obiecte, îmi amintesc crâmpeie, frânturi, detalii nebănuit de vii, ceilalţi se priveau în ochi, se mângâiau cu degete înfiorate de dorinţă, în timp ce el îi satisfăcea în acelaşi timp, cu buzele subţiri şi crude schimonosite într-un rictus grotesc, până ce un picior îl respingea, aruncându-l cât colo, cădea la picioarele mele, se tân-guia, aştepta să fie dorit din nou, şi din nou se supunea, le oferea iarăşi plăcere în schimbul unor lovituri si a unor insulte, Jimmy îl ameninţa în timp ce desfăcea cu mâinile fesele lui Mário, cocoţat în patru labe pe canapea, el îşi apropia capul, scotea limba şi o introducea fără să crâcnească în trupul detestat, lingându-l pe rivalul său, care scâncea ca un bebeluş nemulţumit, mâinile lui Jimmy nu-l slăbeau deloc,
175
dar asta nu-l împiedica să-şi schimbe poziţia, se încovoia ca să poată ajunge cu gura la sexul întărit, vânăt şi rigid, ofta ca să fie auzit şi apoi îl sugea, încet, îndelung, cu zgomot, pentru ca Pablito, care nu-l putea vedea, să-l audă şi să afle, să afle de ce al treilea murea de plăcere, era înnebunit de plăcere, după aceea, în încheiere, umilinţa supremă, când eu deja nu mă mai puteam ţine, hotărâsem să n-o fac până ce ei nu vor fi plecat, mi se părea nedemn să mă zvârcolesc acolo, în faţa lor, atât de singură şi atât de diferită

de ei, ar fi fost comic, trist, însă nu mai puteam, îmi frecam sfârcurile cu degetele, îmi mângâiam coapsele, încă îmbrăcată, şi observam că tot trupul mi se întărise, era încordat, atunci Jimmy m-a întrebat dacă nu aveam de gând să mă dezbrac, glasul lui părea să mă invite şi am acceptat fără să mă mai gândesc, m-am dezbrăcat şi l-am auzit - ia te uită, ăsta de aici e o ţipă, şi una destul de bună pe deasupra -, Pablito se uita la mine, era neliniştit, Mărio râdea în hohote - nu-ţi place ? -, Pablito nu a răspuns, eu mă simţeam foarte perversă, deoarece era un peşte nenorocit, un derbedeu de mahala de cea mai joasă speţă, dar în clipa aia i-aş fi lins tălpile pantofilor dacă mi-ar fi cerut-o, cu siguranţă, şi m-am apropiat de el, m-am întins pe masă, o masă joasă, cu faţa în sus, urmându-i indicaţiile, el vorbea în continuare — tu nu te-ai regulat niciodată cu o ţipă, aşa e? -, Pablito l-a contrazis, a spus că ba da, că bineînţeles că o făcuse, însă minţea, până şi eu mi-am dat seama - a sosit timpul, eşti destul de măricel ca să încerci -, Mărio se îneca de râs - nu te teme, am să te ajut —, m-am ridicat sprijmmdu-mă în coate ca să-i privesc, Pablito plângea, îl ruga şi-l implora, nu voia s-o facă, Jimmy îl ţinea strâns, zâmbind sinistru, eu mă întrebam cum de credea că-l poate obliga să mă reguleze cu sexul ăla bleg şi amărât care-i atârna între coapse - aşază-te în genunchi pe masă -, el s-a apropiat de mine şi s-a executat, cu umerii încovoiaţi, cu braţele căzute, cu capul plecat, plângea şi se uita la mine, şi eu nu mai simţeam de-acum nici o

compasiune pentru el, gata, acum era doar un animal, un câine bătut, chinuit, nespus de dorit - şi acum am să-ţi rup curul, iubirea vieţii mele -, s-a apropiat de el pe la spate, îi mângâia pieptul, îl ciupea de sfârcuri - acum o să ţi-o bag în cur şi o să-ţi placă -, mâinile lui au apucat sexul lui Pa-blito, şi au început să-l mângâie şi să-l maseze cu gesturi experte, dar acesta refuza să crească, Jimmy avea un glas pe potriva trupului său, un glas magnific de bărbat - are să ţi se scoale, ştii doar, nu vei avea încotro, când am să ţi-o înfig are să ţi se scoale sigur, şi atunci tot ce vei avea de făcut e să i-o bagi fetei ăsteia în pizdă, în găuricea asta de aici, hai, s-ar putea să-ţi şi placă -, Mărio a început să râdă iar, Pablito a închis ochii, nu mai plângea, cu toate că suferea în continuare, dar asta nu l-a împiedicat să aibă un început de erecţie, Jimmy s-a aplecat peste el şi i-a spus ceva la ureche, nu am putut să-i aud cuvintele, dar le-am observat efectele, o erecţie fulminantă, apoi l-a împins înainte, l-a obligat să rămână în patru labe deasupra mea şi l-a penetrat, smul-gându-i un răcnet neomenesc, mâna lui nu a abandonat sexul prietenului său, l-a masturbat în timp ce-l sfredelea, până ce a decis că era de ajuns - tu ridică-ţi curul -, mi-am băgat pumnii sub şale şi m-am săltat cât am putut, picioarele îmi tremurau, sexul îmi tremura, el însuşi l-a ghidat pe iubitul său, şi mâna lui a fost cea care i-a ţinut puia lui Pablito în timp ce intra în mine, şi atunci, aproape în acelaşi timp am simţit că mă apăsa ceva pe cap, mi-am ridicat privirea si am înţeles că erau coapsele lui Mărio, se apropiase de masă pe partea cealaltă şi acum îşi mângâia sexul chiar sub nasul lui Pablito, acesta l-a privit o clipă şi apoi, cu un soi de suspin de resemnare, l-a luat în gură, şi am ţi-nut-o aşa o vreme, el îndopat, strivit, folosit până la ultimul orificiu, satisfăcându-ne pe toţi trei, transmiţându-mi cu forţa, împotriva voinţei sale, impulsurile pe care le primea de la iubitul lui, şi conştiinţa că el nu se bucura de mine nu diminua deloc plăcerea pe care mi-o oferea, ba dimpotrivă,

eram satisfăcută, mi se împlineau toate aşteptările, erau ca nişte animale, minunaţi, brutali, sinceri, violenţi, sclavi ai cărnii nerăbdătoare, capricioşi ca nişte copii care-şi fac toate poftele, şi acum nici eu nu mă mai stăpâneam, ieşinam de plăcere sub Pablito, în timp ce vedeam cum îşi duce treaba la bun sfârşit, puia lui Mărio intrând şi ieşind din gura lui, şi apoi cutremurul final, eu am dat tonul, nu mai puteam, am avut un orgasm violent, m-a acompaniat un cor

de gemete si totul a început să se cutremure în jurul meu, totul se mişca, o picătură de spermă mi-a alunecat pe obraz exact în clipa când Pablito reuşea să încheie cu bine iniţierea aceasta târzie şi forţată, descărcându-se în cele din urmă înăuntrul meu.
Mâine am să mă gândesc la toate astea.
Muşcam dintr-o prăjiturică simplă, pentru că nu-mi mai rămăsese nici una cu nucă şi alune, când am auzit soneria de la intrare.
Mâine am să mă gândesc la toate astea, la oribilul val de mâzgă care m-a înghiţit, la senzaţia de frig şi de ruşine care m-a năpădit la sfârşit, când m-au lăsat singură, goală, întinsă pe masă şi nu mă mai puteam gândi decât la faptul că trebuia să le plătesc, mă simţeam atât de groaznic, atât de părăsită, ei vorbeau, nu însemnau nimic pentru mine, nu îi cunoşteam şi nici ei nu mă cunoşteau, dar trebuia să îi plătesc, şi am făcut-o. Apoi m-am despărţit de ei cu vorbe stângace, l-am lăsat pe Pablito să numere bancnotele şi m-am închis în baie gândindu-mă că totuşi avusesem noroc, ar fi putut să mă jefuiască, cine ştie, când am auzit zgomotul uşii închizându-se am ieşit ca să verific dacă plecaseră în sfârşit şi m-am aşezat sub jetul de apă fierbinte, aburind, pentru a înlătura complet picăturile de apă călduţă care ar fi putut să-mi rămână pe piele, mâine am să mă gândesc la toate astea, îmi repetam, mâine, în timp ce mă duceam să deschid uşa. De cealaltă parte, sprijinit de tocul uşii, Pablito plângea, cu faţa ascunsă în mâini.

După câteva clipe de tăcere, întrerupte doar de hohotele de plâns care îi zguduiau pieptul, am încercat să spun ceva. Nu am găsit nimic mai bun decât o tâmpenie, dar i-am dat drumul, oricum. - Ţi-ai oprit ceva ?
Şi-a luat mâna din dreptul feţei, s-a uitat la mine şi a clătinat din cap. Părea că se linişteşte, dar a izbucnit în plâns din nou, şi plânsul lui a crescut, s-a amplificat, s-a înălţat dobândind un volum tunător. Atunci l-am obligat să intre. Dacă mai continua aşa, ar fi trezit toţi vecinii.
I-am petrecut un braţ pe după umeri, eram impresionată, nu mai văzusem niciodată pe nimeni plângând în halul ăla, niciodată nu mai simţisem o asemenea neputinţă, e nefericit, foarte nefericit, m-am gândit, şi de aceea l-am luat pe după umeri, dar el s-a agăţat de gâtul meu şi s-a lăsat cu toată greutatea pe mine. Continua să plângă, era mult mai greu ca mine, nu-l puteam potoli şi mi-am dat seama că urma să cădem. Nu m-a lăsat inima să-i spun să-mi dea drumul, aşa că m-am tras spre canapea repede, şi cel puţin am căzut pe ea.
I-am mângâiat părul, strâns încă într-o codiţă, vreo douăzeci de minute, până când a fost din nou în stare să vorbească.
— Pot să rămân să dorm aici ? (Cererea lui m-a surprins aproape mai mult decât criza de plâns.) Nu am unde să mă duc...
— Sigur că poţi să rămâi să dormi, deşi nu înţeleg, i-am răspuns privindu-l îndelung, am căutat răni, semne, înţepături, ceva ce mi-ar fi putut scăpa mai înainte, dar nu am descoperit nimic nou, nimic de natură să-mi explice starea sa, părea să nu fie un fleac. Nu ai casă ?
— Ba da, locuiesc cu Jimmy, dar am avut o discuţie... mi-a spus că nu mai are de gând să-mi suporte crizele de gelozie, că sunt o isterică... o să doarmă cu Mărio... astăzi ... după ce m-a obligat să fac... acum nici măcar nu mă

mai lasă să dorm cu el... - abia înţelegeam ce spune, în-găima nişte vorbe dezlânate, distorsionate de plâns - şi nu pot să mă duc acolo, aş muri... dacă aş sta acasă aş muri, n-as suporta, şi pe deasupra mi-a luat toţi banii, ai tăi, desigur, auzi... - şi-a ridicat ochii la mine şi s-a străduit să vorbească mai limpede - îţi mulţumesc mult oricum pentru cei cinci mii în plus, mi i-a luat şi pe ăia, şi încă trei mii pe care-i aveam de dinainte, am rămas fără nici un

bănuţ, te rog, lasă-mă să stau aici.
— O adevărată comoară iubitul ăsta al tău, băiete... (Nu cred că remarca i-a picat bine, dar m-am simţit obligată să o fac.) Poţi să rămâi, bineînţeles.
A dat din cap spre a-mi mulţumi, şi a continuat să plângă până când i-au secat lacrimile. Când mi s-a părut destul de liniştit pentru a emite sunete articulate, l-am întrebat unde prefera să doarmă.
— Poţi să te culci cu mine într-un pat mare ori să dormi în camera fiicei mele, care nu e acasă, cum vrei...
— Ai un copil ? întrebă el foarte surprins.
- Da, am o fetiţă de patru ani şi jumătate, Ines. A părut şi mai uimit.
— Te surprinde ?
— Da, nu m-am gândit niciodată că ai putea fi mamă, nu s-ar zice...
— Mulţumesc frumos, mă bucur când mi se spune asta.
— De ce ? zâmbi el. Nu înţeleg, o persoană, cu copii sau fără, are aceeaşi vârstă.
- Presupun că nu poţi să înţelegi, tu eşti de partea cealaltă, am tranşat eu discuţia. Bun, unde preferi să dormi ?
— Păi, nu ştiu... Presupun că e mai bine să dorm cu tine, să mă vâr în patul unei fetiţe de patru ani, nu ştiu, mi-e cam... şi-a curmat fraza printr-un hohot de râs.
— Foarte bine, atunci hai la culcare... Sunt foarte obosită, si presupun că şi tu eşti, a fost o zi deosebită. Am

încercat să dau zâmbetului meu o nuanţă de complicitate: Premierele sunt întotdeauna epuizante.
A râs iarăşi. Râsul lui îmi pica bine, mă reconforta, pentru că într-un fel mă simţeam foarte apropiată de el. în fond, m-am gândit, amândoi suntem oiţe din aceeaşi turmă, albe, strălucitoare, pufoase, cu o fundiţă la gât, a mea roz şi extrem de comodă, a lui presupun că tot roz, chiar dacă mult mai dureroasă.
Când m-am întors, după ce m-am spălat pe dinţi, l-am găsit ghemuit pe partea mea de pat.
— Te deranjează să te muţi pe partea din dreapta ? l-am întrebat, scoţându-mi halatul de baie şi papucii. Pe partea asta dorm eu.
— Nu-ţi pui nimic pe tine când dormi ?
- Nu, întotdeauna am dormit dezbrăcată. (Nu era chiar aşa, până la douăzeci de ani am dormit îmbrăcată, cu cămăşi cu bretleluţe care-mi ajungeau la o palmă sub genunchi, dar lui Pablo nu-i plăceau cămăşile de noapte, nu-i plăcea altă îmbrăcăminte decât strictul necesar, şi pentru a dormi nu e nevoie de nici un fel de haine, ăsta a fost unul din primele lucruri pe care le-am învăţat.) De ce ? Ţi-e silă de mine ?
— Nu, nu e asta... (Părea chiar un pic înspăimântat.) Doar că niciodată nu am mai dormit cu o femeie.
— Nu-ţi face griji, am încercat eu să-l liniştesc, dar nu m-am putut abţine să nu râd. N-am să te atac pe la spate, îţi promit.
M-am vârât în pat, iar el a mai stat o clipă să mă privească. Apoi m-a sărutat pe buze cu blândeţe şi s-a ghemuit cât a putut mai departe de mine, pentru orice eventualitate.
Când m-am trezit, el era cel care mă ataca pe la spate, îi simţeam braţele, ţinându-mă de mijloc, şi sexul întărit lo-vindu-mă între fese. Tot trupul i se mişca ritmic, izbindu-se de mine, el însă dormea.

I-am luat o mână şi i-am pus-o pe unul din sânii mei. I-a căzut de îndată ce i-am dat drumul, deşi contactul nu a părut să-i domolească însufleţirea. Dar bine am mai ajuns, m-am gândit, mă las posedată si de un travestit. L-am încercat din nou cu acelaşi rezultat şi am râs fără să vreau, amuzată de deznodământul experimentului. Până atunci totul fusese inexorabil ca o lege a fizicii, primul lucru pe care îl face un tip când se trezeşte lipit de spatele unei ţipe este să-şi întindă o mână ca să-i cuprindă sânii, nu existase nici o excepţie până atunci, dar ăsta refuza, era nostim. Când eram pe punctul să-i vâr o mână între coapsele mele ca să văd dacă i se blegea sau îi rămânea scuiată, s-a auzit soneria de la intrare.
Brusc mi-am dat iearna că o mai auzisem şi înainte, probabil că de aceea mă si trezisem, era a doua oară că suna. M-am uitat la ceas, era douăsprezece fără un sfert, mi-am pus repede halatul şi m-am gândit că putea fi Marcelo. Ştiam că telefonul meu de scuză nu îl convinsese, dar realitatea era că soneria, o avalanşă asurzitoare de sunete pătrunzătoare, scurte şi repetate, părea s-o indice mai degrabă pe Ines.
Era Ines. Pablo o ţinea în braţe, învelită într-un balon-zaid muiat de ploaie, era si el ud leoarcă, apa îi şiroia pe faţă.
- Salut. (Tonul vocii lui l-ar fi putut face pe cineva să creadă că ne văzuserăm doar cu câteva ore înainte.) Te-am trezit ?
Am dat afirmativ din cap.
— îmi pare rău, dar s-a lăsat brusc frigul, a început să plouă, si am venit să luăm un paltonaş şi o pijama de iarnă pentru Ines...
Aştepta un sărut, dar nu l-a primit.
— Bună, iubirea mea.
Fie-mea s-a aplecat spre mine să mă sărute, şi Pablo i-a scos impermeabilul înainte de a o muta din braţele lui în ale mele. Apoi a intrat în casa mea de parcă era la el acasă.
— Ea este Cristina. (M-a privit o clipă, cu asprime.) Cris-tina, ţi-o prezint pe soţia mea.

Atunci mi-am dat seama că erau trei. Ea, roşcata, nu atât de spălăcită cum mi-o descrisese Chelo, era pe jumătate ascunsă după uşă. A înaintat vreo doi paşi şi ameninţa să continue, dar i-am întins mâna înainte de a reuşi să-şi apropie buzele de faţa mea. Ea mi-a strâns-o, descumpănită. Pablo i-a venit în ajutor.
- Marisa nu suportă săruturile care nu vin din inimă...
- Nu-mi spune Marisa, te rog.
De la o vreme încoace foloseam cu o încăpăţânare odioasă tehnica asta meschină de răzbunare personală, foarte eficientă, desigur. Mi se sfâşia ceva pe dinăuntru de fiecare dată când îl auzeam.
— De ce nu ? E un diminutiv tandru. S-a întors spre iubita lui: Mă rog, ea nu se lasă sărutată de oricine, e foarte specială în privinţa asta, alege întotdeauna, înţelegi ? Nu e prea manierată, e mai mult vina mea decât a ei.
Ines a început să râdă ca o nebună. Avea obiceiul de a izbucni una-două în râs, fără nici un motiv. De data aceea izbucnirea ei s-a dovedit totuşi oportună. Camera de zi păstrase intacte urmele bătăliei nocturne, un jet de spermă uscată desena o fiinţă stranie pe cristalul de pe masă, dar nimeni nu a îndrăznit să facă vreun comentariu.
— Mă duc să fac cafea.
Am dat-o pe Ines jos din braţe. Pablo s-a aşezat pe canapea, roşcata s-a lăsat şi ea să cadă lângă el, a încercat să-l ia de mână, el a împiedicat-o.
— Vreţi să vă servesc cu ceva ? Voiau cafea amândoi.
Era frumoasă, foarte frumoasă, şi foarte tânără, evident, douăzeci sau douăzeci şi unu de ani, ar fi putut să-i fie fiică. Eu n-aş fi putut niciodată să fiu luată drept

fiica lui, nici dacă aş fi încercat cu tot dinadinsul, ceea ce n-am făcut niciodată, dar ea era subţirică şi mlădioasă, elastică, agilă, avea picioare urâte, prea subţiri, asta m-a mai înveselit, dar ochii ei verzui erau enormi, şi avea părul roşcat,
183
des şi strălucitor, era foarte frumoasă şi avea ţâţe cu sfârcuri obraznice, i se ghiceau pe sub pulover, sâni de adolescentă.
Ines l-a tras pe Pablo în camera ei ca să-i arate carpeta pe care îi păstram lucrările de la grădiniţă. Ea m-a însoţit până la bucătărie şi a rămas în cadrul uşii, uitându-se la mine.
- Te admir mult, să ştii. Părea liniştită şi sigură pe ea.
- Auzi, te rog... (Nu aveam să înghit asta, în nici un caz.) Sunt o necioplită, ştii deja asta, şi, dacă există ceva care mă scoate din sărite, astea sunt confidenţele între femei, aşa că ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai scuti.
— Nu mă refeream la nimic de genul ăsta, răspunse cu o voce încă fermă. Ţi-am citit cartea.
— Mă îndoiesc, i-am răspuns. Eu nu am scris nici o carte.
- Ba da, a insistat, surprinsă. Pablo mi-a dat-o, cartea cu epigrafele. Si mi-a plăcut mult.
— Epigrame.
- Ce ? a întrebat fără prea mare interes.
— Epigrame, nu epigrafe.
— A, mă rog, a râs ea scurt, e acelaşi lucru.
- Nu! am ţipat. Nu e acelaşi lucru, evident că nu e acelaşi lucru.
A tăcut şi şi-a lăsat privirea în jos. Acum avea un chip perfect inexpresiv.
- Cartea aceea nu e a mea. (Dădeam toată cafeaua pe jos, făcutul acelor cafele avea să mă coste o avere.) Eu doar am tradus-o, am scris notele şi o prefaţă, atâta tot. Textul este al lui Marţial - m-a privit cu uimire -, Marcus Vale-rius Martialis, un tip din Calatayud, şi nu ţi-a plăcut nici mult, nici puţin pentru că nu ai citit-o, şi nu am chef să continui conversaţia asta, nu mă admiri, eşti doar curioasă în privinţa mea pentru că te culci cu bărbatul meu, dar sentimentul ăsta nu e reciproc, pricepi ? Eşti o fată oarecare, nu are rost să mai vorbim. Cară-te şi lasă-mă dracului în pace.
184
Jucam în avantaj. Ea avea ţâţe tari, şi atâta tot. Eu aveam treizeci de ani, dar eram măritată cu el. M-a privit o clipă, roşie ca focul. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut.
Marţial, mi-am adus aminte. Epoca de aur a vieţii mele, lucrarea aceea minunată, atât de păguboasă din punct de vedere economic, doi ani de mici satisfacţii personale, eram atât de mândră de mine când, în cele din urmă, a ieşit cartea, Pablo era nespus de mândru de mine...
Am închis cafetiera şi am pus-o pe foc. Este frumoasă, foarte frumoasă, m-am gândit, şi foarte tânără, are încă aerul fragil de adolescentă. Am meditat o clipă, încercând să-mi aduc aminte cine anume îmi produsese aceeaşi impresie nu cu mult timp în urmă. Când mi-am amintit, cafetiera deja fluiera. Am stins focul şi am ieşit în goană, dar am ajuns prea târziu.
Pablito era încă adormit, gol puşcă, splendid şi atât de excitat încât sexul lui părea stâlpul central al unui cort de circ. Ines, şezând pe marginea patului, îl arăta cu degetul.
— Ce-i asta, taţi ?
Pablo, şezând pe vine lângă ea, a zâmbit.
— A, asta... Este ceva ce nu are manii.
- E orfană, sărăcuţa de ea ? a întrebat ea cu o compasiune sinceră.
— Nu, Ines, a râs Pablo. Nu e orfană, mami a ta nu o are, Lulu, înţelegi ?

— Tu nu ai aşa ceva când dorm cu tine şi îmi spui că nici mami... s-a răsucit Ines spre el, părând intrigată.
— Nu e totuna să dorm cu mama sau să dorm cu tine, înţelegi ? Iar eu sunt mult mai bătrân decât el.
- Dar e o fată, prostule! (Presupusa greşeală a tatălui ei a umplut-o de bucurie, îi plăcea să ne prindă cu o minciună, pe oricare din noi.) Poartă bentiţă, ca si mine...
Şi-a pipăit părul, îmi plăcea s-o privesc, semăna mult cu mine, Pablo obişnuia să-mi spună: vreau să am o fată exact
185
ca tine, eu îmi mângâiam burta şi râdeam, dar la sfârşit a ieşit pe-a lui şi am avut o fetiţă exact ca mine.
- Nu, Ines, zise el încet, pe un ton foarte senin, liniştitor, pe care îl folosea ca să explice lucrurile importante, pe ea o fascina glasul acela şi pe mine la fel. Asta nu are nici o legătură, şi eu aş putea să port bentiţă, dacă mi-aş lăsa părul să crească. Este un băiat, uită-te bine la el, are o biluţă în gât.
— Şi Elisa are biluţă şi e fată.
Ines îi spusese întotdeauna Elisa lui Ely, o iubea mult, o amuzau gesturile ei, accentul ei, felul ei de a merge şi, mai ales, mărul lui Adam.
- Dar Elisa are ţâţe şi ăsta nu, uite!
Pablo i-a arătat pieptul neted al lui Pablito şi Ines a rămas să-l privească, dând din cap în semn de consimţământ, ăsta era un argument definitiv pentru ea.
Mă întrebasem de multe ori dacă e o educaţie bună pentru o fetiţă, l-am întrebat şi pe Pablo, într-o seară când Ely era la noi în casă, venise să vadă *Cum să te măriţi cu un milionar,* se dădea la televizor, mi-ar plăcea să fiu Marilyn! a anunţat când intra pe uşă. Atunci ne-a sunat un prieten francez, din perioada Philadelphiei, care se afla la Madrid în trecere şi voia să ne vadă. Nu am găsit o baby-sitter şi până la urmă am acceptat propunerea lui Ely, care a rămas să aibă grijă de Ines. La vremea aceea fiica noastră abia împlinise doi ani, şi l-am întrebat pe Pablo dacă aşa se educă o fetiţă, şi el mi-a răspuns că i se părea mai bine decât să fie educată cum fusesem eu, ca să dau pe urmă peste un tip ca el. Dar o lipsim de plăcerea de a fi pervertită, am obiectat eu. El a insistat zâmbind, cred că e mai bine.
— Cum îl cheamă ?
Ines credea că tatăl ei ştia totul, în cunoştinţele mele avea mult mai puţină încredere.
— Pablo. (Amândoi s-au întors să mă privească.) îl cheamă Pablo, ca pe tata, şi e foarte obosit, aşa că hai să-l lăsăm
186
să doarmă. Şi în plus, m-am adresat lui Ines, Cristina te-a căutat mai devreme, mi-a spus că voia să joace baba-oarba cu tine...
- Dar niciodată nu are chef... a bâiguit.
Nici nu mă miră, m-am gândit, să joci baba-oarba cu Ines era un chin, nu se plictisea niciodată şi trişa tot timpul.
- Astăzi însă are chef, a izbucnit în râs Pablo. Eu, în locul tău, aş profita de *ocazie...*
S-a ridicat şi a ieşit în fugă. S-a ridicat şi el şi am ieşit din încăpere.
— Măi să fie! Glasul îi era plin de răutate iarăşi: De unde ai mai scos şi bucata asta de carne ?
Toate speranţele mele, oricare vor fi fost, s-au năruit deodată.
— Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru... am îngăimat.
— Cristina ? m-a privit el surprins. Nu, pentru Dumnezeu, la ea e mult mai puţin

evident, si tu ştii asta.
— Dar e foarte tânără, asta îţi place, nu ?
M-a privit cu ochi tăioşi, tot mai tăioşi. Apoi a părut că se linişteşte. Se pregătea să mă rănească.
— Are nouăsprezece ani, dar creste foarte repede.
- Cu toţii creştem.
I-am aruncat o privire triumfătoare, dar mi-a fost frică să insist. Ochii lui scoteau scântei, nările nasului său prea mare fremătau, buzele i se crispaseră, cunoşteam bine toate simptomele, urma să izbucnească dintr-o clipă într-alta.
- Tu nu! (Cuvintele lui mi-au rănit auzul, degetele lui mi s-au înfipt în braţe, mi-am lăsat pleoapele în jos, m-am ghemuit şi am stat nemişcată, moale ca o păpuşă de cârpă, ştiam că avea să mă muştruluiască şi l-am lăsat.) Tu nu, Lulu, tu nu ai crescut niciodată si nu ai să creşti în viaţa ta, fir-ai tu afurisită să fii... Nu ai încetat niciodată să te joci şi te joci şi acum, asta faci, te joci de-a ce ţi s-a spus că înseamnă să fii femeie adultă. Ţi-ai impus singură nişte teme şi te străduieşti să ţi le faci ca lumea, ca o elevă atentă şi silitoare, dar

nu-ţi ies bine... Nu mai eşti o fetiţă strălucitoare, ai ajuns o femeie vulgară, şi ce e mai rău este că nu înţeleg de ce, nu am înţeles încă de ce ai fugit, de ce te-ai transformat într-o femeie oarecare. Nu pricepi nimic, Lulu, şi nu ai crescut. Noi nu eram oameni oarecare, nu suntem, deşi tu deja eşti pe cale de a pierde totul... M-a ridicat, eu nu îndrăzneam să mă mişc, m-a prins de bărbie şi mi-a ridicat faţa, dar nu am vrut să-l privesc: Niciodată nu am să ţi-o iert, niciodată.
S-a răsucit pe jumătate şi s-a îndepărtat de mine, dar s-a întors din nou. Eu stăteam în continuare rezemată de perete. M-am uitat la el. Părea distrus.
- Nu prea te-ai gândit la mine, aşa e ?
Mai înainte, în timp ce vorbea cu Ines, îl văzusem zâmbind, comportându-se cu calmul lui caracteristic. Pablo era puternic, liniştit, hotărât, întotdeauna fusese aşa, şi totuşi acum, în timp ce ne aflam singuri pe coridor, fără nici un martor, fără nici un spectator care să asiste la vorbele noastre, la gesturile noastre, mi-am dat seama că nu se simţea bine. Avea pielea foarte palidă, ochii înroşiţi, pleoapele umflate, toate semnele unei mahmureli monumentale. Asta m-a făcut să mă simt şi mai rău, deoarece mă gândeam că acum, de când cu roşcata şi datorită simplei treceri a timpului, l-aş fi părăsit. Preferam să nu-mi aduc aminte de toată povestea, de tot ce s-a petrecut înainte de sosirea verii, când am fost plecată de acasă. Marcelo nu mi-a mai vorbit o bucată de vreme, propriul meu frate, Pablo nu, el nu a făcut asta niciodată, dar începuse să bea mult, prea mult, era toată ziua beat pe atunci.
- Nu mi-a mai rămas prea mult timp. îmbătrânesc, mă simt tot mai ridicol, cu toate pupezele astea. Nu am ce vorbi cu ele şi nu am chef să le învăţ nimic, pe nici una, uneori cred că am început să mă ramolesc... Nu fac nici un efort să le întâlnesc, asta aşa e, le agăţ uşor, ăsta e unul din puţinele lucruri pentru care mai merită să fii poet în vremurile noastre, pentru a vinde cărţi nu, desigur, dar pentru a cuceri o

femeie şi pentru a primi un pahar pe gratis e destul de util, ştii şi tu... în ritmul ăsta, într-o bună zi am să încep să mă culc cu studentele mele... Nici nu vreau să mă gândesc.
Am aşteptat un semn, un indiciu, oricât de mic, pentru a mă arunca la picioarele lui. Mi-ar fi fost de ajuns să fi repetat fraza pe care o spusese Ines mai înainte, ar fi fost de ajuns să-mi fi spus că-i era dor de mine, el însă mi-a întors spatele şi s-a dus în camera de zi fără să mai adauge un cuvânt, în momentul acela, Pablito a ieşit pe uşă şi s-a uitat la mine cu obişnuita lui privire vinovată. Auzise toată discuţia.

— Vrei o cafea ?
A dat afirmativ din cap.
Micul dejun a fost scurt. Pablo nu a mai deschis gura. Cristina încerca să-l impresioneze pe invitatul meu, care se lăsa de altfel cu extremă uşurinţă. Ines era sâcâitoare. Voia ca toţi să se joace baba-oarba. Ne asigura că fiind mulţi era mai amuzant.
Pablo nici măcar nu şi-a luat rămas-bun de la mine când au plecat.
— Ala e bărbatul tău ? (Pablito se tolănise într-un fotoliu, fără a da vreun semn că ar avea de gând să plece.) Dar e foarte drăguţ, cu firele alea argintii, îmi place tare mult. Bărbaţii mai în vârstă sunt aşa atrăgători...
Când l-am auzit n-am ştiut ce să fac, dacă să râd ori să-l dau afară din casă, dar nu voiam să rămân singură. Probabil că n-o mai fi putând să se întoarcă, n-o să mai poată niciodată, mă gândeam.
— A, nici vorbă, m-am străduit eu să alung imediat acea ipoteză, iubitul tău o are mai mare.
— Mă rog, e o chestie pur psihologică.
— Sigur, i-am răspuns, iar Magii sunt părinţii[1].
M-a privit cu o faţă uimită, ca şi cum nu m-ar fi înţeles.
l în Spania, ca şi în alte ţări catolice, pe 6 ianuarie este ziua celor Trei Magi, când copiii primesc cadouri. (N. tr.)

- Tu le cereai jucării celor Trei Magi când erai mic, nu ? (A dat din cap, i-am zâmbit.) Si ai continuat să le ceri jucării părinţilor tăi când ai aflat că povestea era o păcăleală, nu-i aşa? (A încuviinţat din nou.) Si când îţi plăceau mai mult jucăriile, înainte sau după ce ai aflat totul ?
- înainte, dar asta nu are nici o legătură cu cât de mare o are bărbatul tău.
- Nu cu a lui în mod special, dar are legătură cu dimensiunea pulelor în general, pentru că cele două lucruri, pu-lele mari şi cei Trei Magi, sunt acelaşi lucru, sunt două mituri, înţelegi ? (Nu înţelegea, i-am citit-o în ochi.) Uite, toată povestea cu păcălelile, cu ghetele puse pe balcon, cu călăreţii, nu schimba nici cantitatea, nici calitatea jucăriilor, însă le adăuga ceva, ţie îţi sporea iluzia, nu-i aşa ? Ei bine, mărimea pulei lui Pablo nu schimbă calitatea sau cantitatea actelor lui sexuale, dar Jimmy o are mai mare, pricepi acum ? Trăim într-o lume doldora de mituri, lumea întreagă se întemeiază pe ele, iar acum vii tu şi-mi spui că e o chestie pur psihologică... De ce să începem cu mitul pulelor mari, de ce să-l demolăm pe acesta înaintea celorlalte ? Miturile sunt necesare, îi ajută pe oameni să trăiască.
- Ei bine, ştii ce? (Am bănuit că nu-l convinsesem.) Mi-ar plăcea să mă culc cu bărbatul tău, cu toate că nu o are atât de mare ca al meu.
— Si eu aş fi fericită să mă culc cu el - o spuneam cu seriozitate, nu mai aveam chef de joacă -, dar e tot mai greu de la o vreme..
A doua oară am recurs la Sergio, noul iubit al lui Chelo, barman la un local în vogă.
Nu voiam să mă amestec cu lumpenii, să rămân în Ma-lasana. Acolo mă simţeam în largul meu, în siguranţă, acolo îmi ieşiseră dinţii de adult, acolo şedeam ceasuri întregi pe acele banchete acoperite cu perne subţiri de burete, atât de incomode, beam vodcă dreasă cu lămâie, greţoasă, dar foarte feminină în epoca aceea, când am luat parte la primele distracţii, la primele beţii, când am vomitat de-atâta băutură. Acolo am trăit după aceea cu Pablo tot timpul, în-tr-un pod enorm, cu grinzi aparente, acolo a continuat să locuiască el, unul dintre ultimii supravieţuitori, iar figura mea aproape că făcea parte din peisaj. Acolo intenţiile mele puteau trece neobservate, aşa credeam, şi cunoşteam încă multă lume, aproape pe toată lumea, eram încă mulţi, deşi la fel de mulţi se pierduseră pe drum, şi toţi comentau acelaşi

lucru, cât s-a schimbat cartierul, nu mai e cum a fost, deşi poate că singurii care se schimbaseră eram noi, noi toţi, după zece, doisprezece, cincisprezece ani, stigmatele vârstei, chelii, burţi, păr cărunt, sutiene pe sub bluze, riduri pe faţă, în fiecare seară un pic mai adânci, carnea fleşcăită, în fiecare seară un pic mai fleşcăită, dar eram aceiaşi, aproape aceiaşi, ne distram mult încă, şi, în realitate, piaţa era neschimbată, străzile, barurile erau aceleaşi, mai mult sau mai puţin.

Nu voiam să mă amestec cu lumpenii, fiindcă intram în panică la gândul că Pablo ar putea afla că umblam pe-acolo

191

singură, noaptea, ieşind cu lovele ca să mă vâr în pat cu doi poponari, sau cu trei, sau cu patru, eram îngrozită că putea să afle asta, şi el avea multe contacte cu pleava societăţii, prieteni ciudaţi, delincvenţi, oameni pe care-i întâlnise în puşcărie şi în afara puşcăriei, oameni care îl adorau şi care mă cunoşteau, oameni care s-ar fi dus să-i povestească fără să stea pe gânduri. Voiam să rămân în Malasana, acolo îi cunoscusem pe Jimmy şi pe Pablito, şi am mai cunoscut alţi câţiva, bisexuali curioşi şi bine hrăniţi, nu toţi frumoşi, dispuşi să-şi împartă iubitul cu mine, din pură distracţie, dar filonul s-a epuizat rapid, foarte rapid, şi mie nu-mi mai era de-ajuns, am încălcat regula de aur, o singură doză din fiecare lucru, şi nu-mi mai ajungea. Atunci s-a întâmplat tot ce putea fi mai rău. Am renunţat să mai acţionez prin intermediari, am încercat să caut pe cont propriu, şi rezultatele au fost dezastruoase. Unii mi-au râs în faţă, se aflau acolo doar ca să bea ceva, iar trupul meu nu-i interesa, curiozitatea mea nu le trezea nici o curiozitate, alţii mă dispreţuiau, şi-mi aruncau dispreţul în faţă, până ce mi s-a dus buhul, a fost lucrul cel mai rău faptul că mi s-a dus buhul, şi unii dintre prietenii mei au încetat să mă mai salute, circulau zvonuri, Marisa este pe zi ce trece tot mai ciudată... în cele din urmă, o fostă colegă de facultate, care se îndreptase cu mulţi ani în urmă spre domeniul atotcuprinzător al industriei hoteliere, mi-a spus-o verde în faţă: uite, dacă vrei ţipi din ăştia, plăteşte-i, trebuie să existe cu ghiotura, trebuie să existe de tot soiul, să tot fuţi, dar nu aici, aici nu faci decât să-mi sperii clientela...

- Să nu fie fetiţe, asta în primul rând, înalţi, de cel puţin un metru şaptezeci şi opt, solizi, de o frumuseţe convenţională, ştii genul, băieţi care le plac elevelor de liceu, subţiri dar atletici fără să întreacă măsura, nu culturişti, între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani, unul din ei

192

poate fi mai tânăr, numai unul, şi nici unul mai în vârstă, cu pielea de preferinţă oacheşă, cu părul de preferinţă închis la culoare, cu picioarele lungi şi, te rog, puţin păroşi, cât mai puţin posibil. Ar fi de preferat să nu fie îndrăgostiţi unul de altul, ideal ar fi să se cunoască şi să se placă, deşi ştiu că nu poţi cere chiar totul, rasa nu contează, câtă vreme nu implică o creştere a preţului, doar să nu fie nici unul asiatic, nu-mi plac asiaticii, a! şi, dacă se poate, mi-ar plăcea ca măcar unul din ei să fie bisexual, sau, dacă nu bisexual, cel puţin în stare s-o facă şi cu o ţipă, mă rog, cu mine, vreau să spun, chiar dacă nu-i place, asta nu mă interesează, nu pot pretinde să-i şi placă, şi apoi, desigur, cât mai... să fie cât mai bine dotaţi, deci... în fine, ştii tu, vezi ce poţi să faci, banii nu sunt o problemă, cred...

Am spus-o ca pe apă, grăbită, fără să mă opresc să ascult ce zicea, ca pe o lecţie învăţată pe de rost în ajunul unui examen. Voiam să termin repede, mi-era groaznic de ruşine că ajunsesem la aşa ceva.

El a dat din cap la fiecare din cerinţele mele, dându-mi de înţeles că pricepea

prea bine natura exigenţelor mele, însă am insistat pentru ultima oară, pentru orice eventualitate. - Vreau homosexuali activi, nu fetiţe. E limpede ?
— E limpede, a răspuns.
Era un tip sinistru, Pablito mă avertizase, sinistru, dar era de asemenea unul dintre stăpânii străzii, controla mulţi oameni, mulţi mieluşei doriţi, rătăciţi, înduioşători, încercam să nu mă amestec cu lumpenii, voiam să rămân pe margine şi m-am străduit, dar nu am putut.
Când am înţeles că nu mai aveam încotro, mi-am luat anumite precauţii, am renunţat să mă mai folosesc de prietenii mei şi am alungat-o pe Ely, asta de la început, pentru că ea nu ar fi acceptat niciodată, eram sigură. La urma urmei, eu eram tot ce încerca ea să fie, aveam tot ce voia ea să aibă, şi pe ea o costa atât de mult, atâta ruşine, atâtea săli de operaţii, atâtea lacrimi... Pentru Ely, omenirea se

împărţea în două tabere bine delimitate, iar mie îmi fusese dat să mă aflu în partea celor norocoşi. Nu ar fi tolerat niciodată o asemenea irosire.
M-am străduit să mă mişc cu discreţie, să-mi fixez întâlniri în locuri aflate la distanţă de circuitele clasice, să evit orice riscuri previzibile, însă mi-a trebuit destul de mult timp ca să cunosc oamenii potriviţi în locurile potrivite, au trecut luni de zile înainte ca un telefon să fie de ajuns. Eram panicată la ideea că el ar fi putut afla ce făceam şi mi-am luat unele precauţii, dar nu mi-au slujt la nimic, neîndemâ-narea m-a urmărit mereu ca un blestem. Am dat nas în nas cu Ely o dată, la început, iar pe Gus, un traficant de droguri, prieten cu Pablo, îl întâlneam peste tot, pe străzile pe care mergeam şi eu, chiar dacă în sens invers, solicitând în loc să ofer, căutând ceva de luat cu mine în pat. Am ajuns să bănuiesc că atâtea coincidenţe nu puteau fi întâmplătoare, însă am sfârşit prin a elimina această ipoteză. La urma urmei, aveam suficiente indicii pentru a presupune că unele dintre cele mai bune contacte ale mele se puteau număra printre cei mai buni clienţi ai lui. Apoi, într-o bună zi, Pablito mi-a vorbit de Remi, peştele de mahala.
Pe lângă el, Jimmy părea maica stareţă a călugăriţelor Mizericordiei, cu văl şi cu tot tacâmul, dar asta nu ne-a împiedicat să intrăm până la urmă într-o îndelungată şi profitabilă relaţie comercială. Prima dată mi-a făcut rost de un cuplu de studenţi, foarte arătoşi, dar şi foarte scumpi. M-am distrat grozav cu ei. După aceea, unul, cel mai în vârstă, nu cu mult mai mare ca mine, în orice caz, m-a întrebat politicos despre această patimă extravagantă, cum o numea el. Cu ce anume te alegi de fapt din toate astea, a fost întrebarea lui.
îmi pusesem aceeaşi întrebare de nenumărate ori şi aveam să mă mai întreb de şi mai multe ori acelaşi lucru de-a lungul nopţilor întunecoase, febrile, care au urmat acelei prime nopţi, cu ce anume mă alegeam eu de fapt din toate astea, ce anume îmi dădeau ei, dincolo de satisfacţia carnală.

Siguranţă.
Dreptul de a decide cum, când, unde, cât şi cu cine.
Un loc de cealaltă parte a străzii, pe trotuarul celor puternici.
Iluzia maturităţii.
Existau şi alte căi, intuiam multe alte căi, itinerarii mai puţin baroce, mai puţin intense, mai puţin epuizante, pentru atingerea ţintei, dar nici unul nu era atât de comod pentru mine, pentru că nu ştiam prea bine unde doream să ajung. Am dat din întâmplare peste ei şi m-am lăsat dusă de val, mă gândeam că în orice moment mă puteam întoarce înapoi, fără traume şi văicăreli, era o distracţie inocentă şi mă simţeam bine, atât de adultă, atât de superioară, în timp ce mă jucam cu ei...

Mi-era teamă totuşi, mi-era din ce în ce mai teamă, şi nu numai din cauza banilor. Totul avea să se transforme în-tr-o problemă serioasă după epuizarea contului lui Ines, banii pe care Pablo îi trimitea lunar. Eu nu-i cerusem niciodată bani, nu voiam decât strictul necesar pentru a plăti jumătate din cheltuielile făcute cu fetiţa, el însă trimitea mai mult, mult mai mult. Am rezistat tentaţiei de a cheltui din ei, la început am încercat, dar în perioada aceea bunele mele intenţii erau firave, iar banii erau la îndemână. Până la urmă i-am cheltuit pe toţi, i-am păpat repede, până la ultimul sfanţ, şi atunci banii au început să fie o problemă, chiar dacă niciodată nu aveau să fie cea mai gravă dintre probleme. Mi-era teamă, teamă că nu aveam să fiu în stare să reacţionez, că nu ştiam să opresc timpul. Aveam momente când mi-era cu neputinţă să disting hotarul dintre fantezie şi realitate, ameninţată de umbrele unei lumi murdare, străină de cea căreia crezusem întotdeauna că-i aparţin, dar care acum se strângea într-un cerc nemilos, obsesiv, în jurul meu.
Ar fi trebuit să renunţ la ei, îmi dădeam seama că ar fi trebuit s-o fac, însă nu puteam pentru că nimic nu se compara cu ei, nici o dorinţă nu se putea compara cu aceea pe

care mi-o stârneau, nici un trup nu se putea compara cu acela pe care mi-l ofereau, nici o plăcere nu se putea compara cu aceea pe care mi-o procurau, ei erau singurul lucru pe care îl aveam acum, când începusem din nou să duc o viaţă grea şi monotonă, alcătuită din zile cenuşii, toate identice, erau un mod inocent de a-mi petrece timpul, unica mea avere şi unica mea distracţie în acelaşi timp.
Limita, o linie din ce în ce mai clară, mai concretă, mai perceptibilă, se afla aproape, foarte aproape şi mă înspăimânta.
Mă gândeam foarte mult la Pablo pe atunci, deoarece cu el totul fusese întotdeauna foarte uşor.
Le străluceau ochii şi râdeau din te miri ce. Erau atât de frumoşi amândoi şi păreau atât de tineri, încât mi-am spus că erau aceiaşi ca în urmă cu douăzeci de ani, în dimineaţa aceea de primăvară.
Parcul Retiro. Ne duseserăm cu călugăriţele la grădina zoologică, la patru staţii de autobuz, si îi spuneau excursie, dar era o adevărată sărbătoare în zi de şcoală, deşi custile puţeau iar fiarele sălbatice nu prea erau fiare, ci doar nişte biete animale jigărite, cu blana lipsită de strălucire, plină de rosături, şi cu un nor de muşte deasupra capetelor lor obosite. Elefantul parcă făcea deja parte din familie, era acolo de când mă ştiam, de fiecare dată îi strecuram câteva pesete îngrijitorului ca să-i dea aceleaşi coltuce de pâine veche, aceleaşi arahide, mi-a părut foarte rău când a murit, sărmanul, de bătrâneţe, aşa cum a murit si nenorocirea aia de grădină zoologică, bucată cu bucată. Era frumoasă oricum, chiar dacă duhnea, şi era foarte mică, aşa că am terminat repede, am vizitat-o toată în trei sferturi de oră, şi călugăriţele n-au mai avut ce face şi ne-au dat drumul.
Şedeau amândoi pe o bancă, la soare, lângă lac, cât i-am invidiat, trebuiau să fie la cursuri în dimineaţa aceea, dar la universitate nici chiulul nu mai era chiul, cât mi-ar fi plăcut

să fiu în locul lor, atunci m-am îndepărtat de grup, am anun-ţat-o pe Chelo: mă duc cu frate-meu, Pablo avea o carte, s-a urcat pe bancă, Marcelo mi-a trimis un sărut şi mi-a făcut semn cu mâna, nu voia să mă apropii mai mult, m-am aşezat pe jos să-i privesc, Pablo şi-a dres glasul, a enunţat cu voce puternică şi clară: *Leş fleurs du mal,* şi a început să recite, să răcnească în franceză, descriind cercuri largi cu mâna liberă, se chircea şi se întindea, îşi ascundea din când în când faţa cuprinsă de o emoţie dureroasă şi mă lua la rost cu degete crispate de

patetism, pe mine, care la început eram singura lui spectatoare, deşi apoi s-a format un grup de vreo zece privitori, nu mai mulţi, unii deconcertaţi, alţii murind de râs, eu mă alăturasem acestora din urmă ca să dau bine, cu toate că nu mă prinsesem de nimic, habar nu aveam de ce Marcelo se întorcea spre Pablo uitându-se la el cu admiraţie, nu ştiam de ce exagera percepţia fiecărui cuvânt, chipul lui exprimând pe rând regret, bucurie, panică, tristeţe, nesiguranţă, teamă şi chiar deznădejde... La început m-am gândit că înnebuniseră. Apoi, când au început să se tăvălească de râs, n-am mai ştiut ce să cred, deoarece convulsiile lor erau din ce în ce mai violente. Când a terminat de vorbit, Pablo a salutat asistenţa făcând o reverenţă. Marcelo s-a urcat atunci pe bancă alături de el, l-a arătat cu degetul şi a strigat: Tovarăşi, acesta este socialismul!, şi au izbucnit aplauzele, aplauze îndelungate, nu ştiu în ce măsură conştiente, care nu m-au împiedicat totuşi să percep glasul pedagogei mele, din ce în ce mai nervoasă - Măria Luisa Ruiz Poveda y Garcia de la Casa, vino aici! -, dar nu am luat-o în seamă, nu i-am dat ascultare, m-am mulţumit să ţip în direcţia ei - Merg acasă cu fratele meu! -şi ei m-au luat de mână în timp ce un gardian public se apropia de noi în mare grabă. Ne-am făcut că nu-l vedem şi am pornit-o foarte încet în direcţia opusă, am ieşit din parc fără nici un incident şi ei m-au invitat să luăm o gustare pe o terasă, coca-cola şi creveţi prăjiţi, un adevărat lux.

In momentul acela am decis să-mi amputez şi eu numele de partea lui cea mai nobila. De atunci sunt Ruiz Garcîa, Ruiz Garcîa şi atât. Marcelo semna aşa de mulţi ani, numai de-al naibii, şi o nimerise, pe tata îl apucau toţi dracii de fiecare dată când ridica telefonul sau când scotea o scrisoare din cutia poştală. El era foarte mândru de sonoritatea aristocratică a numelor vlăstarelor sale, de coincidenţa care dădea un pospai de nobleţe originilor noastre absolut plebee, şi făcea mare caz de conjuncţia care le unea. Nu nesocotise nici un detaliu care putea crea confuzii, şi de aceea nici unul dintre noi nu avea un singur nume, ci mai multe, alese cu multă grijă, doar să păcălească. Eu am patru, foarte reuşite, Măria Luisa Aurora Eugenia Ruiz-Poveda y Garcîa de la Casa, însă sunt doar Lulii Ruiz Garcîa din ziua aceea, când i-am întâlnit în parcul Retiro. La Paris aruncau cu pietre din pavaj împotriva poliţiei, ei se mulţumeau să recite din Baudelaire într-un parc, dar erau tineri şi frumoşi, le străluceau ochii şi râdeau din te miri ce.

— Ce-i cu tine ?

Glasul lui Marcelo părea să vină de departe, dar când am întors capul aproape că m-am lovit de el. - Nu te simţi încă bine ?

— Ba da, bineînţeles că mă simt bine, nu mai am febră... l-am liniştit. (Mă refăceam după o gripă rebelă neglijată, de aceea cinaserăm toţi trei acasă.) Doar că eram dusă cu gândul la o poveste foarte veche, din dimineaţa aceea din Retiro, *Florile răului,* vă mai aduceţi aminte ? Nu ştiu de ce, dar astăzi îmi amintiţi foarte mult de voi aşa cum eraţi în ziua aceea, puneaţi ceva la cale, sunt sigură, şi asta vă întinereşte, nu ştiu de ce... (I-au amuzat mult comentariile mele, s-au uitat unul la altul cu o expresie plină de subînţeles, dar au rămas tăcuţi.) Nu-mi spuneţi şi mie ?

-Nu.

Răspunsul lui Pablo a fost acoperit de vacarmul soneriei de la intrare, un mecanism cu coarde zgomotos, vechi

de vreo optzeci de ani, pe care reuşisem să-l salvăm printr-un miracol.

Nu aveam ştiinţă de nici o vizită, dar a sosit o mulţime de lume, printre care Luis, fost coleg de liceu cu Pablo şi Marcelo, urât şi vechi prieten în plin

proces de convalescenţă după o ruptură sentimentală foarte gravă, implicând şi coarne dureroase, care a venit cu două ţipe. Una era scundă, blondă, cu forme planturoase şi feminină până la indigestie, tipul lui de femeie, nu se sătura niciodată de ele. Cealaltă, înaltă şi osoasă, cu accent sud-american, mi s-a părut foarte ciudată, aducând foarte mult cu un bărbat, deşi tonul ascuţit al vocii ei dezminţea impresia asta. M-am interesat de adevărata sa natură, dar Pablo nu a vrut să răspundă la nici o întrebare şi Marcelo i-a urmat exemplul.
Luis îi arunca din când în când lui Pablo priviri întrebătoare şi am fost sigură că ghicisem motivul. Era evident că venise să dea o mână de ajutor, dar nu era la curent cu planul, oricare ar fi fost acesta, şi nici măcar nu ştia când trebuia să intervină.
— Bun, a spus în cele din urmă, reacţionând poate la un semn care mi-a scăpat, cu cine începem ?
— Aiurea, nu-mi spune că încă te gândeşti la asta. (Marcelo m-a privit cu coada ochiului, nu încerca să mă păcălească, voia să mă necăjească.) Eu renunţ.
— La ce anume renunţi ? l-am îmboldit eu, fireşte. Nu voiam să-i lipsesc de satisfacţia asta, după tot efortul pe care îl făcuseră, să-l aducă pe Luis şi tot restul.
- Nimic, nu e decât o prostie, mi-a răspuns Marcelo, ultima prostie, dar jumătate din Madrid parcă a înnebunit din cauza ei...
— Dar ce este ? am întrebat eu, curioasă. De aproape două săptămâni nu mai ies seara, din cauza gripei.
— E un joc, mi-a zâmbit Pablo, un joc tâmpit, ca ăla cu piratul c-un picior de lemn... Ala cu jumătatea de lămâie

şi gâtul de pui, sigur, tu erai foarte mică, nu ştiu dacă l-ai jucat vreodată.
- Ba da, ba da, bineînţeles, l-am jucat de multe ori -încă îmi aduceam aminte ce spaimă trăgeam -, era foarte haios.
— Cum se juca ? a întrebat cineva.
— O! Era un joc iniţiatic, destul de complicat, am explicat. Era nevoie de cel puţin trei inşi ca să se poată juca. Unul aştepta aşezat într-un fotoliu, într-o cameră, pe întuneric, cu o mână acoperită cu bucăţi de plastilină, cu o jumătate de lămâie stoarsă pusă pe faţă şi cu un gât de pui crud, cât mai mare cu putinţă, între picioare, pe lângă alte chestii de care nu-mi mai aduc aminte... A, da! mai era şi un baston care avea rol de picior de lemn. Un al doilea ins îl alegea pe inocentul care venea la rând şi îl anunţa că avea să-l ducă să-l vadă pe piratul c-un picior de lemn, îl băga în cameră pe întuneric, îl apuca de mână, i-o trecea peste bucăţile de plastilină şi îi spunea că era mâna leproasă a căpitanului. Apoi îl înşfăca de un deget şi i-l vâra brusc în jumătatea de lămâie, spunându-i că era orbita goală a ochiului pe care corsarul l-a pierdut într-o bătălie.
— Ce scârboşenie! a exclamat noua iubită a lui Luis, cea foarte feminină.
La urmă, trebuia să-i conducă mâna foarte încet de-a lungul trupului presupusului pirat, pentru ca victima să ştie în orice moment pe unde se mişca, stomacul, burta... Un pic mai jos, brusc, îi strângea mâna în jurul gâtului de pui, pe care celălalt îl ridica în unghiul potrivit, şi vă jur că era exact, dar exact, exact ca o puia, un cilindru de carne umedă şi parcă plină de vine pe dinăuntru. (Am râs, aducân-du-mi aminte de râsetele şi de ţipetele cu care se termina de obicei fiecare şedinţă.) în momentul

acela, un al treilea ins aprindea lumina şi se dezvăluiau toate misterele, era foarte haios..
200
— Dar e genial! spuse sud-americanul(a) entuziasmat(ă). Să-l jucăm acum, vă rog! Să nu-mi spuneţi că nu aveţi şi dumneavoastră chef...
- Da, haideţi să-l jucăm.
O brunetă spectaculoasă, palidă şi foarte subţirică, strânsă într-o jachetă din piele liliachie şi care venise cu un grup de persoane pe care le cunoşteam doar din vedere, s-a alăturat rugăminţilor ambiguei noastre invitate.
Cuvintele ei au fost urmate imediat de alte voci care-i ţineau isonul.
— Dar e o tâmpenie!
Marcelo refuza să se supună cererilor care păreau să reprezinte voinţa majorităţii.
- Bun, a insistat Luis, cu cine începem ?
— Cu Clarita ? s-a adresat Pablo iubitei lui Luis.
- I-am aruncat o privire furibundă, el a captat-o, mi-a trimis un zâmbet de om pus pe rele, nu va îndrăzni, m-am gândit, nu va'îndrăzni. Nu a îndrăznit.
- Foarte bine, să începem cu Lulu. Am nevoie de cinci baticuri mari.
— De şase, l-a corectat Marcelo.
— Nu. (Pablo a scos din buzunarul pantalonilor o sferă de plastic roşu, ceva mai mică decât o bilă de biliard, legată cruciş cu ceva negru, o panglică sau un elastic, şi a săltat-o în palmă.) Numai de cinci.
— Ţi le aduc imediat...
— Nu, m-a oprit el. Tu nu poţi să rămâi aici, trebuie să stai în camera cealaltă, ţi-am spus doar că e un joc foarte asemănător celui cu piratul.
M-a apucat de braţ şi m-a condus de-a lungul coridorului. Am scos cinci baticuri din sertarul comodei din camera mea şi ne-am întors câţiva paşi pentru a intra în ceea ce eu numeam de obicei camera de oaspeţi, un dormitor cu un pat mare pe care îl folosea de obicei bona lui Ines.
201
— Am să te leg la ochi. (Pablo a verificat în lumină toate baticurile, l-a ales pe cel mai puţin transparent, l-a împăturit de mai multe ori şi mi l-a pus peste ochi, legându-l strâns.) Vezi ceva?
-Nu.
— Sigur ? a insistat el. E esenţial să nu poţi vedea nimic, dacă nu, jocul nu mai are nici un haz.
— Sigur, i-am răspuns, nu pot să văd nimic.
Atunci a tăcut. Am bănuit că îşi mişca mâna sau că făcea altceva prin care să verifice eficienţa legăturii de la ochi.
— Bun, te cred, nu vezi nimic, întinde-te în mijlocul patului, cu faţa în sus.
— De ce?
- Am să te leg de barele de la capul patului.
— Ascultă... - toată povestea aceea începea să mă neliniştească - ce soi de joc mai e şi ăsta?
— Dacă vrei, renunţăm şi i-o facem Claritei...
- Nici pomeneală, i-am răspuns, şi m-am întins în mijlocul patului. Păi, cam asta ar fi, leagă-mă.
Râzând întruna, m-a apucat de încheietura braţului drept şi l-a prins cu un batic de una din barele de la capul patului. Apoi a repetat operaţiunea cu braţul meu stâng. Legăturile erau ferme, dar destul de largi, nu mă răneau şi-mi permiteau un anumit grad de mişcare, deşi mi-era imposibil să mă desprind din ele.
- După aceea să nu te superi pe mine - glezna stângă tocmai îmi fusese imobilizată - pentru că jocul e o tâmpenie, serios, o să fii dezamăgită...

Când a terminat cu piciorul drept, s-a întins lângă mine şi m-a sărutat. Contactul cu el mi-a produs o senzaţie stranie, fiindcă nu-l puteam vedea şi nici atinge, nu ştiam unde se află. Si-a retras gura rapid şi m-a lăsat cu limba scoasă, încercând să-l atrag în cursă, orbecăind prin aer. El a râs şi m-a sărutat iar.
- Te iubesc, Lulu.
202
Atunci am început să bănuiesc că aveam să fiu sacrificată, încă nu ştiam cum şi pentru cine, dar aveam să fiu sacrificată. Nu am spus nimic totuşi. Nu era prima oară.
S-a despărţit de mine şi l-am auzit îndreptându-se spre uşă. înainte de a ieşi din încăpere mi-a adresat un ultim avertisment:
— Să nu te superi dacă nu ne întoarcem prea curând... Am de pregătit o mulţime de lucruri.
A plecat, şi am auzit zgomotul uşii care se închidea în urma lui.
Ăsta era singurul lucru care mai lipsea, m-am gândit, celelalte fuseseră realizate, cu mici variaţiuni de natură îndeosebi economică, desigur. Fireşte, banii au o latură clar erotică şi nu am stat foarte bine cu banii la început, până la moartea socrului meu, când am început să ne bucurăm de beneficiile tipografiei, afacere de familie solidă, dar asta nu a avut niciodată o importanţă prea mare. Mă simţisem suficient de iubită, suficient de alintată şi de răsfăţată de-a lungul tuturor acelor ani.
Nu am avut niciodată servitori, doar o menajeră, mamă a doi copii, dintr-un sat din Guadalajara, foarte mărginită, sărmana, şi destul de urâtă, care nu-şi putea câştiga pâinea decât prin muncă brută, dar toate celelalte se realizaseră, mai devreme sau mai târziu. La început nu mă puteam obişnui, puneam capcane prin toată casa, un pachet de ţigări ici, o carte colo, când mă sculam de dimineaţă se aflau în acelaşi loc, părea o vrajă să deschizi uşa frigiderului şi să descoperi că tot timpul erau cuburi de gheaţă şi beri reci, nu le băuse nimeni, să-mi cumpăr o rochie, s-o las două săptămâni într-un dulap, să vreau s-o îmbrac şi să trebuiască să-i scot etichetele, după două săptămâni încă mai avea etichete, era incredibil, şi să am o cameră doar a mea, asta mai ales, să anunţ că mă duc să învăţ, şi să mă închid în camera mea, o încăpere întreagă doar pentru mine, asta mai ales, Dumnezeule mare, asta era fericirea cea mai intensă, nu
203
puteam să cred, mi-a trebuit destul de mult timp să mă obişnuiesc.
Intimitatea era o senzaţie atât de romanescă pentru mine, încât la început mă copleşea.
Pe Pablo îl amuza tare mult atitudinea mea de perpetuă surpriză şi mi-o încuraja prin cadouri, lucruri minunate doar pentru mine, stilouri, piepteni, o cutie muzicală cu încuietoare, un dicţionar grec-esperanto, o ştampilă din cauciuc cu numele meu complet gravat în spirală, nişte ochelari cu lentile de sticlă obişnuită, ăştia mi-au plăcut cel mai mult, nu am avut niciodată nevoie, dar îmi doream nespus să port ochelari... El nu înţelegea prea bine mecanismul bucuriei mele. Avea doar o soră, iar părinţii lui fuseseră întotdeauna bogaţi, mult mai bogaţi decât ai mei. Nu purtase niciodată nimic după nimeni, dormise întotdeauna singur şi mereu crezuse că în familiile numeroase copiii se distrau grozav şi se bucurau de copilăria cea mai fericită cu putinţă.
Aveam cinci ani, nu mai mult de cinci ani, atunci când am încetat să mai exist. La vârsta de cinci ani am încetat să mai fiu Lulu şi m-am preschimbat în Marisa, nume de fetiţă mai mare. Mama a venit acasă cu gemenii şi totul s-a terminat.
Am căpătat obiceiul să mă plimb de colo-colo pe coridor de una singură, cu

un coş mare plin cu fleacuri, fiindcă nimeni nu mai voia să se joace cu mine, fiindcă nimeni nu mă mai lua în braţe şi nimeni nu mai avea timp să mă ducă în parc sau la cinema, erau foarte ocupaţi cu gemenii, îmi spuneau mereu. Aceea a fost perioada când Marcelo a început să mă bage în seamă, întotdeauna a avut o slăbiciune pentru cauzele pierdute, iar eu nu voi putea niciodată să-i fiu îndeajuns de recunoscătoare, niciodată. Iubirea lui, o iubire sinceră şi necondiţionată, a fost unicul sprijin pe care m-am bazat pe parcursul tinereţii mele atipice, doar la el am găsit sprijin de când aveam cinci ani până la douăzeci de ani, în acea oribilă viaţă cenuşie, până când s-a întors

Pablo şi nobleţea lui sufletească mi-a redat bucuriile pierdute, acea copilărie care îmi fusese răpită în mod atât de brusc şi de nedrept. El nu m-a dezamăgit niciodată, m-am gândit, ăsta era singurul lucru care mai lipsea, toate celelalte se realizaseră... Atunci s-au întors.

Nu ştiam câţi, nici cine erau, deoarece probabil umblau desculţi şi, pe deasupra, zgomotul unei foarfeci, foarfecă pe care unul dintre ei o mânuia rapid, tac, tac, tac, acoperea toate celelalte zgomote, anulând unica mea posibilitate de a percepe ceva.

Am simţit cum se trânteşte cineva pe pat, alături de mine, şi îmi pune o ţigară în gură.

— Vrei să fumezi ? (Era Pablo.) Pe urmă n-o să mai poţi...

Am apucat filtrul între buze şi am profitat cu nesaţ de favoarea ce mi se acorda. Când s-a consumat aproape toată ţigara, chiştocul mi-a fost luat din gură şi, imediat după aceea, am simţit o apăsare ciudată sub urechea stângă.

Un obiect pe care eu îl percepeam ca fiind o bilă netedă şi cu contururi regulate, care trebuie să fi fost din plastic, întrucât limba mea nu a fost în stare să-i detecteze nici un gust, mi-a astupat gura. Nişte degete mi-au atins urechea dreaptă pentru a aşeza ceva pe sub ea. Bila mi s-a înfipt a-tunci între buze, şi peste obrajii mei s-au întins câte două fire, sau sfori, care porneau din acelaşi punct. Chiar şi fără să văd, nu mi-a fost greu să ghicesc structura căluşului meu. Sfera de plastic roşu pe care mai înainte o văzusem în mâna lui Pablo trebuie să fi avut o gaură la mijloc. Prin ea trecea un elastic dublu, cu siguranţă un elastic căptuşit, ca acelea care se folosesc pentru prins părul, pentru că nu-mi ciupea pielea, ale cărui capete îmi treceau pe sub urechi pentru a o menţine apăsată pe gura. Sistemul era pe cât de simplu, pe atât de eficient. Mă împiedica să emit orice sunet.

Imediat după aceea, am auzit din nou foarfecă, de data asta lângă mine. în celălalt capăt al patului, cineva m-a descălţat

şi mi-a mângâiat degetele de la picioare, producându-mi nişte gâdilaturi insuportabile. Atunci am simţit contactul unui lucru neplăcut, dur şi rece, pe sub mâneca bluzei mele, lipită de subsuoară. Tac, tac, tac, foarfecă mi-a sfâşiat în acelaşi timp materialul bluzei şi breteaua sutienului. Apoi, Pablo, bănuiam că era el fiindcă apăsarea pe care o simţeam pe o parte a trupului se menţinuse neschimbată tot timpul, s-a aplecat peste mine şi a repetat operaţiunea în partea cealaltă. După aceea, foarfecă mi-a alunecat între sâni şi a tăiat sutienul la mijloc.

Asta m-a convins de-a binelea că era Pablo, fiindcă lui îi plăcea la culme să rupă hainele de pe mine. Uneori mă supăram foc pe el, deoarece unele lucruri nu mă ţineau nici două ore, bluzele şi cămăşuţele îndeosebi, le alegeam cu mare grijă, iroseam o groază de timp în magazin, stând în cumpănă, studiindu-mă în faţa oglinzii, şi apoi nici nu ajungeam să le îmbrac

şi să ies cu ele din casă. In unele luni, necesarul meu de chiloţi atingea cote scandaloase - o să ajungem la ruină, mă lamentam eu, n-ai idee cât bănet ne costă mania asta a ta -, el râdea - nu ţi-i mai pune, îmi răspundea, cel puţin în casă nu ai deloc nevoie de ei -, şi am sfârşit prin a-i da ascultare, ca de obicei, umblam goală pe sub fustă, întrucât aproape niciodată nu purtam pantaloni, lui nu-i plăceau, dar nu am reuşit să mă obişnuiesc cu totul, şi când se ivea vreo vizită, precum cea din seara aceea, dădeam fuga la baie, aveam chiloţi pentru hainele de casă repartizaţi strategic peste tot, deşi aproape întotdeauna umblam pe jumătate dezbrăcată, şi aşa se întâmplase şi în cazul de faţă, şi acum, când oricine ar fi încercat să evite stricăciunile descheind sutienul la spate, el l-a înlăturat cu o tăietură de foarfecă şi m-a despuiat în câteva clipe. Atunci s-a deplasat uşor înainte, şi picioarele mele au fost abandonate.

Nimeni nu vorbea, nimeni nu scotea nici un sunet şi eu nu-i puteam identifica, nu ştiam câţi, nici cine erau, însă in-

tuiam că frate-meu se afla printre ei si nu-mi plăcea ideea asta. Nu am aflat niciodată în ce măsură cunoştea Marce-lo amănuntele poveştii mele cu Pablo şi preferam ca totul să rămână în continuare aşa, dar în seara aia presimteam că si el se afla acolo, privindu-mă.

Enorma cataramă argintată a curelei mele, o curea neagră din piele de bou, atât de iată încât îmi acoperea o bună parte din abdomen, a fost desfăcută în mod convenţional. Foarfecă mi-a alunecat atunci peste buric, pe sub fustă, şi a înaintat în jos, tac, tac, tac, până ce a tăiat complet stofa. Cineva aflat la picioarele mele a tras atunci de ea şi am simţit cum îmi aluneca pe sub şale. M-am gândit că avea să termine treaba cu mâinile, după cum îi era obiceiul, însă de data asta a preferat să se folosească de foarfecă Apoi, mi-au încheiat la loc cureaua.

Atunci am rămas iarăşi singură în pat. Preţ de câteva secunde nu s-a petrecut nimic, încercam să-mi imaginez cum arătam, legată de barele de la capul patului şi de cele de la picioare, cu picioarele depănate, cu ochii acoperiţi cu un batic negru, cu gura astupată de acel dispozitiv bizar ale cărui elastice mi se înfigeau în obraji şi făceau să-mi ardă urechile, nu eram în largul meu şi mi-era foarte ruşine din cauza credulităţii mele prosteşti.

Căzusem într-o capcană grosolană, copilărească, Ia vârsta mea. Nu eram în stare să mă dezmeticesc, poate că niciodată nu aveam să mă dezmeticesc cu totul şi, cu toate că de obicei asta nu mă preocupa din cale-afară, în seara aia mă simţeam prost, pentru că fratele meu era de faţă. Ar fi trebuit să mă aştept la ceva de genul ăsta de ani de zile, ştiam că Pablo nu ţinea niciodată nimic ascuns pentru sine, dar, în definitiv, nu mai pomenise de asta de la prima întâlnire, din noaptea din strada Moreto.

— îţi place ?

Glasul său exprima o satisfacţie pe care o cunoşteam. Obişnuia să se împăuneze cu mine în asemenea ocazii.

Dacă interlocutorul său i-a răspuns, nu a făcut-o prin cuvinte.

Vârful ascuţit al uneia dintre braţele foarfecii a început să deseneze arabescuri întortocheate pe sânii mei. După aceea, s-a oprit într-un punct, şi mişcarea de rotaţie pe care cineva a imprimat-o instrumentului a făcut ca vârful celălalt să descrie cercuri din ce în ce mai ample, ca şi cum ar fi fost un compas. Eu m-am străduit să nu-mi mişc nici un muşchi. Nu mi-era frică, fiindcă ştiam că nu aveau să-mi facă nici un rău, dar contactul cu metalul ascuţit mă neliniştea. Cele două braţe ale foarfecii mi s-au plimbat pe tot

trupul, mi-au mângâiat gâtlejul, au dansat pe sfârcurile mele, mi-au alunecat peste pântec, au ajuns chiar să-mi ciupească mici porţiuni din piele, ţinându-mă încordată, în aşteptare, la cheremul mângâierilor lor periculoase, până când brusc am încetat să mai simt prezenţa îngheţată a metalului. Nu mai eram nevoită să mă fac mică sub ameninţarea lor.
Atunci, cineva şi-a pus mâna pe mine. Mă întrebam a cui o fi, cine controla acea mână care, după o uşoară plesnitură iniţială, a început să-mi zdrobească, să-mi frământe carnea, să mă strângă de mijloc, să-mi strivească sânii, să mi se afunde în buric, să-mi alunece peste coapse, să-mi scormonească până la urmă prin despicătura sexului cu degetele, apăsând mai târziu pe el cu toată palma. Apoi am simţit încă una, o a doua mână, şi o a treia, erau două persoane, ba am crezut că percep o a patra mână, cu toate că-mi era foarte greu să calculez, mai ales că patul se umpluse de lume, îi simţeam pe ambele laturi, auzeam scârţâitul saltelei cu arcuri, care le acompania mişcările, câteva buze mi s-au aşezat pe gât, sărutându-l de nenumărate ori, şi în aceeaşi clipă o limbă a zăbovit peste subsuoara mea, un deget m-a penetrat, un braţ a alunecat mai jos de mijlocul meu, o mână mi-a mângâiat mâna dreaptă, un picior s-a rostogolit peste piciorul meu, un genunchi mi s-a proptit în şold. încercam să gândesc.

Una era sud-americana, eram sigură, altul era Pablo, fiindcă niciodată nu mă oferise nimănui fără a lua şi el parte la joc, şi trebuia să mai fie un al treilea, alt bărbat, fără îndoială, întrucât simţeam mai multe forme masculine, contactul lor colţuros şi aspru, sau poate că sud-americana era un tip, de fapt. Eram confuză, şi ei, oricine vor fi fost, făceau tot posibilul pentru a mă dezorienta şi mai mult, mâinile şi gurile lor mi se mişcau pe trup foarte repede, îşi schimbau într-o clipă obiectivul, era cu neputinţă să le urmăresc traseul, să ghicesc dacă limba care reapărea acum pe urechea mea zvâcnind era aceeaşi care cu câteva clipe mai înainte se afundase între picioarele mele, să identific mângâierile, muşcăturile, nu puteam şti cine erau, ceva mult prea voluminos pentru a fi un deget mi s-a aşezat peste pleoapele închise, deasupra legăturii, şi mi-a apăsat pe rând pe ochi, un penis - nu îndrăzneam să-l numesc altfel, în situaţia aceea, fără să văd, cu mâinile legate... cum era să-mi dau seama dacă era o puia falnică, tare ca un par, sau o simplă pută amărâtă şi zbârcită ? - m-a făcut să-i simt vârful proptit într-un sân, dându-i mai întâi roată, frecându-se de sfârc mai apoi, până ce i-a impregnat pielea cu secreţii lipicioase. Iar Marcelo vedea în acest timp totul.
O vreme am încercat să-mi păstrez calmul, să nu mă las dusă de val, să stau liniştită, cu trupul lipit de cuvertură, cu capul ridicat, fără să arăt că-mi plăcea. O făceam pentru el, pentru frate-meu, deoarece nu voiam să mă vadă cedând plăcerii, dar am observat că trupul meu începea să se satureze de senzaţii. Cunoşteam bine etapele procesului, pielea de găină la început, după aceea căldură, un val care-mi inunda pântecul pentru a se răspândi apoi în toate direcţiile, gâdilaturi fără motiv, în dosul genunchiului, pe partea interioară a coapselor, în jurul buricului, o furnicătură frenetică anunţând explozia iminentă, până ce un arc inexistent, dar de o forţă nemaiîntâlnită se declanşa înăuntrul meu, mă propulsa cu violenţă înainte, şi ăsta era începutul sfârşitului, anihilarea

voinţei, mişcările mele se reduceau în cea mai mare măsură, mă limitam la a mă deschide, la a-mi arcui trupul până simţeam că mă dor oasele, şi menţineam tensiunea în timp ce mă balansam armonios peste cel care dezlănţuise fenomenul, oricare ar fi fost el, străduindu-mă să obţin desprinderea.
Trupul meu se satura, iar eu nu puteam lupta împotriva lui.
— Când vrei...

Vocea lui Pablo, gâfâită şi răguşită, a inaugurat o nouă fază.

Mâinile, toate mâinile, şi toate gurile m-au abandonat deodată. Nişte degete răcoroase şi umede, delicioase pe pielea încinsă, au alunecat pe sub una din urechile mele şi au eliberat-o de tortura elasticului. Unghiile lor nu depăşeau vârful degetelor. Sud-americana avea unghiile tăiate, îmi aminteam fiindcă îmi aţintisem mai înainte privirile asupra mâinilor sale, nişte mâini frumoase, fine şi delicate, care nu se potriveau cu restul trupului. Bila din plastic mi-a căzut dintre buze. Absenţa ei mi-a produs o senzaţie atât de plăcută, încât, de îndată ce mi-am mişcat maxilarul de câteva ori pentru a-mi dezmorţi jumătatea de jos a feţei, m-am simţit obligată să-mi arăt recunoştinţa.

— Mulţumesc.

Cineva care nu era Pablo, pentru că el nu ar fi reacţionat niciodată aşa, şi-a înăbuşit un hohot de râs. Sunetul mi s-a părut destul de familiar, însă nu am avut timp să stau să analizez de la cine putea proveni, deoarece nu se scurseseră decât câteva secunde şi m-am trezit încă o dată cu gura plină. Un sex masculin necunoscut îşi făcea loc între buzele mele.

— Sunt tot aici, lângă tine.

Precizarea nu era necesară, deoarece ştiam prea bine că nu era el. I-am simţit răsuflarea pe faţă, şi am simţit cum una din mâinile lui se strecura între ceafa mea şi pernă pentru a mă înşfăca de păr şi a mă îmboldi în continuare în sus.

Acum Pablo dădea ritmul, ghidându-mi capul contra pistonului de carne care-mi intra şi-mi ieşea din gură, o puia anonimă, sensibil mai mare ca a lui la rădăcină, deşi, având o formă descrescătoare către vârf, mi se părea mai scurtă şi mai subţire. După un timp, atunci când mişcările necunoscutului au început să devină mai necontrolate pe alocuri, Pablo s-a ridicat în capul oaselor şi s-a aşezat în genunchi lângă mine. Am presupus că urma să ni se alăture, dar nu a făcut-o.

Mâinile lui au început să umble la baticul care-mi ţinea strâns încheietura braţului drept, până a desprins-o de bara aurie. Aproape în acelaşi timp, alte mâini, despre care nu ştiam cu siguranţă dacă sunt ale amantului meu de serviciu, mi-au dezlegat mâna stângă. El şi-a scos atunci sexul din gura mea. Deja presimţeam că erau doar doi, doi bărbaţi, poate că de la început, povestea cu sud-americana probabil că nu fusese decât o iluzie. Fuseseră de ajuns doi bărbaţi ca să facă totul, acum însă, cu atâta mişcare, nu mai ştiam care era Pablo si care era celălalt, îmi pierdusem din nou toate punctele de reper.

Cineva mi-a desfăcut legăturile care-mi strângeau gleznele.

Cineva m-a apucat de mâini şi mi le-a legat la spate.

Cineva m-a împins, întorcându-mă cu faţa în jos.

Cineva m-a înşfăcat de curea, a tras de ea în sus şi m-a obligat să mă aşez în genunchi pe pat.

Cineva, aflat în spatele meu, m-a penetrat.

Cineva, aflat în faţa mea, mi-a luat capul între mâini şi l-a ţinut aşa în timp ce-mi băga sexul în gură. Era puia lui Pablo.

— Te iubesc.

Obişnuia să-mi repete asta în momentele-cheie, mă liniştea şi îmi dădea curaj. Ştia că glasul lui îmi risipea îndoielile şi remuşcările, însă de data asta Marcelo vedea totul, poate îi auzise şi ultima frază. Şi totuşi, în acel moment eu

mă aflam deja departe de el, foarte departe de toate, eram plecată aproape cu totul, pe punctul de a juisa.

- Lasă-mă, Lulu. (Era fermecător şi acum, cerându-mi asta, să-l las, când eu abia eram în stare să-mi depărtez gura de trupul lui fără ajutor, aveam mâinile legate şi trupul imobilizat de şocurile de desfătare care mă străbăteau.) Acum e rândul

meu...
Mi-a ridicat capul cu multă grijă şi l-a lăsat uşor pe pat, obrazul meu stâng rămânând în contact cu cuvertura. Parcă mânat de o intuiţie fără greş, necunoscutul a ieşit din mine exact în momentul în care sexul meu începea să palpite şi să se agite de unul singur, străin de voinţa mea.
— Nu-mi faceţi asta acum, am spus şi abia de-mi puteam auzi propriul glas, o şoaptă aproape imperceptibilă. Nu acum...
— Dar cum poţi să fii aşa de curvă, iubito ? (Dincolo de cuvintele lui Pablo se ghicea un hohot de râs.) Nici măcar nu ştii cine este. Sau ai ghicit deja?
I-am răspuns că nu, nu ştiam, adevărul era că habar nu aveam cine putea fi, şi nici nu mă mai interesa nimic altceva, decât să fiu umplută la loc odată de ceva sau cineva.
— Vai, Lulu, Lulu... Ce ruşine! Să fii nevoit să asişti la o scenă ca asta cu propria ta soţie e peste puterile unui om cumsecade...
Amândoi erau în continuare acolo, undeva, fără să se atingă de un fir de păr de-al meu, în timp ce secundele treceau fără să se întâmple nimic. Eu eram din ce în ce mai is-terizată, trebuia să iau o decizie şi am optat să fac abstracţie de ei, spre regretul meu. Mi-am întins picioarele şi am încercat să mă frec de cuvertură. Am făcut câteva încercări nereuşite, pentru că depuneam mult efort ca să-mi coordonez mişcările cu mâinile legate, dar în cele din urmă am izbutit să stabilesc un contact regulat, deşi extrem de slab, cu ţesătura. Nu mi-a slujit la mare lucru, mişcările mele accentuau nevoia sexului meu în loc să o potolească, şi în tot acest timp

Pablo continua să vorbească, iar vorbele lui mă excitau mai mult decât orice mângâiere.
— Vai, ce putoare ai ajuns, fetiţo... Nu te opri din cauza mea, lasă, freacă-ţi mai departe pizda de cuvertură, dar vorbeşte, comentează-ne faza de joc, îţi place ? Ce spectacol lamentabil, Lulu! Şi în faţa musafirilor noştri, cu toţii sunt aici, uitându-se la tine, ce-or să creadă despre noi acum... ? Dar continuă, nu-ţi face griji pentru mine, în definitiv, nu cred că mai pot îndura mult timp ? însă, îţi jur că ai să-ţi aduci aminte de asta, că ai să ţii minte... S-a aplecat deasupra mea ca să-mi vorbească la ureche, cu trupul inaccesibil totuşi: Mă gândesc să te las încuiată aici câteva zile. Dacă e nevoie, am să te leg din nou de pat, dar cu bandă adezivă, să vedem dacă aşa au să-ţi iasă fumurile din cap...
- Te rog, mi-am întors capul în direcţia vocii lui şi am insistat pentru ultima oară, aproape plângând, te rog, Pablo, te rog...
Atunci, nişte mâini m-au înşfăcat cu violenţă de mijloc, şi m-au răsucit în aer. Degetele lor s-au afundat iarăşi în trupul meu şi m-au tras rapid înainte. Când a început în sfârşit să mă penetreze, mi-a spus din nou că mă iubeşte. A repetat-o de mai multe ori, cu glas foarte scăzut, ca pe o litanie, în timp ce mă conducea spre propria mea anihilare. Dar lor încă nu le era de ajuns.
M-au penetrat cu rândul, la intervale regulate, unul după altul, sistematic şi ordonat. Apoi, cel care nu era bărbatul meu m-a ridicat de subsuori şi m-a obligat să stau în picioare. I-am cerut să mă ţină, deoarece picioarele îmi tremurau, şi a făcut asta, m-a ajutat să fac câţiva paşi şi atunci am auzit glasul lui Pablo. Rămâi acolo, mi-a spus.
El era singurul care vorbise tot timpul, celălalt încă nu deschisese gura şi eu încă nu-l văzusem, nu puteam să văd nimic cu cârpa aia legată strâns peste tâmple, simţeam că dacă plăcerea nu ar fi fost atât de intensă mi-ar fi plesnit capul de durere.

Pablo s-a aşezat în spatele meu şi mi-a dezlegat mâinile.
- Urcă-te pe el.

Braţele lui m-au ghidat, am îngenuncheat mai întâi pe ceea ce am presupus a fi un fel de *chaise longue* scurt şi foarte vechi, tapiţat cu piele de culoare închisă, provenind din mobilierul fostului atelier al soacrei mele. Necunoscutul m-a apucat de mijloc şi m-a aşezat deasupra lui. Cu o mână îşi ţinea sexul, iar cu cealaltă mă ajuta să mă înfig în el. Apoi, mâinile lui mi-au parcurs trupul pentru scurtă, foarte scurtă vreme, după care m-au apucat de fund, frământându-mi uşor carnea înainte de a o întinde pentru a deschide o a doua cale de acces spre interiorul meu.

Haiti, în noaptea asta o să avem un final de gală, m-am gândit, în timp ce admiram dezinvoltura calmă cu care amândoi, Pablo si cu celălalt, îşi împărţeau echitabil trupul meu, ca şi cum ar fi fost obişnuiţi să împartă totul. Si imediat am fost penetrată pentru a doua oară.

Trupul necunoscutului s-a întins sub mine, mâinile lui mi-au schimbat poziţia, m-au obligat să mă întind peste el în timp ce-mi ridica braţele ca să mă sprijin cu mâinile de spătar. Apoi a rămas liniştit. Atunci Pablo a început să se mişte, foarte lent, dar mult mai intens totodată. Asalturile lui mă împingeau peste trupul celuilalt bărbat, care mă îndepărtase de sine, cu mâinile pe mijlocul meu, pentru a facilita acest nou început, şi, în timp ce ritmul penetrării devenea din ce în ce mai regulat, mai uşor şi mai fluid, am observat că musafirul meu anonim renunţa la pasivitatea iniţială pentru a-si ridica tot trupul spre mine, în mod aproape imperceptibil la început, tot mai limpede mai apoi, deşi tot timpul cu blândeţe, adaptându-se fără dificultate la frecvenţa pe care Pablo o imprima din spate. Sexele lor se mişcau în acelaşi timp înăuntrul meu şi puteam să le simt pe amândouă, vârfurile lor se atingeau, se frecau prin ceea ce percepeam drept o membrană subţire, o despărţitură uşoară de piele a cărei integritate precară părea să se resimtă la

fiecare contact, devenind şi mai subţire, din ce în ce mai subţire. Au să mă rupă, mă gândeam eu, au să mă rupă şi atunci au să se întâlnească într-adevăr unul cu celălalt, îmi repetam în sinea mea, îmi plăcea să aud asta, au să mă rupă, ce idee delicioasă, membrana plăpândă distrusă pentru totdeauna şi stupoarea lor când îşi dau seama de catastrofă, cu membrele lor alăturate, cu trupul meu o unică incintă, doar una, pentru totdeauna, au să mă rupă, mă gândeam când i-am anunţat că urma să juisez, nu obişnuiam s-o fac, dar de data aceea anunţul a ţâşnit singur de pe buzele mele, termin acum, şi mişcările lor s-au înteţit, m-au fulgerat, nu am fost în stare să-mi dau seama de nimic la început, apoi am simţit că sub mine trupul necunoscutului tremură şi se zvârcoleşte, buzele lui lăsau să scape gemete, spasmele lui prelungeau propriile mele spasme, atunci, din spate, o mână a smuls cârpa care-mi acoperă ochii, dar nu i-am deschis, nu puteam s-o fac încă, nu înainte ca Pablo să înceteze să se mai agite deasupra mea, nu înainte ca apăsarea să dispară cu totul.

După aceea am rămas nemişcaţi un timp, toţi trei, în tăcere.

Poate, m-am gândit, ar fi mai bine să nu deschid ochii, să mă desprind de el pe nevăzute, pe nevăzute să mă întorc şi să mă urc în pat, să mă încovrig într-un colţ şi să aştept. Ăsta ar fi fost lucrul cel mai bun, dar nu am fost în stare să-mi stăpânesc curiozitatea şi mi-am ridicat foarte încet capul, îngropat până atunci în umărul lui, am aşteptat câteva clipe şi l-am privit în faţă.

Fratele meu, cu trăsăturile încă răvăşite de urmele plăcerii, îmi zâmbea.

Apoi şi-a apropiat faţa de mine si m-a sărutat pe buze, gest pe care îl rezerva pentru ocazii deosebite. Am închis din nou ochii şi Pablo s-a ocupat atunci de mine, întotdeauna o făcea. M-a aşezat pe pat, m-a învelit, m-a sărutat, l-a luat pe Marcelo şi au ieşit din încăpere, a rămas cu el până când a

plecat, i-a dus un pahar cu apă lui Ines, care se trezise, s-a întors şi s-a întins

alături de mine, m-a îmbrăţişat, m-a legănat, m-a alinat şi mi-a ţinut de urât până când am adormit.
Lui Pablo îi era foarte limpede hotarul dintre întuneric şi lumină si niciodată nu amesteca un lucru, o singură doză din fiecare lucru, cu altul, cu calmul vieţii noastre cotidiene.
Cu el era foarte uşor să depăşesc limita şi să mă întorc teafără înapoi, era uşor să merg pe sârma suspendată, cât timp el se afla de faţă, susţinându-mă.
Si apoi, singurul lucru pe care trebuia să-l fac era să închid ochii.
El lua asupra lui totul.
Numai să-i aud vocea n-aveam chef atunci. Am vrut să închid telefonul fără să-i răspund, dar imediat mi-am adus aminte că primisem foarte puţine cadouri anul acela, fiindcă Pablo nu-mi dăruise nimic.
— Marisa ?
- Da, eu sunt.
— Salut, sunt Remi.
— Ţi-am recunoscut vocea.
- Te-am sunat de câteva ori săptămâna trecută, dar nu ai fost niciodată acasă...
— Da, luni a fost ziua mea de naştere şi am cam ieşit în oraş în ultima vreme.
— Felicitări. Câţi ai făcut ?
— Douăzeci şi opt... am minţit, dar m-am simţit ruşinată, aşa că am rectificat: Plus trei, fac treizeci şi unu.
— Oho, e o vârstă frumoasă.
— Da... - el trebuie să fi avut patruzeci si cinci, cel puţin - aşa se spune.
— Bun, eu te sunam în legătură cu o chestie...
— îmi pare rău, omule, serios, vreau să te anunţ din start că nu are rost, am rămas fără un sfanţ, nu-mi pot permite nici un lux.
— Nu, nu e în legătură cu asta... -Nu?
Ultima lui frază m-a deconcertat. Relaţia noastră se limitase de la început la un singur aspect, doar unul, foarte bine definit.
217
- Nu. De data asta nu te sun pentru chestia obişnuită, sau da, de fapt e ceva asemănător, dar n-are să te coste nici un bănuţ, fii liniştită...
- Nu înţeleg.
— Păi să vezi, am un client... special, un tip din Alican-te care s-a îmbogăţit vânzându-le apartamente pensionarilor germani şi belgieni, înţelegi...
— Si care-i treaba ?
— Ei bine, chestia e că vine din când în când iarna la Madrid, ca să mai tragă câte-un chef, pricepi ?
— Pricep.
— Ascultă, dacă eşti cu capsa pusă, o lăsăm baltă, ce zici ?
— Nu, nu sunt cu capsa pusă, i-am răspuns, dându-mi seama că ultimul răspuns al meu fusese prea abrupt. Zi mai departe.
- Bun. Chestia e că ăsta e obişnuit cu de toate, înţelegi?... Si mi-a cerut să-i organizez o mică petrecere şi să invit şi o ţipă, şi m-am gândit că poate ai avea chef să vii, pe ceilalţi îi cunoşti deja, Manolo, Jesus şi alţi câţiva, în sfârşit, te mai gândeşti, ar fi pentru mâine...
— La Encarna ?
— Păi... Nu m-am gândit, dar dacă vrei poate să fie acolo, la Encarna, la unu jumate...
— Atât de târziu ?
— Da, omul are ceva de făcut înainte, o cină cu foştii camarazi de arme, sau mai ştiu eu ce, nu mi-a explicat ca lumea, şi imediat continuăm...

— Nu, Remi, pe bune, nu mă bag.
— Dar nu va trebui s-o faci cu el! In nici un caz, el vrea doar să se uite cum şi-o trage unu' cu o curvă şi aşa mai departe...
— N-aş prea crede.
— îţi jur că ăsta e adevărul. Pentru ce te-aş minţi ? N-am nici un interes să mă port urât cu tine, ştii doar.
— Degeaba. Nu vreau, n-am să mă duc.

- Păi, cum să-ţi zic, dacă e adevărat că stai prost cu banii, din asta ţi-ar putea ieşi nişte biştari, înţelegi... ?
Pe la prânz aproape că mă hotărâsem să merg, cu toate că în după-amiaza aceea îi trântisem telefonul în nas de îndată ce pomenise de bani.
La început m-am simţit îngrozitor, am fost oripiiată şi mai mult decât atât, înspăimântată de mine însămi. Mă întrebam ce fel de impresie puteam să las pentru ca Remi să îndrăznească să-mi facă o asemenea propunere, dar el a insistat, a sunat după vreo două ore şi m-a atacat în punctul meu cel mai slab. Dar ce-ţi mai pasă, mi-a spus, nu e acelaşi lucru dacă te afli de o parte sau de cealaltă ? Ii explicasem cândva că la început mi se părea mai ruşinos să plătesc decât să primesc bani pentru a mă culca cu un bărbat. Mi-a amintit asta şi, ceea ce a fost cel mai rău, a adoptat tonul sincer şi dezinteresat al unui frate mai mare pentru a-mi critica lipsa de coerenţă, pe care, dacă ar fi dispus de un vocabular destul de bogat, ar fi definit-o-drept o simplă colecţie de prejudecăţi infantile, de pură naivitate. Mi-a spus-o în alt mod, dacă eşti vârâtă în chestia asta, eşti vârâtă până la capăt, scoate un profit din asta, neroado, ce-ţi mai pasă, ai făcut acelaşi lucru de atâtea ori, de ce-ar fi altceva de data asta...
Pe la prânz aproape că mă hotărâsem să merg.
Limita mă ispitea, proximitatea ei exercita asupra mea o atracţie aproape irezistibilă, chemarea abisului, să mă arunc în hău şi să mă prăbuşesc, să străbat în cădere zeci, sute, mii de metri, să cad până mă fac bucăţi de fundul prăpastiei şi să nu trebuiască să mă mai gândesc în veci.
Apoi, acasă, ieşind de sub duş, m-am privit îndelung în oglindă şi mi-am dat seama că începeam să mă îngraş. M-am înfăşurat într-un halat de baie, ca să nu mă mai văd.
îndoielile au apărut după aceea, în cursul după-amiezii, în timp ce mă întrebam cum ar trebui să mă îmbrac ca să

mă duc la întâlnirea mea ciudată, ce fel de îmbrăcăminte să aleg, ceva negru, scurt, strâns pe corp, cu decolteu, sau o rochie normală, de femeie obişnuită.
Dacă nu aş fi căutat deja o modalitate de a mă debarasa de Ines, totul ar fi fost mai uşor, dar deja o rugasem pe sora mea Patricia s-o ia de la grădiniţă şi s-o ducă la părinţii mei ca să rămână peste noapte acolo.
Deşi poate ca nu fusese o idee rea, în fond. Orice aş fi hotărât până la urmă, cred că nu mi-ar fi plăcut să-mi văd fetiţa în seara aceea.
Stăteam în cumpănă.
Nehotărârea era de rău augur.
El nu voise să mă asculte, eu încercam să-i explic, am vorbit, am vorbit singură în faţa lui ceasuri întregi, dar cuvintele mele ricoşau în urechile lui precum mingile de tenis într-un zid.
Nu voise să mă asculte, s-a agăţat de cea mai recentă revoltă a mea, a refuzat să mă înţeleagă, îmi pare rău, a zis, îmi pare tare rău, ideea a fost a mea, doar a mea, şi nimeni nu a aflat, îţi jur că nimeni nu a aflat, nimeni nu ştie nimic, i-am dat pe toţi afară din apartament... E vina mea, de ani de zile

îmi dădea târcoale gândul ăsta, ştii doar... Marcelo nu e doar fratele tău, este şi cel mai bun prieten al meu, şi am crezut... Nu mai ştiu ce-am crezut, dar el nu are nici un amestec, vorbesc serios, totul a pornit de la mine, ideea a fost a mea, deşi adevărul e că nu mi-a fost prea greu să-l conving... Amândoi ne-am gândit că nu avea importanţă, nu mai aveaţi vârsta ca să cădeţi în capcana unei patimi fatale, nu ? Aşa credeam, însă nu ne-am imaginat că te-ar putea afecta în halul ăsta... Poţi să fii sigură că, dacă am fi bănuit aşa ceva, am fi renunţat la timp, îţi jur că-mi pare rău, Lulu, iartă-mă... Te rog, iartă-mă.
Eu încercam să-i explic, m-am străduit, am vorbit singură, singură ceasuri întregi. Incestul nu intrase niciodată
220
în vederile mele, fireşte, şi nici nu mi-am închipuit vreodată că Marcelo ar putea reacţiona într-un mod atât de firesc după o asemenea întâmplare, pentru că nici unul dintre ei nu a mai amintit niciodată de subiectul ăsta, nici împreună fiind şi nici fiecare în parte, aici nu s-a întâmplat nimic, le citeam pe chipuri, în gesturi, în naturaleţea imperturbabilă a tuturor acţiunilor lor, aici nu s-a întâmplat nimic, şi se petrecuseră nişte lucruri, multe lucruri, dar nu era vorba de asta, nu era vorba numai de asta.
Sigur, atunci am început să-mi pun întrebări asupra calităţii lecţiilor teoretice, a tuturor lecţiilor teoretice, începând cu prima, şi eram chinuită de bănuiala că iubirea şi sexul nu puteau să fie două lucruri complet diferite, m-am convins singură că iubirea trebuie să fie altceva.
Jumătate din viaţa mea, nici mai mult nici mai puţin decât jumătate din viaţa mea, mă învârtisem doar în jurul lui Pablo. Nu mai iubisem niciodată pe nimeni, şi asta mă înspăimânta. Limitarea mea mă înspăimânta. Mă simţeam de parcă toate mişcările mele, de când mă dădeam jos din pat în fiecare dimineaţă până când mă vâram din nou în pat seara, ar fi fost plănuite dinainte de el, şi asta mă copleşea. Atunci mi-am spus că atâta vreme cât aveam să rămân lângă el nu aveam să cresc niciodată şi aveam să împlinesc treizeci şi cinci de ani, şi apoi patruzeci, şi apoi patruzeci şi cinci, şi apoi cincizeci, cincizeci şi cinci, şi până la şaizeci şi şase de ani, vârsta mamei mele, şi nu voi fi izbutit să cresc deloc, aveam să fiu pe veci o fetiţă, dar nu o fetiţă frumoasă de doisprezece ani, ca atunci când locuiam în casa aceea falsă, enormă şi goală, în care timpul nu trecea, ci un biet monstru de şaizeci şi şase de ani lovit de blestemul unei copilării nesfârşite.
Autocompătimirea este un drog puternic. De aceea am plecat.
însă niciodată n-am putut uita că înainte, când trăiam cu el, eram fericită.
221
Până la urmă am ales o rochie neagră, scurtă, nu prea decoltată, dar foarte strâmtă, dintr-un material elastic care mi se mula pe trup ca un costum de baie. După aceea, periuţa de aplicat rimelul, pe care o ţineam cu mâna dreaptă, mi-a alunecat dintre degete trasându-mi trei linii subţiri de tuş pe obraz. Am plescăit din buze supărată pe mine şi am înmuiat în apă colţul unui şerveţel pentru a încerca să-mi refac machiajul. Privindu-mă în oglindă, am văzut chipul unei femei de vârstă mijlocie, îmbătrânită, cu buzele crispate marcate de un rictus familiar, dar diferit, două cute subţiri care dădeau în vileag experienţa şi vârsta, un amestec complicat, antiteza râsului spontan izbucnind uşor, necontrolat, răvăşind zâmbetul acelei zgâtii de fată care fusesem cândva.
M-am holbat la femeia aceea câteva clipe şi am hotărât că nu-mi plăcea. Nehotărârea era de rău augur.
Am deschis robinetul de apă rece, m-am spălat pe faţă cu săpun, m-am frecat cu

nădejde cu un burete, făcând spumă, până când pielea a început să se strângă, şi m-am simţit mult mai bine.
Aveam nevoie să duc ceva în mâini, un obiect care să-mi ţină de urât, să mă susţină, să mă însufleţească. Simţeam că nu mă pot întoarce cu mâinile goale. Brusc mi-am adus aminte de ea, de o geantă din plastic portocaliu, plesnită şi ruptă, căreia dintotdeauna îi lipsise o toartă, înăuntru, cinci piese din porţelan, două braţe, două picioare, un cap, şi un trup umplut cu lână, cu rochia murdară şi cu boneţica albă, minusculă acum îngălbenită, mica olandeză făcută bucăţi, martoră a chinurilor copilăriei eterne, păpuşă moştenită încă din leagăn, odată cu propriul meu nume, de la bunica Marîa Luisa, pe care nu am cunoscut-o niciodată.
222
De douăzeci de ani îmi tot promiteam că a doua zi, negreşit, aveam s-o duc la reparat la sanatoriul de păpuşi din strada Sevilla, şi nu mă ţinusem niciodată de cuvânt.
El ar fi înţeles.
Era încă foarte devreme.
Am cumpărat un ghid de la chioşcul din colţul străzii şi am consultat programul spectacolelor. Căutam un semn, o prevestire, într-o cinematecă din Villaverde Alto rula *Miracol la Milano,* însă Villaverde era prea departe şi nu am reuşit să dau de nici un alt film vechi minunat nicăieri.
Atunci am ales Fuencarral, strada mea favorită, şi am intrat să văd o comedie americană în premieră, un fleac lipsit de importanţă, cu o actriţă splendidă în rolul secundar al mamei protagonistului.
în cele din urmă, am hotărât să folosesc cheia.
în casă era întuneric. Am înaintat cu precauţie la început, ţinând strâns în mâini geanta portocalie ca pe un scut, până când ochii mi s-au obişnuit cu lipsa luminii. Atunci am lă-sat-o pe mica invalidă olandeză într-un colţ al salonului şi am început să ocolesc obstacolele cu o agilitate nemaipomenită.
Uşa dormitorului era închisă. Nemişcată pe coridor, fără să fac nici un zgomot, mi-am lipit urechea de uşă, mi-am încrucişat degetele şi nu am auzit nimic.
Mi-am scos pantofii, am apăsat uşor, imperceptibil pe clanţă cu degetele şi am intrat pe vârfuri.
Am zăbovit câteva clipe ca să mă asigur că persoana care dormea era Pablo, singur, întors spre mijlocul patului.
Am respirat adânc şi am zâmbit.
Nu era chiar ipoteza mai optimistă - nimeni în casă, mă întind pe pat şi aştept -, dar nici cea mai rea nu era - să dau peste două persoane în aşternuturi.
M-am dezbrăcat în linişte, am căutat cămaşa pe care el probabil şi-o scosese nu cu mult timp înainte, am dat peste ea
223
aruncată pe un scaun, am privit-o, am pipăit-o, am mirosit-o, am recunoscut-o, am pus-o pe mine şi m-am lungit pe jos, lângă el, executând cel mai bun plan pe care-l putusem concepe în timp ce perechea de californieni imbecili divorţa şi se împăca necontenit pe ecranul panoramic. Fiica risipitoare se întoarce acasă, se aruncă la pământ ca o căţea, îşi recunoaşte păcatele şi imploră iertarea tatălui, pe care îl ştie milos şi cu suflet mare. Nu era un plan impecabil, dar nici rău nu era, având în vedere graba în care fusese pus la cale, precum şi calitatea slabă a filmului. - Te iubesc, am rostit în şoaptă.
Poftim, m-am gândit apoi, ce uşor a fost totul.
Am închis ochii, eram foarte ostenită, totul a ieşit bine, mi-am repetat, acum voi putea să dorm, să dorm ceasuri întregi, când ne vom trezi el mă va găsi aici şi va înţelege, ce uşor a fost totul... Duşumeaua tare mi s-a părut extrem de confortabilă până când am auzit întrerupătorul unei lămpi şi apoi glasul lui,

rece:
— Scoală-te, Lulu. Nu ţine.
La început nu am îndrăznit să mă mişc, am rămas nemişcată, speriată, tremurând, încercând să mă conving că nu auzisem nimic pentru că nimeni nu spusese nimic, dar el a repetat, cu voce clară:
— E prea târziu, Lulu. De data asta nu mai ţine.
Am sărit în picioare, am apucat strâns pieptţii cămăşii lui şi am tras cu toată puterea.
Nasturii au început să cadă pe podea, unul după altul.
Mi-am pus rochia trăgând-o peste cap, mi-am vârât cum am putut braţele în mâneci şi am tras de poale în jos, am ieşit în fugă pe coridor, mi-am pus pantofii şi am fugit mai departe.
— Unde pleci ?
Am ajuns în salon, mi-am luat poşeta şi am înşfăcat şi geanta portocalie, dar atunci mi-am dat seama că el venea după mine, pe coridor, şi că o văzuse cu siguranţă deja, nu mai aveam timp s-o ascund.

Bătrâna olandeză nu mă putea însoţi în locul spre care mă îndreptam, aşa că am lăsat-o din nou pe o masă.
— Unde pleci ?
Am ieşit vrând să trântesc uşa, dar am ratat, ca de obicei.
Uşa s-a izbit de tocul ei de vreo două ori, fără a reuşi să se închidă.
O cunoşteam pe Encarna de ani de zile.
Mă dusesem cu Pablo de câteva ori la vechea vilă din strada Roma unde ea îşi începuse în mod onorabil şi de foarte tânără cariera, cu o pensiune pentru ajutoare de toreadori, picadori slabi şi uscăţivi, *banderilleros* scunzi şi îndesaţi, care o tăvăleau bucuroşi, conştienţi tot timpul că ea era poate ultima muiere din viaţa lor. încă îşi aducea aminte de asta cu nostalgie, dar îi plăcea să repete că pe lângă rănile şi bolile cu care se alegea ea mai veneau şi rănile matadorului şi că toţi erau o şleahtă de ticăloşi care în jumătate din cazuri o ştergeau fără să plătească, şi pensiunea a început să fie o afacere falimentară. Nevoia a fost cea care, potrivit spuselor ei, a îndemnat-o să închirieze camere pentru alt soi de coride.
Dar strada Roma, un loc excelent pentru o pensiune de matadori, nu era la fel de potrivită şi pentru o casă de ren-dez-vous, mai ales când zona aceea, cartierul Salamanca, de fapt, a început să se umple de ***yuppiet,*** noii oameni bine, mai inculţi decât cei de dinainte şi incapabili să aprecieze farmecul unor tradiţii atât de vechi precum casa Encarnei, aşa că până la urmă a vândut-o unui regizor de film care a lăsat-o cu gura căscată declarând-o monument, şi cu banii pe care i-a luat pe casă şi-a cumpărat un apartament imens situat în capătul unei străzi din Espoz y Mina, în-tr-un vechi edificiu seniorial, sublinia asta îngroşându-şi vocea, seniorial, şi-a adus de la ţară o nepoată coafeză care făcuse un curs de decoraţiuni interioare prin corespondenţă şi a recrutat câteva fete, nu prea tinere, nu prea frumoase,

dar rentabile, dacă tot am ajuns aici, hai să facem lucrurile ca lumea, repeta.
Când nu puteam să merg acasă, obişnuiam să recurg la Encarna. Mă înţelegeam foarte bine cu ea.
Am luat un taxi ca să ajung acolo, fiindcă nu aveam chef să conduc, şi după aceea m-am plimbat un pic pe jos prin cartier, mergând agale. Mă străduiam să nu mă gândesc, să uit că fusesem respinsă, dar era multă animaţie în seara aia de vineri, pe data de trei.
O târfă jigărită şi bătrână, cu două pete întunecate pe faţă, cu fire cărunte

extrem de vizibile prin părul vopsit, cu bluză cu breteluţe şi un decolteu necruţător cu triştii ei sâni fleşcăiţi şi cu o geacă de muşama subţire cu însemne de Formula l, mi-a cerut o ţigară, dârdâind de frig. I-am dat-o, privind-o în faţă, şi am pornit înapoi.
M-am întâlnit la intrare cu nepoata Encarnei, care se întorcea după ce băuse un păhărel cu iubitul ei, un băiat cumsecade care lucra într-un cabinet de optică şi habar nu avea de nimic. Stăpâna casei era sus, făcând pasienţe în faţa televizorului. Când m-a văzut intrând, mi-a făcut cu capul un semn pentru a-mi indica o cameră mică situată la capătul coridorului, biroul a ceea ce amândouă numeam în băşcălie apartamentul nupţial, cea mai bună încăpere a casei.
Encarna era ciudată, nervoasă şi sperioasă. Când am în-trebat-o de artroza ei, mi-am dat seama că nu avea chef să stea de vorbă cu mine. S-a mulţumit să răspundă monosilabic şi în silă la întrebările mele de politeţe şi mi-a amintit că întârziasem.
Nu-mi plăcea tema din seara aceea, nu-mi plăcuse niciodată, nu-mi mirosea a bine de la început, presimţeam ceva ce nu avea să-mi placă, însă nu mai puteam da înapoi.
Nu mai aveam loc de întors.
în camera din spate, trei vechi cunoştinţe de-ale mele s-au bucurat mult să mă vadă. Nu le-am răspuns în acelaşi fel.

— Unde e Manolo ?
— De unde să ştiu eu ? a zis Jesus, un băiat scund şi cu aspect atletic, care mie nu-mi plăcuse niciodată prea mult, deşi avea mare trecere la bărbaţi, privindu-mă foarte surprins. După câte ştiu eu, nu vine.
- Remi mi-a spus că Manolo trebuia să fie aici. (Absenţa aceea îmi confirma cele mai rele presimţiri.) Dacă el nu este, eu plec...
- Haide, Marisa...
Cel care a intervenit în conversaţie era unul din favoriţii mei absoluţi, semăna mult, mult de tot, cu Lester, un fermecător student britanic de familie bună, pedepsit de ai săi pentru viaţa dezmăţată, nu-i cunoşteam numele adevărat, îl numisem întotdeauna aşa.
— Ce anume are Manolo şi noi nu avem ?
— în el am încredere, şi în voi nu.
Lui Manolo îi plăceau tipele. Lui Manolo îi plăceam eu. Am intrat în chestia asta doar pentru bănuţi, spunea el mereu, doar pentru asta. Era tânăr, dar nu din cale-afară, chipeş, dar nu din cale-afară, isteţ, dar nu din cale-afară, însă avea ceva deosebit, în afară de o puia ca un baros. Ne-o tră-sesem cândva doar noi doi, acasă, din prietenie, şi ajunsesem să-l îndrăgesc, îi plăceam şi mă sfătuia, mă avertiza cu cine trebuia şi cu cine nu trebuia să mă duc, ce trebuia şi ce nu trebuia să fac. El nu m-ar fi trădat, el nu, eram sigură de asta, dar în ceilalţi nu mă puteam încrede, nu aveam încredere, eram pe punctul de a mă răsuci pe călcâie şi a o şterge de acolo, dar ideea de a mă culca singură în noaptea aia mi se părea insuportabilă.
între timp, ei se şi apucaseră de lucru. Mă cunoşteau foarte bine şi-şi cunoşteau meseria.
Cel care semăna cu Lester s-a aşezat în spatele meu, mi-a cuprins trupul cu braţele şi a început să mă mângâie, să mă frământe, vorbindu-mi cu glas tare, ridicându-mi rochia la spate, descoperind carnea despuiată cu prefăcută surpriză,

lipindu-se de mine, proptindu-mi prohabul pantalonilor lui de piele în fund, mişcându-se ritmic pentru a mă împinge înainte. Manolo îmi jurase de mai multe ori că ăsta era un homosexual pur, că îi plăceau doar bărbaţii, şi de fapt niciodată nu se regulase cu mine, însă uneori îmi venea greu să-l cred.
în schimb, iubitul său, care se numea Juan Ramon, avea o faţă de prost şi contempla acum scena cu un zâmbet lăţit pe toată faţa, regula tot ce mişcă.
S-a apropiat de noi, s-a postat în faţa mea şi m-a îmbrăţişat. Mâinile lui s-au găsit cu cele ale prietenului său, gura lui se întâlnea cu a acestuia peste umărul meu, sexul lui, strâns în nişte blugi vechi ce stăteau să crape, se lovea de al meu, mângâierile lui ne cuprindeau pe amândoi.
Fără să vreau, ochii mi s-au închis, trupul mi s-a încordat, braţele mi s-au înmuiat în schimb, dezarmate, sexul a început să mi se inflameze, totul s-a petrecut fără voia mea şi nici nu m-am străduit să mă opun, pentru că deja mi-era totuna iar ei erau minunaţi, ăsta era singurul lucru care nu se schimbase, erau la fel de minunaţi şi când se jucau cu mine, îşi pasau trupul meu unul altuia ca şi cum ar fi fost o minge mare, simţeam cum asalturile lor mă împingeau înainte şi înapoi, balansându-mă, mă strângeau, mă încălzeau, îmi procurau o plăcere facilă, primară, îmi plăceau, îmi plăcea ceea ce-şi făceau şi ceea ce-mi făceau, se sărutau şi mă sărutau, se pipăiau şi mă pipăiau, se lingeau şi mă lingeau, eu mă desfătam mai mult cu privirile, cu zâmbetele, cu vorbele pe care şi le adresau unul celuilalt decât cu privirile, cu zâmbetele, cu vorbele pe care mi le adresau mie, dar nu le spuneam asta, ei nu ar fi înţeles, erau destul de rudimentari amândoi, nişte ammăluţe, mâinile lor dispăreau din când în când sub rochia mea şi contactul lor era foarte diferit faţă de cel al mâinilor altor bărbaţi, era lipsit de violenţă şi de nerăbdarea de a descoperi, lucrul ăsta şi-l rezervau pentru ei înşişi, iar degetele lor uşoare nu zăboveau niciodată pe

mine dacă mă loveau cumva uşor, din neatenţie, dacă mă mângâiau cumva scurt, cu zgârcenie, dar simpla frecare a unghiilor lor făcea să mi se înfioare pielea pe mine, şi eu îi mângâiam pe cap, îmi îngropam mâinile în părul lor, sărăcuţii de voi, copilaşii mei, ai celei de care v-aţi eliberat, ce eşec al Mamei Naturi, să mă lipsească de prilejul de a mă măsura cu voi în condiţii de egalitate, să mă reducă la condiţia de spectatoare a jocurilor voastre inocente, n-ar mai fi fost atât de inocente cu mine, dar nu mai e nimic de făcut, sărăcuţii de voi, ce soartă aţi mai avut, dragilor, scumpii mei.
După ce mi-au boţit rochia peste sâni, amândoi au tras în acelaşi timp de ea pentru a mă obliga să-mi ridic braţele şi mi-au scos-o. Atunci m-au anunţat printre hohote de râs că urmau să mă deghizeze.
Jesus, care niciodată nu mă atinsese nici măcar cu un deget, ne privea dintr-un colţ, costumat straniu. Părea un erou din benzile desenate, un faimos răzbunător galactic, întunecat şi primejdios, stupid totodată, cu apărătorile acelea de umăr enorme şi cu nişte colanţi negri, decupaţi în faţă şi în spate, ca dresurile acelea găurite - dresuri pentru regulat, cruda realitate este că nici un mit nu durează o veşnicie -, care acum se vând până şi în merceriile cele mai amărâte cu scuza că nu mai trebuie să ţi-i dai jos când ai nevoie la baie şi astfel e mai greu să-i agăţi şi să li se ducă firele. Sexul lui depilat atârna plictisit peste latexul care i se mula pe coapse ca o a doua piele. E ridicol, m-am gândit, cu toate că în realitate îmi făcea plăcere să-l privesc. Era ridicol, dar foarte curând eu însămi aveam să ofer un spectacol asemănător.
Mi-au pus nişte cizme negre foarte înalte, care-mi ajungeau până la jumătatea coapsei, strâmte până la genunchi, mai largi deasupra, cu o platformă grosolană, şi cu tocurile cele mai subţiri şi mai înalte pe care le văzusem în viaţa mea.

- Eu n-am să pot merge cu astea, i-am avertizat, iar ei au râs. Serios, voi nu mă cunoaşteţi, dar o să-mi rup gâtul, sunt sigură că o să-mi rup gâtul cu cizmele astea...

Celelalte accesorii erau mai comode, dar la fel de extravagante, o centură împodobită cu ţinte argintii, care se prelungea prin mai multe cureluşe din piele şi ele pline de ţinte care trebuiau să se prindă între ele una câte una şi care mi se încrucişau la înălţimi diferite peste şolduri, apoi un fel de sutien gol, trei cureluşe de piele care îmi încadrau într-un triunghi negru fiecare sân, fără să-l acopere, precum şi o zgardă de câine pe măsura mea, împodobită cu inele de metal.

Lester m-a condus la o oglindă, m-am privit şi m-am plăcut, curelele alea îmi veneau bine, eram frumoasă, le-am spus-o şi ei au fost de acord cu mine, arăţi foarte bine, mi-ar fi spus acelaşi lucru şi dacă aş fi fost îmbrăcată cu un sac pentru cartofi, dar era plăcut să aud complimentul. Apoi m-au sprijinit de braţe şi m-au condus în camera din spate, unde trei personaje, aşezate pe un soi de divan ornat cu lemnărie aurită falsă, mi-au salutat apariţia cu entuziasm.

Cel din mijloc - foarte slab, scund, pe jumătate chel, cu unghia de la degetul mic din dreapta foarte lungă, cu celelalte doar negre, cu o mustăcioară ridicolă, o linie foarte subţire care nu ajungea să acopere marginea buzei, pe o faţă tipică de pervers - trebuie să fi fost speculantul imobiliar din Alicante.

în dreapta lui, un adolescent de o frumuseţe rustică, cu obraji bucălaţi şi rumeni, de cincisprezece, cel mult şaisprezece ani, îşi mângâia îmbrăcămintea fără încetare. De una din mânecile sacoului său din caşmir, cu croială italiană cu umeri enormi, atârna încă agăţătoarea de plastic a unei etichete.

In stânga lui, o tânără cu obrajii supţi, cu braţul stâng brăzdat de mici puncte sângerii ca un şir de mărgele, nu părea să fi avut la fel de mult noroc.

230

Mai erau acolo şi un bărbat foarte înalt, uriaş, cu înfăţişare de culturist, pe care nu-l cunoşteam, şi o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani, înaltă, voinică, dar cu o carnaţie tare, frumoasă în ciuda faptului că era machiată ca o vrăjitoare, cu gene false, cu cozi imense, cu buzele grena şi cu sfârcurile străpunse de două inele argintii.

Ea a fost cea care s-a bucurat cel mai mult la vederea mea. M-a arătat cu degetul, apoi a ridicat din sprâncene, şi-a ţuguiat buzele şi mi-a adresat un zâmbet înfiorător.

Cineva îmi spusese, cu mulţi ani în urmă, şi mi se păruse o glumă foarte proastă, că numai primele treizeci de lovituri dor, dar e adevărat, e adevărul gol-goluţ, numai primele douăzeci, treizeci de lovituri dor, pe urmă nu mai contează.

Si totuşi, la început m-am distrat bine, foarte bine, adevărul e că eram convinsă că nu-i decât un spectacol de fetişism, cu accesorii din piele, cu fiare, cătuşe şi cu un tip, judecând după comentariile iniţiale, individul din Alicante era un individ foarte simplu, prea simplu ca toată povestea să meargă mult mai departe. De aceea am stat liniştită a-tunci când uriaşul necunoscut a prins capătul lanţului de inelul dinspre ceafă al zgărzu mele, prinzând una din verigi de un piron mare pe care-l bătuse mai înainte în perete. Biata de tine, Encarna, mi-am zis eu, ăştia îţi fac praf casa.

Eram totuşi liniştită şi foarte excitată de atmosfera care domnea în încăpere, de dorinţa devenită palpabilă, care dis-torsiona chipurile unora dintre cei prezenţi, reducându-le doar la doi ochi avizi, imenşi.

Culturistul şi-a asumat rolul de maestru de ceremonii, l-a înşfăcat pe Jesus de un braţ, l-a dus în mijlocul încăperii şi l-a trântit pe podea.

Juan Ramon s-a apropiat încet, şi i-a pus un picior pe ceafă pentru a-l împiedica să se ridice, o simplă concesie făcută ortodoxiei iconografice, m-am gândit, fiindcă
231
victima nu dădea nici un semn că ar fi ceva în neregulă cu situaţia sa.
în acest timp, cu aceeaşi lentoare jucată, caracteristică pentru ultimele mişcări ale unei dansatoare de *striptease,* bestia aia a făcut să dispară o bună parte din braţul său drept înăuntrul unei mănuşi lungi din piele ţeapănă, plină de ţepi, care-i ajungea până la cot.
Apoi, zâmbind ca pentru sine, şi-a strâns pumnul pri-vindu-l îndelung, ca şi cum ar fi trebuit să se concentreze pentru a aprecia forţa acelei sfere pline de ţepi metalici al cărei aspect amintea de o armă medievală, înainte de a se îndrepta spre Jesus, care, ţintuit la podea, nu putuse urmări ultima fază.
M-am pomenit zâmbind, muşcându-mi buza de jos, şi m-am supărat, mi-am schimbat imediat expresia chipului, am încercat să iau un aer distant, neutru, ca şi cum toată povestea aia nu mă privea defel, dar nu mi-am putut păstra mult timp aparenţa de imperturbabilitate.
A reuşit. Nu aş fi crezut niciodată că era cu putinţă, că un trup atât de mic ar putea primi înăuntrul lui o asemenea masă, dar a reuşit, antebraţul lui a dispărut aproape cu totul înăuntrul atletului mărunţel, care ţipa şi se zvârcolea, incapabil să se ridice sub apăsarea piciorului care îi strivea în continuare ceafa, a făcut-o, şi nu s-a mulţumit doar cu atâta, a început să-şi mişte braţul înăuntrul boccelei sale, răspunzând cu un zâmbet la urletele de durere pe care le smulgea cu fiecare mişcare. I-a reuşit, dar el nu era singurul care părea să se bucure de spectacol. Lester s-a apropiat de iubitul său, s-a sprijinit uşor de el şi a început să-l mângâie de la spate cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga elibera sexul dorit, îl cuprindea în pumn şi începea să-şi agite mâna, mângâind vârful umed cu degetul mare. Curând a fost răsplătit. Fără a slăbi cu un dram apăsarea piciorului cu care îl ţinea pe Jesus lipit de podea, celălalt s-a apucat să descheie cu mâna stângă şirul de copci care
232
încheiau pantalonii de piele ai favoritului meu şi, după ce i-a mângâiat uşor carnea, atât de tare, i-a băgat degetul arătător în cur, ia de-aici, i-a spus, Lester a oftat şi a făcut o faţă nătângă, ce încântător, m-am gândit, în timp ce simţeam că sexul meu mustea, fiinţa mi se scurgea fără scăpare dintre coapse, niciodată nu am putut rezista la o asemenea scenă, niciodată.
Frumosul adolescent cu haine noi părea şi el foarte excitat. Aplecat în faţă, cu gura întredeschisă, gâfâind, nu scăpa nici un amănunt. Proprietarul său se încinsese şi el, îl săruta, îi mângâia sexul, îl obliga să facă acelaşi lucru cu el, şi îi vorbea cu o voce răguşită, întretăiată. Toate astea am să ţi le fac când ne întoarcem la Alcoy, mă scoţi din minţi, dar am să te închid în pivniţă şi n-ai să mai ieşi pe stradă, şi n-ai să-i mai vezi nici pe maică-ta, nici pe fraţii tăi, ai să mă vezi doar pe mine când o să cobor să te bat cu biciul, am să mă piş pe rănile tale, n-am să ţi-o mai trag în cur niciodată, am să mă întâlnesc cu alţii mai frumoşi şi mai tineri decât tine şi am să-i aduc acasă, am să mi-o pun cu ei sub nasul tău, niciodată n-ai să te mai regulezi cu mine, n-ai să te mai regulezi niciodată cu nimeni, am să folosesc o bară de fier pentru asta, am să te sfârtec cu ea, am să ţi-o las înăuntru toată noaptea, şi am să te pun să i-o sugi câinelui meu, ăsta o să fie primul lucru pe care ai să-l faci când ai să te trezeşti în fiecare dimineaţă, ai să vezi, degeaba ai să plângi şi ai să mă implori, ai să te arunci în genunchi ca să mă rogi să-ţi dau de mâncare şi am să te las să mori de foame, am să te omor, am să te sfârtec cu o mănuşă mai ceva decât asta de-aici, pentru

că mă scoţi din minţi, mă înnebuneşti, toate astea am să ţi le fac când ne întoarcem la Alcoy...
Femeia cu sfârcurile străpunse, cocoţată într-un fotoliu, cu picioarele depărtate petrecute peste braţele acestuia, atârnând în lături, se masturba cu un falus metalic, negru, cu vârful auriu. S-a uitat la mine, a zâmbit, apoi a privit la drogată, i-a făcut un semn cu mâna, apropie-te, cealaltă s-a

făcut că nu pricepe, atunci i-a vorbit, apropie-te, i-a zis, şi până la urmă şi-a atins scopul, adolescenta cu braţul rănit s-a ridicat şi s-a dus la ea, vocea acelei femei a acaparat întreaga atenţie pentru o clipă, apoi şi-a scos jucăria dintre coapse şi a îndreptat-o către gura acelei prostituate nătânge şi înspăimântate, care şi-a ţinut buzele strânse chiar şi atunci când vârful tare şi umed le-a atins, nu avea s-o mai ţină mult timp aşa, m-am gândit, şi am compătimit-o pentru că nu ştia să calculeze, vrăjitoarea a înşfăcat-o atunci de păr, a luat-o pe sus, cu mâna încleştată în coama castanie, ea a ţipat, a scos un strigăt înspăimântător şi a rămas cu gura deschisă până ce falusul i-a intrat între dinţi. Apoi, menţinând-o sub control, femeia cu sfârcurile găurite a tras-o cu violenţă către sine şi nu i-am mai putut vedea faţa, auzeam doar zgomotele înăbuşite pe care le făcea limba ei în contact cu sexul celeilalte femei, care, deschizându-şi-l cu o mână, folosind-o pe cealaltă pentru a ghida instrumentul de la care obţinea o plăcere din ce în ce mai intensă, se zvârcolea pe fotoliul ei, scoţând mici strigăte care, pentru o clipă, au umanizat-o un pic.
Uriaşul s-a plictisit să-l penetreze pe Jesus cu braţul în-mănuşat şi l-a extras până la urmă, mânjit de sânge, din trupul lui. După aceea s-a aşezat turceşte pe podea, chiar în faţa victimei sale, care, eliberată acum de orice apăsare, nu s-a mişcat. Nu se putea mişca, abia de se ţâra cu greu pe podea, însă aceeaşi mână care mai înainte îl penetrase, acum dezgolită, i s-a aşezat pe cap, ciufulindu-i părul, şi parcă răspunzând unui semnal dinainte convenit mărunţelul maltratat a reuşit atunci să se ridice pe jumătate, şi-a pus braţele pe după gâtul torţionarului său, l-a privit cu ochi umezi, tandri, şi l-a sărutat pe gură. După aceea, în tăcere, şi-a întors gura spre puia călăului său şi a început s-o lingă cu vârful limbii înainte de a o face să dispară în gura sa, fără nici o umbră de reproş. Părea mulţumit. Nu-mi venea să cred, dar părea să fie mulţumit, în ciuda pârâiaşului roşu care i se scurgea de-a lungul coapselor.

Lucrurile au început atunci să se complice. Totul s-a schimbat foarte repede, omul din Alicante l-a chemat pe Juan Ramon şi i-a spus ceva la ureche, şi când acesta a încuviinţat din cap, l-a sărutat pe gură, îmbrăţişându-l cu o patimă neaşteptată, şi s-au format două cupluri noi.
Adolescentul a protestat la început, s-a uitat la protectorul său cu ochi tânguitori, a întins către el o mână rugătoare, dar nu i-a slujit la mare lucru, Juan Ramon l-a dus într-un colţ, l-a întins cu faţa în jos pe o masă şi i-a tras câteva la fund, dacă eşti rău, am să fiu şi mai rău cu tine, drăguţule, asta a părut să-l liniştească pe mieluşel, care a rămas nemişcat, a trebuit să fac eforturi ca să văd ce s-a mai întâmplat după aceea, se aflau prea departe, iubitul lui Les-ter şi-a introdus puia într-un soi de prezervativ din cauciuc cu ghimpi, care îi sporea dimensiunile oricum impresionante, şi după aceea, pe neaşteptate, a deschis cu mâinile curul tinerelului şi şi-a vârât-o înăuntru dintr-o mişcare, până la rădăcină.
Clientul, despuiat, se cocoţase în patru labe pe divan, pentru a contempla mai bine supliciul favoritului său, atunci când favoritul meu, Lester, s-a apropiat de el pe la spate, cu o expresie de indiferenţă pe chip şi ţinându-şi în mână sexul doar pe jumătate întărit. Chiar şi aşa, nu i-a fost deloc greu să-l facă să treacă prin gaura imensă ce se deschidea în trupul acela flasc şi împovărat de ani, în

timp ce, cu mâna cealaltă, îi înşfăca pută prizărită şi începea s-o agite mecanic, fără chef.
Bărbatul din Alicante, care nu putea să vadă strâmbăturile caraghioase de dezgust pe care Lester mi le adresa în timp ce-l regula în cel mai leneş ritm cu putinţă, nu părea deranjat deloc de acea lipsă de ardoare, concentrat asupra scenei ce se desfăşura înaintea ochilor săi, micuţul lui protejat ţipând şi zvârcolindu-se sub asaltul unei arme teribile, ale cărei consecinţe dureroase nu erau greu de calculat la vederea dimensiunilor jalnice ale sexului pe care sărmanul era obişnuit

să-l simtă. Totuşi, la un moment dat, victima a încetat să mai ţipe, începând să scoată nişte sunete diferite, ca şi cum durerea s-ar fi diluat în senzaţii de altă natură. Cunoşteam bine procesul, puteam să-i anticipez urmarea. După câteva clipe, era deja evident pentru toată lumea că-i făcea plăcere, că acum se simţea minunat. S-a sprijinit cu mâinile pe masă, şi-a îndreptat trupul, a început să se mişte, şi ne-a lăsat să-i vedem puia, ţeapănă, presată pe cristalul mesei.
Atunci proprietarul lui s-a indignat, gata, ajunge.
Am zâmbit în sinea mea, degeaba îi porunceşti să se oprească, m-am gândit, ai făcut pe deşteptul şi acum nu va mai avea nici o bucurie cu tine, a descoperit că pe lumea asta există lucruri mai bune decât tine, imbecilule.
Evenimentele mi-au dat dreptate. Felul în care Lester îşi exprima resemnarea în faţa destinului s-a schimbat brusc atunci când iubitul său, fără să-şi fi scos încă sexul din acel prezervativ, s-a îndreptat spre el cu zâmbetul pe buze, a căutat şi a găsit un loc unde să-şi proptească genunchii şi l-a penetrat, mângâmdu-i pieptul cu o mână. Cel din Alicante trebuie să fi observat schimbarea de situaţie, fiindcă, judecând după expresia de fericire care i-a apărut pe faţă, puia favoritului meu trebuie să fi ajuns tare ca piatra şi să fi fost în stare să-i umple în sfârşit tot curul ăla căscat, dar asta nu-l interesa prea mult acum, pentru că muţunache pe care-l adusese de la Alcoy refuza să-i asculte poruncile şi, în loc să se prezinte în faţa lui, a străbătut în genunchi, cu gura deschisă, toată încăperea, pentru a satisface mai departe cu gura pe actualul partener al partenerului partenerului său, fiinţa cu suflet nobil care îi deschisese ochii o dată pentru totdeauna, şi s-a apucat să-i lingă cu generozitate testiculele înainte de a-i depărta fesele cu mâinile şi a-şi vârî limba în anus. Juan Ramon, fără să se întoarcă, a acceptat darul cu un grohăit.
Mă simţeam bine, foarte bine, când, deodată, mi-am dat seama de faptul că noi eram nouă inşi, şi că opt, adică toţi în afară de mine, intraseră în joc.

Atunci m-am speriat, am devenit conştientă pentru prima oară că nu mă mişcasem din loc şi am intuit că eu eram menită să fiu numărul forte al seratei.
Ea s-a apropiat de mine, m-a apucat de încheieturi şi mi-a apăsat mâinile pe sânii ei perforaţi făcând acelaşi lucru cu mine, la început doar mă mângâia, degetele ei, unghiile ei îmi produceau o senzaţie plăcută, dar degetele ei s-au deplasat fără veste spre sexul meu, mi-au tras de labii în jos şi le-au ciupit de mai multe ori cu vârfurile lor ascuţite, acum mă răneau, aşa că, deşi intuiam că efectul acţiunii mele avea să fie poate mai rău decât cauza sa, am lovit-o cu genunchiul şi am trântit-o imediat pe podea, strigând-o pe En-carna, fiind încă sigură că voi putea scăpa teafără de acolo, în veci, mi-am jurat în sinea mea, în veci n-am să mai intru în aşa ceva, dar nu a venit nimeni, nimeni, ceilalţi participanţi la petrecere m-au privit o clipă curioşi, fără cea mai mică intenţie de a-mi lua partea, cu excepţia drogatei, care avea ochii plini de lacrimi şi care a încercat, deşi a fost oprită înainte să reuşească să se apropie de mine, tu nu te băga, i-a spus cineva, asta nu e treaba ta, amândouă o să plătim până la urmă cam scump doza din noaptea asta, mi-am zis, atunci femeia aia s-a ridicat în

sfârşit de jos, m-a privit şi, înşfăcându-mă de picioare, mai întâi de dreptul, apoi de stângul, mi-a smuls tocurile înalte de la cizme, a trebuit să mă prind cu mâinile de lanţ pentru ca şocul produs de brusca diminuare a staturii mele să nu-mi frângă gâtul, şi mi-am menţinut un oarecare echilibru ridicându-mă pe vârfuri, redusă la imobilitate totală, călăul meu a scos un hohot de râs înainte de a-mi da un pumn în stomac, dar nici atunci nu am uitat că nu puteam să mă mişc, ştia şi ea asta, unghiile ei mi s-au înfipt în decolteu şi s-au deplasat în jos pentru a lăsa nişte dâre lungi, roşietice, mai târziu a recurs la procedee mai subtile, doi mici cleşti argintii cu care mi-a prins sfârcurile, legaţi printr-un lănţişor de care a tras înspre ea
237
pentru ca trupul meu să rămână înapoia sânilor, pe care îi simţeam din ce în ce mai întinşi, stând parcă să fie sfâşiaţi dintr-o clipă în alta, s-a jucat în felul ăsta ceva timp, mâ-nându-mă înainte şi înapoi printr-o simplă mişcare din încheietura mâinii, obligându-mă să mă clatin pe punctele mele de sprijin precare, cu mâinile zdrelite deja din cauza frecării de verigile lanţului, cu braţele tot mai slăbite, cu muşchii tot mai amorţiţi, dar s-a plictisit şi de asta şi mi-a acordat un răgaz de vreo două minute, timp în care s-a dus să ia un obiect pe care nu l-am putut distinge prea bine la început, apoi, în timp ce îşi plesnea uşor palma cu el, mi-am dat seama că era vorba de ceva destul de banal, de un în-călţător de metal fixat pe un baston de bambus, şi nu am mai văzut nimic, ea m-a răsucit cu mâinile, întorcându-mă cu faţa la perete, pentru a începe o nouă fază, şi în clipa aceea mi-am adus aminte de vechea glumă proastă, pentru că m-au durut doar primele treizeci de lovituri, mi-a ars o primă lovitură peste pulpe şi a urcat apoi treptat de-a lungul coapselor mele, concentrându-se asupra porţiunii de deasupra cizmelor, nu mă lovea cu muchia, ci cu dosul încălţătoru-lui, nu-mi sfâşia pielea, însă durerea era insuportabilă, mai ales când, mai apoi, contrar celor ce-mi imaginam, a zăbovit puţin asupra feselor mele, dezlănţuind în schimb o avalanşă înspăimântătoare de lovituri ceva mai sus, în dreptul rinichilor, dar asta nu era încă de-ajuns, m-a răsucit din nou şi a repetat procesul în sens invers, de sus în jos de data asta, lovindu-mă cu sălbăticie în primul rând peste sâni, mi-am dat seama că îi plăcea asta şi am fost surprinsă să constat că încă eram în stare să gândesc, în momentul acela uriaşul s-a apropiat de noi, mi-a cuprins pieptul cu un braţ, pentru a-mi ridica sânii şi pentru a-i împiedica să mai tremure după fiecare lovitură, ea a desprins cleştele de la sfârcul stâng şi mi l-a apucat cu dinţii, iar eu îmi închipuiam că deja carnea era tumefiată, insensibilă, dar lucrurile nu stăteau aşa, muşcătura ei mi-a demonstrat că starea de inconştienţă în
238
care eram sigură că mă voi cufunda dintr-o clipă în alta era încă foarte departe, loviturile s-au înteţit şi în cele din urmă el şi-a petrecut braţele pe după genunchii mei şi m-a săltat brusc, eliberându-mi pentru moment mâinile de dureroasa obligaţie de a trage de lanţ, pentru ca ea să se ocupe de pielea de pe partea interioară a coapselor mele, apropiin-du-se încetul cu încetul de sexul meu, mă aşteptam la asta şi mă aşteptam să ieşin atunci în sfârşit, dar am simţit impactul încălţătorului pe carnea mea încordată, tremurătoare, şi nu am putut să scap de durere, a trebuit s-o suport în întregime, minute întregi cât veacul de lungi, în timp ce mă consolam gândindu-mă că episodul acela nu avea să mai dureze multă vreme, fiindcă, dacă încălţătorul nu mă omora, atunci când uriaşul avea să-mi dea drumul şi să mă lase încă o dată în voia sorţii, oricum n-aş mai fi avut forţa de a trage de lanţ nici măcar o jumătate de oră şi aş fi sfârşit prin a-mi rupe gâtul în acea zgardă rigidă.

Ce risipă, m-am gândit, deoarece nici o clipă nu am încetat să gândesc, să iroseşti atâta culoare, atâta patetism, în moartea unei femei atât de insensibile, incapabilă să se bucure de astfel de finaluri tragice.
— Gaborii!
Ea se apropia de mine cu o andrea pe care o încinsese mai înainte pe un reşou; s-a oprit deodată în mijlocul covorului.
Mi-am spus că era o vrajă, că era cu neputinţă, nu se putea să am atâta noroc, dar era glasul Encarnei şi el a răsunat iarăşi de cealaltă parte a uşii, însoţit de bătăi nervoase cu nodurile degetelor în lemn.
— Gaborii!
Sunetul unei sirene s-a auzit limpede din stradă.
Ea s-a uitat la ceas, a lăsat andreaua pe reşou, a apucat un balonzaid aflat pe un scaun, l-a pus pe ea în mare grabă şi a ieşit pe o mică uşă disimuiată într-un dulap, pe care o cunoşteam şi eu. Atunci Encarna a strigat pentru a treia şi ultima oară:
— Gaborii!
Bărbatul din Alicante, care probabil că nu auzea ce se petrecea, a rămas aşezat pe divan, cu puştanul din nou în braţele lui, în timp ce toţi ceilalţi o ştergeau unul după altul din calea harpiei ăleia.
Plângeam, nefiind în stare să-mi cred încă urechilor, o razie, o razie binecuvântată, binecuvântata poliţie de care îmi ferisem până atunci pielea, toată viaţa umblând cu capul vârât între umeri şi călcând pe vârfuri când treceam pe lângă orice poliţist în uniformă, chiar dacă era vorba de un agent de circulaţie, şi iată că acum îngerii aceia în uniformă avuseseră fericita idee de a organiza o razie tocmai pe

strada aia, tocmai în noaptea aia, tocmai la ora aia, şi eu îmi salvasem pielea, mi-o salvasem pe bune, binecuvântaţi să fie, îmi repetam, binecuvântată fie poliţia madrilenă, în vecii vecilor.
Mai rămăseserăm doar eu şi cei trei ocupanţi iniţiali ai divanului.
Aceştia mă priveau descumpăniţi. Drogata plângea în tăcere, stătea ghemuită, cineva îi sfâşiase hainele, părea paralizată.
— E o razie, am îngăimat.
Alicantinul s-a ridicat în picioare, şi-a luat prietenul de mână şi au ieşit în goană pe uşa care dădea în coridor. Ea a vrut s-o ia după ei, dar am oprit-o.
— Nu, nu ieşi pe aici.
Eram atât de stoarsă de vlagă, încât făceam un mare efort ca să-mi mişc buzele. S-a apropiat de mine şi mi-a desprins lanţul din piron. La început, abia dacă am simţit vreo uşurare, muşchii mi-e-rau înţepeniţi, atrofiaţi, când mi-am desfăcut mâinile de pe verigile lanţului am fost surprinsă văzând că nu-rni scârţâ-iau oasele, însă palmele îmi ardeau, pielea parcă îmi luase foc. Am avut doar atâta putere cât să mă las să alunec de-a lungul peretelui şi să rămân în şezut pe podea.
— Al treilea panou de lemn din dulapul de colo e o uşă, am adăugat apoi. împinge cu putere şi ai să vezi o scară îngustă. Duce până la mansardă. Ascunde-te acolo, aşteaptă ca gaborii s-o roiască şi coboară pe scara de incendiu. Ai să ieşi într-o străduţă care dă chiar în strada asta. Fugi...
— Vino cu mine, mi-a zis apucându-mă de încheietura mâinii, dar am refuzat printr-un gest cu capul.
— Nu, eu rămân aici. Sunt victima şi sunt curată, nu mă pot acuza de nimic - eram îngrozitor de istovită -, dar tu trebuie să pleci chiar acum, fugi.
A dispărut prin stânga mea şi am rămas singură.

Cineva era scuturat bine, judecând după rugăminţile şi ţipetele care-mi ajungeau la urechi din când în când, de undeva.
Apoi, o siluetă a intrat pe uşa întredeschisă.
Gus, cu pumnii încă strânşi şi cu nodurile degetelor mânjite de sânge, a intrat primul în încăpere.
în urma lui venea Pablo, cu mâinile curate, ca de obicei.
Nu mă bătuse niciodată.
Niciodată în viaţa mea nu mă bătuse, şi nici nu-l văzusem niciodată plângând, dar atunci şi-a vârât degetele pe sub zgardă, m-a ridicat, m-a sprijinit de perete şi m-a plesnit peste faţă cu mâna dreaptă, mai întâi cu palma, apoi cu dosul palmei, în timp ce două lacrimi mari îi alunecau pe obraji.
— Valea de aici.
Gus, eunucul contemporan, impotent de peste un deceniu din pricina calului, se afla lângă mine, gâfâind şi su-flând din greu. Nu s-a mişcat. Pablo l-a privit în faţă.
— Am spus valea de aici.
I-a întors privirea, a schiţat un gest de dispreţ, s-a întors pe jumătate şi s-a îndepărtat în silă. Am rămas doar noi doi.
Atunci m-a lovit din nou, tot cu mâna dreaptă, mai întâi cu palma, apoi cu dosul palmei, răsucindu-mi capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, iar eu nu l-am împiedicat, am fost recunoscătoare pentru loviturile care mă rupeau în bucăţi, care mă dezlegau de blestem, care desfigurau chipul femeii aceleia bătrâne, străine, care mă speriase cu câteva ceasuri mai înainte din cealaltă parte a oglinzii. Pielea mea se năştea din nou, netedă şi catifeiată, cu fiecare palmă primită. Le-am meritat, m-am gândit, le-am meritat cu vârf şi îndesat.
Apoi, cu ochii încă umezi, m-a îndepărtat o clipă ca să mă privească, m-a cercetat din cap până-n picioare şi m-a îmbrăţişat, m-a strâns cu putere în braţe, degetele lui mi-au

mângâiat urmele de pe spate, limba lui a lins firul de sânge care mi se prelingea din colţul buzelor, sângele pe care propriile lui lovituri îl făcuseră să ţâşnească.
— Poţi să mergi ?
Am clătinat din cap că nu şi el m-a ridicat în braţe, m-a dus până la o masă, m-a aşezat pe ea, mi-a scos cizmele şi mi-a luat laba piciorului drept în mâini, frecându-i talpa, strângând-o după aceea între degete.
— Ai nişte labe ale picioarelor oribile, prea mari...
Am dat din cap că da, şi el mi-a apucat mâinile şi mi le-a întors cu palmele în sus, lăsând la vedere carnea roşie, strălucitoare, cu sclipiri de sânge printre mici fâşii înnegrite de piele sfâşiată, moartă.
— Mâinile tale, în schimb, mi-au plăcut întotdeauna, mi-a zis, iar ochii îi erau plini de furie şi de milă. Ce ghinion...
— lartă-mă.
A rămas cu privirea ţintă la palmele mele jupuite, noi nu eram oameni oarecare, mi-am amintit, nu suntem oarecare, şi i-am cerut din nou iertare cu toate că nu ştiam prea bine pentru ce anume o făceam:
— lartă-mă.
Şi-a ridicat în cele din urmă chipul spre mine, şi-a scos pardesiul, m-a înfăşurat în el cu mare grijă şi m-a ţinut de mijloc în timp ce mă dădeam jos de pe masă.
— Să mergem.
Am pornit-o pe coridor şi am încercat să-l urmez, dar simţeam că nu mai aveam putere să ţin pasul cu el. Encar-na şi-a scos o clipă capul pe uşă şi l-a clătinat, un gest în care se amestecau uimirea şi dezaprobarea, şi a dispărut din nou în camera cu televizorul.
— Ţine-mă.

El aproape că ajunsese la uşa de la stradă şi se uita la mine. - Ţine-mă, te rog, nu mai pot să merg... S-a întors la mine, mi-a ridicat un braţ şi l-a petrecut pe după gâtul său, m-a prins de mijloc şi am ajuns amândoi la
243
uşă. Am început să coborâm pe scări foarte încet, el mă sprijinea la fiecare treaptă, eu îmi recăpătăm încetul cu încetul controlul asupra picioarelor şi eram din ce în ce mai conştientă de eşecul meu, precum şi de suferinţa lui, pe care el o considera eşecul lui, şi niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de proastă. Spectrul respingerii plana deasupra rămăşiţelor mele, şi această ameninţare lipsită de consistenţă era de o mie de ori mai dureroasă decât loviturile acelei femei. Coboram foarte încet pe scări şi simţeam teamă, şi silă, şi oboseală, teamă mai ales, şi nu îndrăzneam să-l privesc, nu l-am privit până în clipa când cuvintele lui mi-au şuierat ca nişte gloanţe pe lângă urechi. Nu aveam să mă bucur de un răgaz de pace, nu încă.
— M-a sunat Ely într-o seară, părea foarte îngrijorată, voia să-mi vorbească despre tine şi am invitat-o să cinăm în oraş. (Ochii lui erau aţintiţi asupra pereţilor crăpaţi ai casei scării, ca şi cum scorojeala aceea slinoasă ar fi transmis nişte mesaje tainice şi preţioase, vitale, pe care doar el le-ar fi putut descifra.) Amândoi ştim că Lulii nu e uşă de biserică, mi-a spus, dar umblă cu nişte oameni care nu-mi plac deloc, mi-e frică de ce ar putea să i se întâmple. Atunci am hotărât să intervin încă o dată în viaţa ta, în ciuda tuturor celor petrecute şi cu toate că nu mă priveşte, dar am făcut-o. Am vorbit cu Gus, te văzuse şi el cu ţipi deloc de încredere si avea nevoie de lovele, mereu are nevoie de lovele, aşa că i-am spus care-i treaba, l-am pus pe urmele tale şi încetul cu încetul am ajuns să aflu totul... Opreşte-te, să ne tragem niţel sufletul. (Am dat din cap că nu, nu voiam să mă opresc, voiam să merg mai departe, să ajung până la capăt, să termin odată, şi mi-am îndreptat piciorul umflat, gol, către treapta următoare.) Bun, cum doreşti... Adevărul e că am aflat totul şi m-am speriat şi eu, de aceea mă aflu aici. O aveam pe Encarna pe statul de piată, îţi poţi închipui, ea a fost cea care m-a anunţat, nu a vrut să-mi spună ziua, nici ora, dar în noaptea asta, când ai plecat de acasă
244
în felul acela, atât de grăbită, am înţeles că în mod sigur urma să vii aici şi l-am sunat pe Gus... Plănuisem deja totul pe jumătate, la început mă gândeam să nu-ţi spun niciodată, dar acum cred că trebuie s-o fac, el a adus maşina şi armele, chiar se gândise la nişte ţipi care să vină înăuntru si nu a fost greu să mai găsească încă vreo doi, trei care să dea alarma din stradă. Eu a trebuit să cumpăr sirena şi am scos-o foarte ieftin, mi-a procurat-o ţiganul acela care vinde încălţăminte în Vara del Rey, îl ştii şi tu. Gus m-a asigurat că poliţia va fi inclusă şi ea în preţ, deşi niciodată nu se poate exclude posibilitatea să-i fi arestat pe bune pe ăia patru borfaşi, şi atunci va trebui să le plătesc cauţiunea şi un avocat decent, că doar n-am să-i las de izbelişte, bieţii de ei...
în momentul acela am intuit că mă privea, se uita la mine cu o privire fixă, implacabilă, eu însă nu-mi puteam ridica ochii din pământ, oscilam între furie şi recunoştinţă, între deznădejde şi pace sufletească, între aroganţa recăpătată într-un moment târziu, miraculos, şi supunerea absolută, definitivă, îl iubeam, dar asta o ştiam deja, o ştiam de la început, tot timpul îl iubisem.
— Uită-te la mine, Lulu. Am să găsesc eu o modalitate de a te face să te revanşezi, n-ai nici o grijă.
Tot restul mi-l amintesc ca pe un amalgam confuz de amănunte incoerente, într-un ritm de coşmar, mergeam desculţă pe stradă, vânzătoarea de ţigări de la colţul străzii s-a uitat la noi cu o faţă plictisită, o greaţă puternică m-a încovoiat, el m-a sprijinit, cu mâna pe frunte, am vomat lângă o tufă, pardesiul mi s-a

desfăcut, lăsând la vedere carnea mea macerată, ochii unui bătrân care-şi făcea un culcuş din ziare pe o bancă au strălucit o clipă, greaţa a continuat să mă chinuie, el tăcea, eu, culcată pe bancheta din spate, încercam să-mi dau seama unde mă ducea, pe unde mergeam, din nou, după atâţia ani, şi mă luptam cu disperare împotriva bănuielii demolatoare care creştea vertiginos în capul

meu, dobândind structura certitudinilor odioase, a adevărurilor murdare, a evidenţelor pe care nu vrei să le crezi, mă luptam cu ea, încercam să găsesc o explicaţie clară, verosimilă, liniştitoare, pentru întâmplările ameţitoare din noaptea aceea, mă străduiam să caut o noimă pentru adevărata cauză a urmelor lăsate în pielea mea, pentru insistenţa lui Remi, pentru absenţa lui Manolo, pentru atitudinea impasibilă a Encarnei, pentru apariţia la tanc a falsei razii, pentru sângele care înroşea pumnii lui Gus şi pentru lacrimile lui, ale lui Pablo, pentru lacrimile pe care le văzusem în ochii lui, lacrimile care îi înecaseră vocea, o voce atât de diferită de cea care mă alungase din casă în aceeaşi seară, mă luptam cu certitudinea aceea deghizată în bănuială şi nu găseam nici o alternativă, nu exista alternativă, el se aflase acolo, trăgând sforile de la distanţă, mi-l puteam imagina, îi puteam vedea faţa, ochii strălucitori, buzele strânse, puteam să-i aud cuvintele exacte, îţi place pericolul ? na pericol, o va fi spus cu glas scăzut, fără să strige, fără să se enerveze, îl cunoşteam prea bine, puteam să-l văd, să-l aud, însă toate astea erau mult prea dure, de o duritate insuportabilă pentru puterile unei fetiţe, sunt o fetiţă, am conchis, şi mâine am să mă gândesc la toate astea, mâine, nu în noaptea asta, mâine totul va fi mult mai limpede...

Mercedes ne aştepta şezând pe o canapea, răsucind mânerele vechii truse pe care i-o dăruise mama când şi-a terminat facultatea. Biata de ea, m-am gândit, cu toţii recurgem mereu la ea în astfel de situaţii, niciodată plăcute.

Când ne-a văzut intrând mi-a cercetat chipul, neliniştită, şi-a îndreptat privirea spre Pablo, apoi din nou spre mine.

— Mă aşteptam la ceva mai rău, a zis.

Atunci el mi-a scos pardesiul.

Mâinile cumnatei mele au început să tremure, ochii i s-au umplut de lacrimi, nu am putut să înţeleg niciodată cum o femeie atât de fragilă, atât de delicată, atât de sperioasă, a fost în stare să aleagă o profesie violentă ca aceea de medic.

— Dumnezeule! a exclamat, uitându-se iarăşi la noi, mai întâi la el, apoi la mine. Dar... ce-i asta ?

— Nimic. (Pablo s-a apropiat de ea şi i-a pus mâna pe umăr, parcă încercând s-o liniştească.) Semnele pojarului.

M-am trezit cu toate simptomele unei mahmureli uriaşe şi pe urmă mi-am adus aminte că Mercedes îmi făcuse o injecţie ca să adorm.

Mă aflam acasă, în casa lui Pablo, şi era ziuă, lumina soarelui intra până în mijlocul încăperii prin obloanele întredeschise.

El nu era cu mine. Rănile nu mă dureau. Aerul duhnea a tinctură de iod.

M-am ridicat în capul oaselor cu mare greutate şi numai atunci am simţit în mijloc o tensiune cunoscută, cel mai puternic dintre toate semnele.

El nu se afla cu mine, însă acolo, sub mâna mea, doi fluturi susţineau o ghirlandă din şapte floricele brodate cu minuscule mărgeluţe albe, rotunde. Mi-am trecut degetele peste ele, o dată şi încă o dată, le-am mângâiat şi le-am numărat ca să verific dacă nu lipsea vreuna, şi că se aflau acolo, toate perlele mele false, intacte, strălucitoare, plastic infinit de preţios pe bluza mea albă, o cămaşă de nou-născut făcută pe măsura unei fetiţe mari, dintr-un batist atât de fin, încât părea voal de mătase.

M-am culcat la loc şi am închis ochii.

Ştiam că Pablo avea să mai întârzie, nu-i plăcea să fie prezent în momentele decisive.
Nu avea să mai existe nici un alt moment decisiv.
M-am rostogolit pe cearşafuri până m-am instalat pe locul lui, şi m-am străduit să-i adulmec mirosul, iodul nu mi-a uşurat sarcina, nu aveam mirosul prea fin în dimineaţa aceea, dar până la urmă am dat peste un iz revelator deasupra pernei, am apucat cu degetele o bucăţică de pânză ca să mi-o lipesc de nas, şi am rămas nemişcată, încovrigată, zâmbind, agăţată de mirosul acela, lăsând timpul să treacă.
247
Venirea lui a fost precedată de aroma inconfundabilă a gogoşilor calde.
Apoi s-a lungit lângă mine, mi-a atins vârful nasului şi a aşteptat.
Am încercat să simulez un somn profund, dar buzele mi se arcuiau încetul cu încetul într-un zâmbet care îşi recăpătase inocenţa.
El şi-a apropiat faţa de mine şi mi-a şoptit:
- Deschide ochii, Lulu, ştiu că nu dormi...

La preţul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se *virează*
Uniunii Scriitorilor din România,
Cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
B.C.R. Unirea, Bucureşti
Tehnoredactor MANUELA MĂXINEANU
Corector MĂRIA PĂDUREAN
DTP ADRIANA NICOLETA ZAMFIR
Apărut 2007 BUCUREŞTI - ROMÂNIA
Lucrare executată la C.N.I. „CORESI" S.A.
în colecţia **Raftul Denisei** au apărut
ARTHUR GOLDEN *Memoriile unei gheişe*
SARAH HALL
Michelangelo Electric
KURT VONNEGUT *Pianul mecanic*
ŞTEFAN HEYM *Relatare despre regele David*
JOHN FANTE *întreabă praful*
NICK HORNBY *Turnul sinucigaşilor*
L.P. HARTLEY
Mesagerul
SALMAN RUSHDIE *Furie*
RAYMOND QUENEAU *Florile albastre*
MARGUERITE DURAS
Stăvilar la Pacific
LAURA RESTREPO *Delir*
NIKOS KAZANTZAKIS *Zorba Grecul*
ANAIS NIN *Incest*
ALMUDENA GRANDES *Castele de carton*
MITCH ALBOM
Marţi cu Morrie
D.M. THOMAS *Hotelul alb*
CHRISTOPHER ISHERWOOD
Adio, Berlin
GUILLERMO MARTINEZ *Crimele din Oxford*
ANTHONY BURGESS
Portocala mecanică
ANAIS NIN *Foc*

KURT VONNEGUT *Bufoniada*
ANDREW SEAN GREER *Confesiunile lui Max Tivoli*
IRVIN D. YALOM
Plânsul lui Nietzsche
LEO PERUTZ *Călăreţul suedez*

JEANETTE WINTERSON *Pasiunea*
NAGHIB MAHFUZ *Akhenaton, cel ce sălăşluieşte în adevăr*
JIM CRACE *în clipa morţii*
ANTONIO LOBO ANTUNES *Bună seara lucrurilor de pe-aici*
ERIC-EMMANUEL SCHMITT
Milarepa
Domnul Ibrahim şi florile din Coran Oscar şi Tanti Roz
WILLIAM GOLDING *împăratul muştelor*
PASCAL QUIGNARD
Vila Amalia
în pregătire
NICOLE KRAUSS *Istoria iubirii*
ISMAIL KADARE *Palatul Viselor*
TAICHI YAMADA
Străini
PAUL AUSTER *Palatul lunii*

Almudena Grandes s-a născut la Madrid, în 1960, şi a urmat cursurile Facultăţii de Geografie şi Istorie din capitala Spaniei, dedicându-se apoi scrisului. Primul ei roman, *Las edades de Lulu (Vârstele lui Lulu),* a obţinut Premiul Sonrisa Vertical în 1989 şi a avut un succes uriaş, fiind tradus în peste douăzeci de ţări, vânzările totale ridicându-se la peste 1,5 milioane de exemplare. Un an mai târziu are loc premiera filmului omonim, în regia lui Bigas Luna. Toate cărţile ei ulterioare -romanele *Te llamare Viernes* (1991), *Malena es un nombre de tango* (1994), *Atlas de geografia umana* (1998), *Los aires dificiles* (2002), *Castillos de carton (Castele de carton* - 2004) şi volumele de povestiri *Modelos de mujer* (1996) şi *Estaciones de paso* (2005) -s-au bucurat de un considerabil succes de critică şi de public. Gerardo Herrero a regizat ecranizările romanelor *Malena* şi *Los aires dificiles,* iar filmul *Aunque tu no Io sepas* al lui Juan Vicente Cordoba a avut la bază povestirea ei „El lenguaje de los balcones". Palmaresul literar al Almudenei Grandes include Premiul Câlamo, Premiul Crisol, Premiul Arzobispo Juan de Sân Clemente (acordat, în trecut, unor scriitori ca Mărio Vargas Llosa, Jose Saramago, Javier Marîas) şi Premiul Juliân Besteiro pentru Arte şi Litere, în colecţia „Raftul Denisei" a apărut, în 2006, romanul *Castele de carton.*